

การกระทำความผิดทางอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (HATE CRIME)
ในประเทศไทย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CRIMINAL OFFENCE AND HATE CRIME IN THAILAND

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy in Criminology and Criminal Justice

Department of Sociology and Anthropology

FACULTY OF POLITICAL SCIENCE

Chulalongkorn University

Academic Year 2019

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การกระทำความผิดทางอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (HATE CRIME) ในประเทศไทย
โดย	น.ส.ลดาวัลย์ ไยมนิ
สาขาวิชา	อาชญวิทยาและงานยุติธรรม
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต

.....	คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง)	
.....	กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย)	
.....	กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติยา เพชรมณี)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(พลตำรวจโท ดร.อดุลย์ ณรงค์ศักดิ์)	

ลดาวัลย์ ไยมนี : การกระทำความผิดทางอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (HATE CRIME) ในประเทศไทย. (CRIMINAL OFFENCE AND HATE CRIME IN THAILAND) อ.ที่ปรึกษาหลัก : รศ. ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง

อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังเป็นอาชญากรรมประเภทหนึ่งที่ประเทศไทย ยังไม่มีการบัญญัติไว้ในกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตามประเทศไทยนั้นเผชิญหน้ากับอาชญากรรมประเภทนี้มาเป็นเวลายาวนานแล้ว ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาปรากฏการณ์ของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์คือ เพื่อวิเคราะห์ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย เพื่อศึกษาสาเหตุและมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิด และเพื่อเสนอแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหา

จากการศึกษาวิจัย 17 กรณีศึกษา ในประเทศไทยพบว่า ในส่วนของประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้น ประเทศไทยมี 4 ประเภทคือ ประเภทที่หนึ่ง พวกที่ทำเพื่อความสนุกสนาน ประเภทที่สอง พวกทำเพื่อป้องกันหรือโต้กลับ ประเภทที่สาม พวกปฏิบัติตามหน้าที่ และประเภทที่สี่ พวกที่ได้ยินเรื่องเล่าลือว่ามีผู้ทำร้ายคนในกลุ่มเดียวกับตนเอง จึงลงมือประกอบอาชญากรรมในลักษณะการแก้แค้นทดแทน ส่วนมูลเหตุจูงใจที่พบมี 4 ประเภทคือ มูลเหตุจูงใจจากสถาบันชั่วคราวหรือการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา และมูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ประกอบอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นคือ ฐานะทางเศรษฐกิจ การไม่ประสบความสำเร็จทางการศึกษา การชอบดูละครที่มีทัศนคติเป็นลบ การคบเพื่อนฝูงที่ประกอบอาชญากรรม และการที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ส่วนแนวทางการป้องกันและแก้ไวนั้นสามารถกระทำได้โดยใช้สองมาตรการ โดยมาตรการทางกฎหมายและมาตรการทางสังคม ในส่วนของผู้วิจัยนั้นสนับสนุนให้ใช้มาตรการทางสังคมนำมาตรการทางกฎหมาย

สาขาวิชา อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ลายมือชื่อนิสิต

ปีการศึกษา 2562 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6081365024 : MAJOR CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE

KEYWORD: Hate Crime, Hate Crimes, Bias Crime, Bias Crimes, Bias Motivation

Laddawan Yaimanee : CRIMINAL OFFENCE AND HATE CRIME IN THAILAND.

Advisor: Assoc. Prof. SUMONTHIP CHITSAWANG, Ph.D.

Although in Thailand, there is no specific law relating to Hate Crime, the country has been facing this kind of offence over many years with several cases. This dissertation aims to study the Hate Phenomenon in Thailand, then try to analyze specific types of crimes, bias motivation of perpetrators and find solutions and preventives for the country.

From the study, there are 17 cases which have been discussed. From all information shows that in the country combines with 4 types of Hate Crimes, Trill-Seeking Crime, Reactive (Defensive) Crime, Mission Crime, and Retaliatory Crime. In the case of bias motivation of perpetrators, it could be divided into four categories, to begin with, the bias motivation from temporary institution and separation of people, then the bias motivation from gender, the bias motivation from ethnic groups, nations or religions and the bias motivation from the sexual orientation. Meanwhile, in criminology of hate crimes, there are various reasons have been mentioned as factors; low economic income, the failure of education, the bias of media, the differential association and low self-control. According to solutions and preventives, there are two kinds of measures; legal and social measures. In my opinion, I suggest the social measure as the main solution for sustainable outcomes.

Field of Study: Criminology and Criminal Justice Student's Signature

Academic Year: 2019 Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดีด้วยความเมตตาของรองศาสตราจารย์ ดร. สุมณฑิพย์ จิตสว่างที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในทุกระบวนการ ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องใช้ เวลาและความละเอียดรอบคอบอย่างมาก แต่อาจารย์ก็ได้กรุณาให้เข้าพบ และให้คำปรึกษามาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย ผู้ซึ่งให้ความเห็นและวิจารณ์ เนื้อหามาตั้งแต่เริ่มศึกษาขณะยังไม่มีหัวข้อที่ชัดเจน ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด พลตำรวจโท ดร. อุดลย์ ณรงค์ศักดิ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ฐิตียา เพชรมณี ที่กรุณาตอบตกลงเป็นประธานและกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ตลอดจนให้คำแนะนำการเรียบเรียงเนื้อหา ของวิทยานิพนธ์ให้มีการนำเสนอที่เหมาะสม

ขอขอบพระคุณ ท่านสมบุรณ์ ดวงดารา ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลจังหวัดราชบุรี ที่กรุณาสนับสนุน และช่วยเหลือมาโดยตลอด ขอขอบคุณนางสาวกอบกุล ชัยเดชสุริยะ และนางสาวพรภาภรณ์ เกษมชัยนันท์ ผู้พิพากษาศาลจังหวัดราชบุรี เพื่อนที่ช่วยเหลือประคับประคองและให้กำลังใจเสมอมา ขอขอบคุณนางสาววันสนันท์ กันทะวงศ์ ที่ช่วยเหลือให้คำปรึกษาในเรื่องของการยื่นขอทำวิจัยในคน ขอขอบคุณนางสาวจิตติพร จันทร์หอมและนายนายพัฒน์พงษ์ ทองเนื้อสุก ที่เป็นเพื่อนเข้าไปเก็บข้อมูล ในเรือนจำ และนางสาวสุวิมล เต็มกิจรุ่งเรือง เพื่อนที่ช่วยเหลือในการทำไฟล์ข้อมูลเพื่อนำเสนองาน

ขอขอบคุณสำนักงานศาลยุติธรรมที่ให้ทุนการศึกษาเพื่อการศึกษาในระดับชั้นปริญญาเอกนี้ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ช่วยติดต่อประสานงาน ดูแลจัดการเอกสารให้ในทุกขั้นตอน และเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่กรุณาดูแล ให้การสนับสนุนในการเก็บข้อมูลภาคสนาม

ท้ายที่สุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณนายชวลิต ไยมณี และนางสุภมาส ไยมณี บิดามารดา และขอขอบคุณนายปกรณ์ ไยมณี และนายศุภกร ไยมณี น้องชายทั้งสอง ที่ให้ความเข้าใจและสนับสนุนในการศึกษาเล่าเรียนมาโดยตลอด ไม่ว่าเมื่อใดหรือปริญญาไปใดก็ตาม

คุณความดีและองค์ความรู้จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแต่บิดามารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณ ผู้ให้การสนับสนุนทุกท่าน ตลอดจนผู้เขียนตำรา และผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ผู้เขียนได้นำมาอ้างอิง และเรียบเรียงเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ลดาวัลย์ ไยมณี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

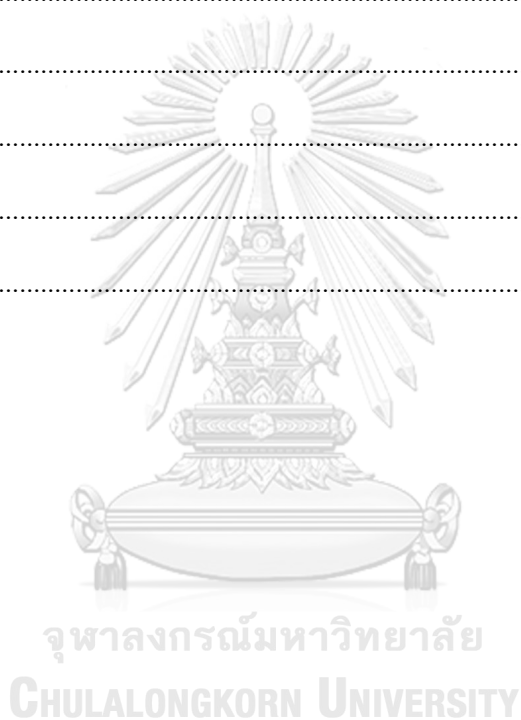
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	14
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	14
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	18
ปัญหาการวิจัย.....	18
ผลที่คาดว่าจะได้รับ	18
ขอบเขตของการวิจัย.....	19
นิยามศัพท์ทั่วไป	19
อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง.....	19
การกระทำความผิดทางอาญา	19
มูลเหตุจูงใจอันเกิดจากอคติ.....	19
นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ	19
ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง	19
สาเหตุของผู้กระทำความผิด	20
มูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิด	20
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	21

1.แนวคิดการกระทำความผิดทางอาญา.....	21
2.ความหมายและคำจำกัดความของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง	24
2.1 กฎหมายอื่นที่มีความคล้ายคลึงกัน.....	26
2.1.1 การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Genocide)	26
2.1.2 กฎหมายต่อต้านการเลือกปฏิบัติ (Anti-discrimination Laws)	27
2.1.3 ประทุษวาจา (Hate Speech)	27
2.2 ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง.....	28
3.มูลเหตุจูงใจของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง.....	30
3.1 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ และสัญชาติ	30
3.2 มูลเหตุจูงใจที่มาจากศาสนา.....	35
3.3 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ.....	37
3.4 มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ.....	39
3.5 มูลเหตุจูงใจที่มาจากอาการเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ	41
4.สถานการณ์ความเกลียดชังในประเทศไทย	42
4.1 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา	42
4.2 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ.....	50
4.3 มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ.....	54
4.4 มูลเหตุจูงใจที่มาจากอาการเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ	59
4.5 มูลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย.....	60
5.สถานการณ์ความเกลียดชังในต่างประเทศ.....	64
5.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา.....	64
5.2 สหราชอาณาจักร.....	70
6.แนวทางการแก้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในต่างประเทศ.....	72
6.1 การออกกฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิด	74

6.2 การแก้ปัญหาโดยใช้มาตรการทางสังคม	83
7.แนวความคิดและทฤษฎีทางจิตวิทยาและอาชญาวิทยาที่เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความ เกลียดชัง	88
7.1 ทฤษฎีทางจิตวิทยา	88
7.1.1 คำจำกัดความของทัศนคติ และอคติ	88
7.1.2 ทฤษฎีว่าด้วยความก้าวร้าว	89
7.1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social learning theory) ของ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura).....	91
7.1.4 ทฤษฎีแรงผลักดันและทฤษฎีความอัดอั้นและความก้าวร้าว (A Drive theory of aggression : Frustration-Aggression Hypothesis)	95
7.1.5 ทฤษฎีขวาจัด (Right Wing Authoritarianism).....	96
7.1.6 ทฤษฎี Social Dominance ของ Sidanius and Pratto.....	96
7.1.7 ทฤษฎีในกลุ่มการรับรู้ผ่านปัจจัยทางสังคมเศรษฐศาสตร์ (Perceptions of threat and socio-economic factors)	97
7.1.8 การวิเคราะห์โดยการผสมผสานทฤษฎีทางจิตวิทยา	97
7.2 ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา	99
7.2.1 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine Activity Theory).....	100
7.2.2 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory).....	101
7.2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของเกเบรียล เทรด (Gabriel Tarde) ทฤษฎีการคบ หาสมาคมที่แตกต่างกัน ของเอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory) ทฤษฎีการเสริมแรงที่แตกต่าง (Differential Reinforcement Theory) ของโรนัลด์ เอเคอร์ (Ronald Akers)	101
7.2.4 ทฤษฎีกดดัน (Strain Theory) ของโรเบิร์ต เค เมอร์ตัน (Robert K. Merton) ทฤษฎีกดดันของ โรเบิร์ต แอคนิว (Strain Theory (GST) ของ Robert Agnew).....	105

7.2.5 ทฤษฎีการควบคุมตนเองต่ำ (Assessing Self-control Theory) ของ กอตเฟลสัน กับเฮอร์ซี่ (Gottfredson and Hirschi)	109
8. ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศและในประเทศไทย	110
9. กรอบแนวคิดการวิจัย	114
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	115
1. วิธีดำเนินการวิจัย	115
2. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัย	116
3. วิธีการและเครื่องมือในการวิจัย	116
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	117
5. จริยธรรมในการวิจัย	117
6. ข้อจำกัดในการวิจัย	120
บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัยและอภิปรายผล	121
1. ข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย	121
1.1 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ ศาสนา	121
1.2 มูลเหตุจูงใจที่จากเพศ	123
1.3 มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ	133
1.4 มูลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย	136
2. ผลการศึกษาวิจัย	153
2.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา	154
2.2 ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย	157
2.3 สาเหตุและมูลเหตุที่ทำให้บุคคลประกอบอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง	163
2.4 แนวทางการป้องกันและแก้ไขอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย	170
2.4.1 มาตรการทางกฎหมาย	171
2.4.2 มาตรการทางสังคม	179

3. อภิปรายผลการศึกษา.....	183
3.1 ชื่อเรียกของอาชญากรรม.....	183
3.2 มูลเหตุจูงใจที่มาจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย หรือสถาบันสมมติที่ถูกสร้างขึ้น.....	184
3.3 ประเด็นการศึกษาและอายุของผู้กระทำความผิดกับสื่อในสังคมไทย	185
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	187
1. สรุป.....	187
2. ข้อเสนอแนะ	189
บรรณานุกรม.....	196
ภาคผนวก.....	200
ประวัติผู้เขียน.....	210

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ตารางแสดงจำนวนประเทศที่เก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง.....	73
ตารางที่ 2 ตารางแสดงความสัมพันธ์ของเป้าหมายและวิธีการ	106
ตารางที่ 3 ตารางจำแนกตามช่วงอายุของกรณีศึกษา	154
ตารางที่ 4 ตารางแสดงระดับการศึกษาของกรณีศึกษา.....	155
ตารางที่ 5 ตารางแสดงลักษณะครอบครัวของกรณีศึกษา.....	156
ตารางที่ 6 ตารางจำแนกประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย	160
ตารางที่ 7 ตารางจำแนกประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังตามลักษณะคดี.....	161
ตารางที่ 8 ตารางแสดงผลการจำแนกแรงจูงใจหรือมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด	166
ตารางที่ 9 ตารางแสดงอันดับของมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด.....	167

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 เหตุการณ์ที่เข้าข่ายเป็น Hate Crimes แบ่งตามอคติที่เป็นมูลเหตุจูงใจ.....	16
ภาพที่ 2 ประเภทของความผิดที่เกิดจากอคติ.....	28
ภาพที่ 3 เปรียบเทียบจำนวนการเสียชีวิตและบาดเจ็บรายปี 2547 – 2559.....	43
ภาพที่ 4 เปรียบเทียบจำนวนเหตุการณ์ จำนวนการเสียชีวิต และบาดเจ็บรายปี.....	44
ภาพที่ 5 ร้อยละของนักเรียนผู้มีความหลากหลายทางเพศที่ถูกรังแกและใช้ความรุนแรง.....	58
ภาพที่ 6 กระบวนการเกิดของความเกลียดชัง.....	97
ภาพที่ 7 สรุปลำดับขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้.....	104
ภาพที่ 8 แสดงระดับการศึกษาของกรณีศึกษา.....	156

บทที่ 1 บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) นั้นเป็นอาชญากรรมที่แตกต่างจากอาชญากรรมปกติเนื่องจากอาชญากรรมทั่วไปที่ผู้กระทำหรืออาชญากรลงมือมักมีแรงจูงใจอยู่ที่เหยื่อหรือผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจ แต่อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) แรงจูงใจของอาชญากรมาจาก “อคติ” (Bias-motivated) ซึ่งอคตินี้ไม่ได้มีต่อเหยื่อคนใดคนหนึ่งเป็นการเฉพาะ แต่มุ่งเน้นไปที่เอกลักษณ์บางประการของกลุ่มคน (Stereotypes) เช่น ความแตกต่างของเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ศาสนา ความเชื่อ ความเป็นชนกลุ่มน้อย ความโน้มเอียงทางเพศ ความพิการ ความเชื่อทางการเมือง ชนชั้น หรือสถานะทางสังคม เป็นต้น (กชกร วิทยากัย บุนนาค, 2556:1)

โดยอาชญากรรมประเภทนี้มีมูลเหตุมาจากอคติและความเกลียดชังของมนุษย์ ในประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาติได้เกิดสงคราม การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ตลอดจนความขัดแย้งทางด้านเชื้อชาติหรือศาสนาจำนวนมาก ที่นำไปสู่โศกนาฏกรรมการสังหารหมู่และมีเหยื่อมากมายที่ต้องล้มตายไปเพียงเพราะความเกลียดชัง อาทิ ในสงครามโลกครั้งที่สอง ฮิตเลอร์และพรรคนาซีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว นำชาวยิวไปกักขังในค่ายกักกันจำนวนมาก ค่ายกักกันที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์นั้นคือค่ายกักกัน Auschwitz (สัญชัย สุวังบัตร, 2556:172) ซึ่งมีชาวยิวที่ถูกกลืนแก๊สตายจำนวนมาก และบางส่วนถูกนำไปใช้เพื่อการทดลองทางการแพทย์ด้วย จากสถิติแล้วในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองนั้นมีชาวยิวที่อยู่ในยุโรปถูกกวาดล้างรวมทั้งสิ้น 5,933,900 คนซึ่งถือว่าเป็นร้อยละ 67 ของพลเมืองชาวยุโรป (สัญชัย สุวังบัตร, 2556:173)

นอกจากความเกลียดชังในระดับที่ก่อให้เกิดสงครามโลกแล้ว ความเกลียดชังหรืออคติยังเป็นสิ่งที่เกิดได้กับทุกเชื้อชาติแม้แต่ในประเทศที่ได้ชื่อว่ามีเสรีภาพสูงอย่างสหรัฐอเมริกา ความเกลียดชังที่มีต่อคนผิวสีในประเทศสหรัฐอเมริกามีมาตั้งแต่ก่อตั้งประเทศ แต่รุนแรงขึ้นในช่วง

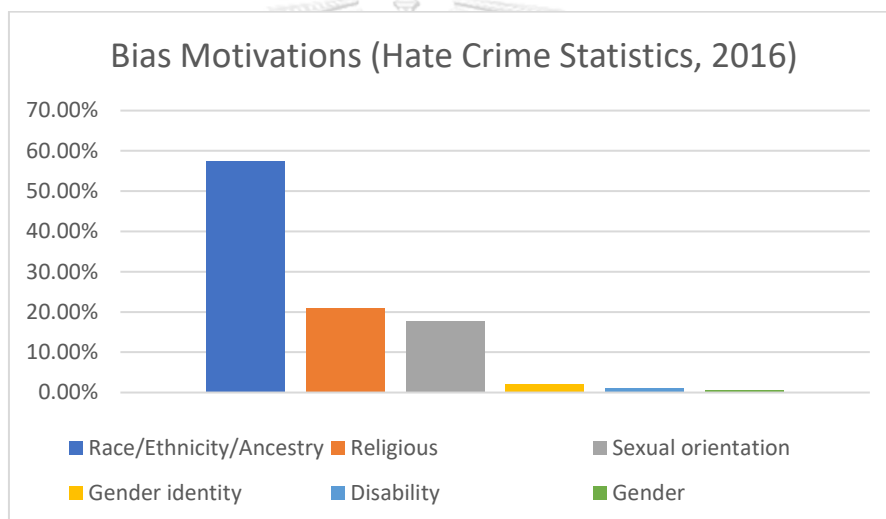
ภายหลังจากสงครามกลางเมืองและมีการเลิกทาส เมื่อประชาชนผิวสีกลุ่มแอฟริกันอเมริกันเริ่มมีสิทธิเท่าเทียมกับคนขาว แต่ปรากฏว่าในสังคมอเมริกันกลับเกิดเหตุความไม่สงบขึ้นมากมายที่เป็นภัยคุกคามคนผิวสี อาทิ การเผาโบสถ์ของคนผิวสี ซึ่งยังมีความรุนแรงต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน จากสถิติการเผาโบสถ์ในช่วงปี 2000 มีโบสถ์ถูกวางเพลิง 82 แห่ง มี 31 แห่งในนั้นเป็นโบสถ์ของคนผิวสี ในขณะที่ชาวยิวซึ่งอพยพมาจากทวีปยุโรปก็ถูกมองว่าเป็นภัยคุกคามเช่นกันเนื่องจากอิทธิพลของศาสนา และในปัจจุบันเกิดทฤษฎีสมคบคิด (Conspiracy Theory) ซึ่งถูกอ้างกันอย่างแพร่หลาย โดยคนบางกลุ่มก็กล่าวหาว่าชาวยิวนั้นคือผู้อยู่เบื้องหลังการบริหารและนโยบายสาธารณะของประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งเรื่องการสื่อสาร การธนาคาร ธุรกิจ และการเมือง กระทั่งกล่าวหาว่าชาวยิวอยู่เบื้องหลังคนผิวสีและการเคลื่อนไหวของกลุ่มสิทธิสตรี (Gerstenfeld. P, 2018:206) ในสหรัฐอเมริกาช่วงปี 1882 ถึง 1930 มีการสำรวจว่าน่าจะมีชาวอเมริกันผิวสีในทางตอนใต้ถูกแขวนคอไปกว่า 2,500 คน (Gerstenfeld. P, 2018:199)

สถานการณ์ความเกลียดชังนั้นเผยแพร่ออกไปทั่วโลกไม่จำกัดแค่เพียงกลุ่มชาวยิว หรือชาวผิวสี แต่ยังรวมถึงบุคคลที่มีอัตลักษณ์ทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์แตกต่างจากตนเอง อาทิ เหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวตุตซีในประเทศรวันดาก็มาจากการใช้วิทยุเป็นเครื่องมือเผยแพร่ข้อมูลที่จะสร้างความเกลียดชังและความคับแค้นให้เกิดขึ้น จนภายในเวลาเพียงหนึ่งร้อยวันมีคนตายไปถึงประมาณ 800,000 คน (ชาญชัย ชัยสุขโกศล, 2554:7) ประเทศเพื่อนบ้านอย่างสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาที่รัฐยะไข่ก็เกิดปัญหาการฆ่าและขับไล่กลุ่มชาวโรฮิงจาหรือโรฮิงญา ซึ่งก็เป็นความขัดแย้งระหว่างศาสนาและเชื้อชาติที่สร้างความสูญเสียและลูกหลานเป็นปัญหาผู้อพยพและการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศ ในประเทศศรีลังกาก็มีความขัดแย้งรุนแรงระหว่างชาวทมิฬและชาวสิงหล ในประเทศญี่ปุ่นก็มีกลุ่มไซโตคุไก (Zaitokukai) ซึ่งเป็นกลุ่มมอดิตที่เกลียดชังชาวเกาหลีจนนำไปสู่การทำร้ายและการฆาตกรรมอย่างเป็นระบบ หรือหากพิจารณาให้กว้างยิ่งขึ้นโดยอาศัยบริบทของสังคมโลก ในตะวันออก

กลาง อาทิจ ในประเทศอิรักและซีเรียก็เกิดภัยคุกคามจากกลุ่มรัฐอิสลาม (ISIS) นำไปสู่การฆ่าผู้ที่ไม่อยู่ในศาสนาหรือนิกายเดียวกัน กลุ่มคนรักร่วมเพศ คนที่ต่างชาติพันธุ์ นอกจากความตายและความสูญเสียในพื้นที่แล้วยังก่อให้เกิดคลื่นมนุษย์อพยพเข้าสู่ยุโรป ก่อเกิดเป็นความขัดแย้งทางเชื้อชาติในทวีปยุโรป สร้างปัญหาเป็นภัยคุกคามอย่างไม่จบสิ้น กล่าวได้ว่าปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากอคติและความเกลียดชังทางด้านเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์นั้นเป็นปัญหาร่วมกันที่เกิดขึ้นในสังคมนานาชาติ

ภาพที่ 1 เหตุการณ์ที่เข้าข่ายเป็น Hate Crimes แบ่งตามอคติที่เป็นมูลเหตุจูงใจ

By <https://www.fbi.gov/news/stories/2016-hate-crime-statistics>

CHULALONGKORN UNIVERSITY

จากภาพ ในปี 2559 จากข้อมูลสถิติขององค์กรผู้บังคับใช้กฎหมาย (The Federal Bureau of Investigation หรือ FBI) ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีเหตุการณ์ที่เข้าข่ายเป็น Hate Crimes หรืออาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง 6,121 ครั้ง ในจำนวนนี้ 6,063 การกระทำความผิดเกิดจากการมีอคติประเภทใดประเภทหนึ่งเพียงประเภทเดียว โดยแบ่งออกเป็น ร้อยละ 57.5 เกิดจากอคติเกี่ยวกับเชื้อชาติ/เผ่าพันธุ์ หรือบรรพบุรุษ ร้อยละ 21 เกิดจากอคติเกี่ยวกับศาสนา ร้อยละ 17.7 เกิดจากอคติเกี่ยวกับบรรณนิยมทางเพศ ร้อยละ 2 เกิดจากอคติเกี่ยวกับ อัตลักษณ์ทางเพศ ร้อยละ 1.2 เกิด

จากอคติเกี่ยวกับความพิการ ร้อยละ 0.5 เกิดจากอคติเกี่ยวกับเพศ (FBI, 2016:Online) ซึ่งอคติเหล่านี้ผู้ถูกระทำมีทั้งบุคคล กลุ่มธุรกิจ องค์กรของรัฐบาล และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับศาสนา

ในขณะที่ในสหราชอาณาจักรนั้น ในช่วงที่มีการทำประชามติการขอลออกจากสหภาพยุโรป ปรากฏว่ามียอดอาชญากรรมประเภทอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) สูงขึ้นถึง ร้อยละ 42 มีการกล่าวหาการกระทำความผิดมากกว่า 3,000 คดี (FBI, 2016:Online) ในขณะที่ประเทศไทยนั้นไม่มีการเก็บรวบรวมสถิติคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมประเภทนี้ เนื่องจากตามประมวลกฎหมายอาญาหรือพระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญานั้นไม่มีการนิยามอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) เป็นฐานความผิดตามกฎหมาย

ในประเทศไทยนั้นมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) ค่อนข้างน้อย แต่กลับมีเหตุการณ์ที่เข้าข่ายเป็นอาชญากรรมประเภทนี้จำนวนมาก และมีแนวโน้มที่จะมากขึ้นเรื่อย ๆ การที่ไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควรนั้นสืบเนื่องมาจากความเชื่อดั้งเดิมว่าคนไทยเป็นคนใจกว้างและเปิดรับวัฒนธรรมที่แตกต่าง เป็นสังคมแห่งความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และเปิดรับทุกเชื้อชาติศาสนาเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศ ในทางประวัติศาสตร์ หากมองเพียงผิวเผินสังคมไทยเป็นสังคมที่มีชาติพันธุ์พื้นเมืองอาศัยอยู่หนาแน่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ไม่ใช่สังคมพหุวัฒนธรรมอย่างชัดเจน (สุเทพ สุนทรเกษม, 2540:264-265) แต่อย่างไรก็ตามในความเป็นจริง สังคมไทยนั้นมีข่าวอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องและหมิ่นเหม่ต่อการตีความว่าเป็นอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังหรือไม่จำนวนมาก อาทิ ข่าวนักเรียนอาชีวศึกษาขกพวกตีกัน ข่าวฆาตกรรมเพศทางเลือก เช่น กลุ่มเลสเบี้ยน การโจมตีคำทอเสียดสีบุคคลที่มีทัศนคติต่างกัน การจำแนกบุคคลด้วยสีเสื้อเพื่อเงื่อนไขผลประโยชน์ทางการเมือง เป็นต้น นอกจากนี้ทั้งนักกฎหมาย นักวิชาการ นักการเมือง หรือสื่อมวลชน ซึ่งเป็นบุคคลในระดับที่มีผลกระทบต่อการสร้างนโยบายหรือผลักดันสังคมกลับมีความรู้ความเข้าใจในอาชญากรรมประเภทนี้น้อยมาก กระทั่งทำให้เกิดข้อกังขาว่าแท้ที่จริงประเทศไทยนั้นไม่มี

อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง หรือเพียงแต่เราไม่ใส่ใจที่จะดูแลเหยื่อที่เกิดจากการกระทำ ความผิดในลักษณะนี้กันแน่

จากที่มาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาสาเหตุและมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดทางอาญาที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย
3. เพื่อเสนอแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย

ปัญหาการวิจัย

1. ในสังคมไทยมีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังกี่ประเภท และแบ่งเป็นประเภทใดบ้าง
2. สาเหตุใดบ้างที่เป็นเหตุให้บุคคลประกอบอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง
3. มีมูลเหตุจูงใจประเภทใดบ้างที่เป็นมูลเหตุให้บุคคลประกอบอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง
4. มีแนวทางในการป้องกันและแก้ไขอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังอย่างไร

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถวิเคราะห์ให้เห็นถึงประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทยได้
2. สามารถศึกษาให้เห็นถึงสาเหตุและมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดทางอาญาที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทยได้

3. สามารถเสนอแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทยได้

ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาเฉพาะในประเทศไทย โดยศึกษานักโทษชายในเรือนจำพิเศษธนบุรี เรือนจำกลางคลองเปรม และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

นิยามศัพท์ทั่วไป

อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง หมายถึง อาชญากรรมที่มีมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดมีความมุ่งร้ายต่อเหยื่อที่มีเชื้อชาติ ศาสนา เพศ รสนิยมทางเพศ ความพิการ หรืออัตลักษณ์ทางเพศ แตกต่างไป หรืออื่น ๆ โดยองค์ประกอบของการกระทำความผิดประกอบด้วย “การกระทำความผิดอาญา” (criminal offence) และ “แรงจูงใจอันเกิดจากอคติ” (bias motivation)

การกระทำความผิดทางอาญา หมายถึง การกระทำความผิดจะต้องลงมือกระทำความผิดอาญาพื้นฐาน (base offence) ซึ่งก็คือความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือที่บัญญัติเป็นความผิดอาญาของแต่ละประเทศ

มูลเหตุจูงใจอันเกิดจากอคติ หมายถึง ผู้กระทำความผิดมีเจตนากระทำต่อเป้าหมายด้วยสาเหตุที่มาจากคุณลักษณะของเหยื่อตามที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง (protected characteristic) ซึ่งโดยส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องของเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ รสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศ ความพิการ หรือคุณลักษณะประการอื่น

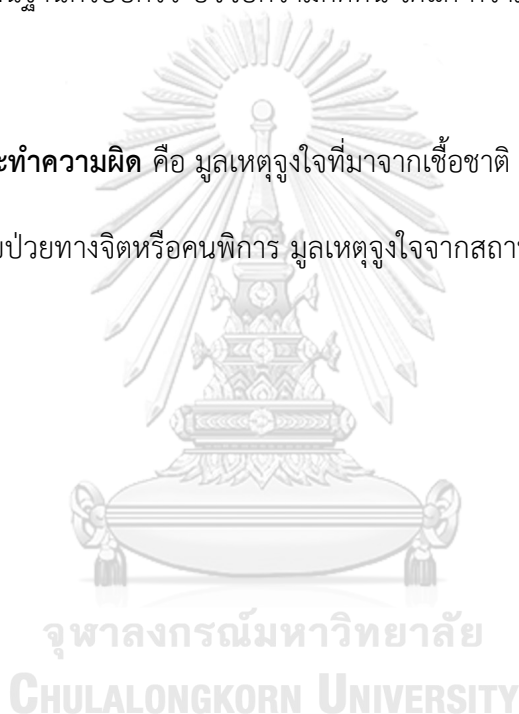
นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง หมายถึง การแบ่งประเภทผู้กระทำความผิดเป็น 4 กลุ่มคือ พวกที่ทำความสนุกสนาน (Thrill-Seeking Crimes) กลุ่มที่สองคือพวกทำเพื่อป้องกันหรือโต้กลับ (Reactive (Defensive) Crimes) กลุ่มที่สามคือ พวกปฏิบัติตามหน้าที่ (Mission

Crimes) กลุ่มที่สี่คือกลุ่มพวกที่ได้ยินเรื่องเล่าลือว่ามีผู้ประกอบ อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) ทำร้ายคนในกลุ่มเดียวกับตนเอง จึงลงมือประกอบอาชญากรรมในลักษณะการแก้แค้น ทดแทนคน (Retaliatory)

สาเหตุของผู้กระทำความผิด สาเหตุที่มีการจากปัจจัยพื้นฐานอันได้แก่ เพศ อายุ ภูมิฐานะ ปัจจัยสังคม ได้แก่ ระดับการศึกษา ค่านิยมในครอบครัว การรับข่าวสาร กลุ่มเพื่อน ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้ อาชีพ พื้นฐานครอบครัว ปัจจัยความกดดัน ได้แก่ ความคาดหวังในชีวิต ประสบการณ์ในอดีต

มูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิด คือ มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา เพศ อัตลักษณ์ หรือรสนิยม ความเจ็บป่วยทางจิตหรือคนพิการ มูลเหตุจูงใจจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวินิจฉัยเรื่องอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง นำแนวคิดต่าง ๆ มาเป็นกรอบใน

การวิเคราะห์และอภิปราย ได้แก่

1. แนวคิดการกระทำความผิดทางอาญา
2. ความหมายและคำจำกัดความของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง และประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง
3. มูลเหตุจูงใจของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง
4. สถานการณ์ความเกลียดชังในประเทศไทย
5. สถานการณ์ความเกลียดชังในต่างประเทศ
6. แนวทางการแก้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในต่างประเทศ
7. แนวความคิดและทฤษฎีทางจิตวิทยาและอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง
8. ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศและในประเทศไทย
9. กรอบแนวคิดการวิจัย

1.แนวคิดการกระทำความผิดทางอาญา

การกระทำความผิดทางอาญานั้นมีแนวคิดมาจากประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 วรรคแรก ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำ...”¹ ดังนั้นการกระทำจึงหมายความว่า การเคลื่อนไหวร่างกายหรือการไม่เคลื่อนไหวร่างกายโดยรู้สำนึก กล่าวคืออยู่ภายใต้

¹ มาตรา 59 บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดให้ต้องรับผิดชอบแม้ได้กระทำโดยไม่มีเจตนา

บังคับของจิตใจ (เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, 2551:96) คำว่า โดยรู้สำนึก นั้นหมายถึง อยู่ภายใต้บังคับของจิตใจ หากขยายความให้ชัดยิ่งขึ้นก็จะต้องมีการคิดตกลงใจและกระทำไปตามที่ตกลงใจอันสืบเนื่องมาจากความคิด ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) นั้นการกระทำความผิดอาญาจะเกิดจากการกระทำโดยการเคลื่อนไหวร่างกายมากกว่าที่จะเป็นการกระทำโดยไม่เคลื่อนไหวร่างกาย

สำหรับการกระทำนั้นจะต้องมีองค์ประกอบภายในและองค์ประกอบภายนอกสองส่วนด้วยกันจึงจะครบองค์ประกอบความผิดทางอาญา

องค์ประกอบภายนอกของความผิดทุกฐานในประมวลกฎหมายอาญานั้นแบ่งเป็นสามส่วนคือ

1. ผู้กระทำ
2. การกระทำ
3. วัตถุประสงค์แห่งการกระทำ

ยกตัวอย่างเช่นประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 บัญญัติว่า ผู้ใดฆ่าผู้อื่นต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี ในความผิดฐานนี้แบ่งองค์ประกอบภายนอกเป็น “ผู้ใด” คือผู้กระทำ “ฆ่า” คือการกระทำ และ “ผู้อื่น” เป็นวัตถุประสงค์แห่งการกระทำ หากขาดส่วนใดส่วนหนึ่งก็จะไม่ถือว่าครบองค์ประกอบภายนอก ไม่เป็นการกระทำความผิด

ส่วนองค์ประกอบภายในนั้นต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 วรรคแรก ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดให้ต้องรับผิดชอบแม้ได้กระทำโดยไม่มีเจตนา หากพิจารณาตามมาตรา 288 ข้างต้นนั้นจะเห็นว่าองค์ประกอบสำคัญคือ “เจตนา” ในขณะที่บางฐานความผิดนั้นแม้ไม่มีเจตนาแต่

ได้กระทำโดยประมาทหรือไม่เจตนา ก็ถือว่าเป็นความผิดแล้วเช่นมาตรา 290² ความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย และมาตรา 291³ ความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย

กล่าวโดยสรุปคือองค์ประกอบภายนอกนั้นคือ สิ่งที่สามารถมองเห็นได้หรือสัมผัสได้เพราะเป็นสิ่งที่อยู่ภายนอก ส่วนองค์ประกอบภายในนั้นตรงกันข้ามเพราะเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้หรือสัมผัสได้เพราะเป็นสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของผู้กระทำ (เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, 2551:148)

นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบคือ “เจตนาพิเศษ” ในความผิดอาญาบางมาตรา กล่าวคือนอกจากผู้กระทำจะมีเจตนาประสงค์ต่อผล หรือเล็งเห็นผล หรือเจตนาโดยผลของกฎหมายแล้ว แต่ผู้กระทำจะต้องมีเจตนาพิเศษด้วยจึงจะถือว่าครบองค์ประกอบภายในของความผิดในเรื่องนั้น

เจตนาพิเศษนี้เรียกว่า “มูลเหตุจูงใจ” ในการกระทำเช่นความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334⁴ เจตนาพิเศษคือโดยทุจริต หากยกตัวอย่างตามมาตรา 334 แล้วจะสามารถแยกองค์ประกอบได้ว่าเจตนาธรรมดา คือเจตนาที่กระทำต่อทรัพย์ และเจตนาทุจริตนั้นเป็นเจตนาพิเศษ (เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, 2551:189) ซึ่งมูลเหตุจูงใจหรือเจตนาพิเศษนี้แบ่งออกได้เป็นสองประการคือ มูลเหตุจูงใจที่ได้เกิดขึ้นแล้วในขณะที่กระทำความผิดกับมูลเหตุจูงใจที่ยังไม่เกิดขึ้นในขณะที่กระทำความผิด โดยมูลเหตุจูงใจที่ได้เกิดขึ้นแล้วในขณะที่กระทำความผิดคือมูลเหตุจูงใจที่นำไปสู่การกระทำความผิดเช่น ความแค้น

² มาตรา 290 วรรคแรก ผู้ใดมิได้มีเจตนาฆ่า แต่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

³ มาตรา 291 ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท

⁴ มาตรา 334 ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินหกหมื่นบาท

หรือความเกลียดชัง ส่วนมูลเหตุจูงใจที่ยังไม่เกิดขึ้นในขณะที่กระทำความผิดคือเป็นการกระทำความผิดเพื่อนำไปสู่มูลเหตุจูงใจ โดยเป็นการอธิบายว่า กระทำความผิดไปเพื่ออะไร สำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นเป็นเรื่องของมูลเหตุจูงใจที่มีอยู่แล้วในขณะที่กระทำความผิด มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดนั้นเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์อย่างมากในการลงโทษและในการเพิ่มโทษ ซึ่งกฎหมายอาญาในประเทศไทยนั้นมีอยู่หลายมาตราที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของเจตนาพิเศษหรือมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

ทว่า ในส่วนของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นในประเทศไทยนั้นยังไม่มีกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของเจตนาพิเศษในเรื่องของความเกลียดชัง

สำหรับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาที่ได้มีการรวบรวมไว้โดยกชกร วิชาภัย บุนนาค นั้นได้รวบรวมไว้ว่า มีความผิดบางฐานที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับเจตนาพิเศษใกล้เคียงกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้น อาทิเช่น การกระทำความผิดฐานก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 135/1 ถึง 135/4 ซึ่งมีมูลเหตุจูงใจมาจากการก่อการร้าย การกระทำโดยทรามานหรือทารุณโหดร้ายในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 (5) การกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 (4) การกระทำโดยบันดาลโทสะซึ่งมีหลักการอยู่ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 72 เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปในขั้นนี้ในประเทศไทยยังมิได้บัญญัติให้อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังเป็นการกระทำความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา และไม่มีเจตนาพิเศษเกี่ยวกับเรื่องของอคติและความเกลียดชังเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด

2. ความหมายและคำจำกัดความของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) หรืออาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังคืออะไร ในทางกฎหมายนักวิชาการยังคงถกเถียงกันถึงคำจำกัดความที่ไม่แน่ชัด และใน

แต่ละประเทศก็มักจะนิยามความหมายให้ครอบคลุมถึงตัวบทกฎหมายและสภาพปัญหาที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ อาทิ ในแผนดำเนินการของรัฐบาลสหราชอาณาจักรเกี่ยวกับการติดตาม อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) หรือ Action Against Hate : The UK Government's plan for tackling hate crime นั้นให้คำจำกัดความว่า คืออาชญากรรมที่มีมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดมีความมุ่งร้ายต่อเหยื่อที่มีเชื้อชาติ ศาสนา รสนิยมทางเพศ ความพิการ หรืออัตลักษณ์ทางเพศแตกต่างกันไป⁵ (Home Office, 2016:11) ในขณะที่ เจ้าหน้าที่ตำรวจโดย Association of Chief Police Officers (ACPO) ให้คำจำกัดความไว้ในคู่มือการปฏิบัติงานในปี 2015 ว่า อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) หมายถึง เหตุแห่งความเกลียดชัง (Hate Incident) ซึ่งผิดตามกฎหมายอาญา โดยผู้กระทำความผิดต่อเหยื่อหรือบุคคลใดก็ตาม โดยมีมูลเหตุจูงใจมาจากอคติหรือความเกลียดชัง⁶ (Chakraborti. N and Garland. J, 2012:6-7) ในขณะที่ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศแรกที่มีการนำคำว่า Hate Crime มาใช้ Gerstenfeld ให้ความหมายอย่างง่ายว่า Hate Crime ก็คืออาชญากรรมที่มีมูลเหตุจูงใจอย่างน้อยที่สุดเกี่ยวเนื่องมาจากลักษณะกลุ่มของเหยื่อ (Gerstenfeld. P, 2018:5) สำหรับในประเทศไทยนั้นนันทิ จิตสว่าง ให้ความหมายว่า อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) นั้นหมายถึง การกระทำผิดทางอาญา ที่ผู้กระทำความผิดมีมูลเหตุจูงใจมาจากอคติ หรือความเกลียดชังต่อคนกลุ่มหนึ่งที่มีเอกลักษณ์บางอย่างแตกต่างไปจากตนทางด้านศาสนา เชื้อชาติ ภาษา ผิวสี และรสนิยมทางเพศ (นันทิ จิตสว่าง, 2559:ออนไลน์)

การที่จะทำความเข้าใจ อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) นั้นจำเป็นต้องเข้าใจองค์ประกอบของอาชญากรรมประเภทนี้เพื่อจะได้สามารถแบ่งแยกออกจากความผิด

⁵ Any crime that is motivated by hostility on the grounds of race, religion, sexual orientation, disability or transgender identity can be classed as a hate crime.

⁶ Any hate incident, which constitutes a criminal offence, perceived by the victim or any other person, as being motivated by prejudice or hate.

ที่คล้ายคลึงกันได้ ซึ่งองค์กรเพื่อความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (Organization for security and Co-operation in Europe (OSCE)) ให้แนวทางในการจำแนกซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า จำเป็นต้องประกอบด้วยสององค์ประกอบ ส่วนแรกคือ “การกระทำความผิดอาญา” (criminal offence) และสองคือ “มูลเหตุจูงใจอันเกิดจากอคติ” (bias motive)

องค์ประกอบแรกนั้นในเรื่องของการกระทำความผิดอาญา ผู้กระทำความผิดจะต้องลงมือกระทำความผิดอาญาพื้นฐาน (base offence) ซึ่งก็คือความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือที่บัญญัติเป็นความผิดอาญาของแต่ละประเทศ หากไม่มีการกระทำความผิดอาญาขึ้น ย่อมไม่มีอาชญากรรม ส่วนองค์ประกอบที่สองคือ มูลเหตุจูงใจอันเกิดจากอคติ (bias motive) หมายถึง ผู้กระทำความผิดมีเจตนากระทำต่อเป้าหมายด้วยสาเหตุที่มาจากคุณลักษณะของเหยื่อตามที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง (protected characteristic) ซึ่งโดยส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องของเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ศาสนา หรือคุณลักษณะประการอื่น

เมื่อทราบองค์ประกอบความผิดของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังแล้วจึงสามารถจำแนกออกจากกฎหมายลักษณะอื่นที่มีความคล้ายคลึงกันได้

2.1 กฎหมายอื่นที่มีความคล้ายคลึงกัน

2.1.1 การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Genocide)

แม้การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์จะถือเป็นอาชญากรรมประเภทหนึ่งซึ่งถูกอภิปรายบ่อยครั้งเมื่อเอ่ยถึงอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง และในธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศก็บัญญัติให้การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นความผิดฐานหนึ่งด้วย และองค์ประกอบของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ก็เป็นการมุ่งกระทำต่อบุคคลเพราะมูลเหตุจากเชื้อชาติ ศาสนาหรือสาเหตุอื่นเช่นกัน ทว่า ยังมีจุดที่แตกต่างจากอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง เพราะการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์นั้นสร้างความเสียหายในวงกว้างและ

เป็นระบบ ซึ่งต่างจากอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในคำจำกัด ซึ่งมีลักษณะเป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในวงแคบกว่า

2.1.2 กฎหมายต่อต้านการเลือกปฏิบัติ (Anti-discrimination Laws)

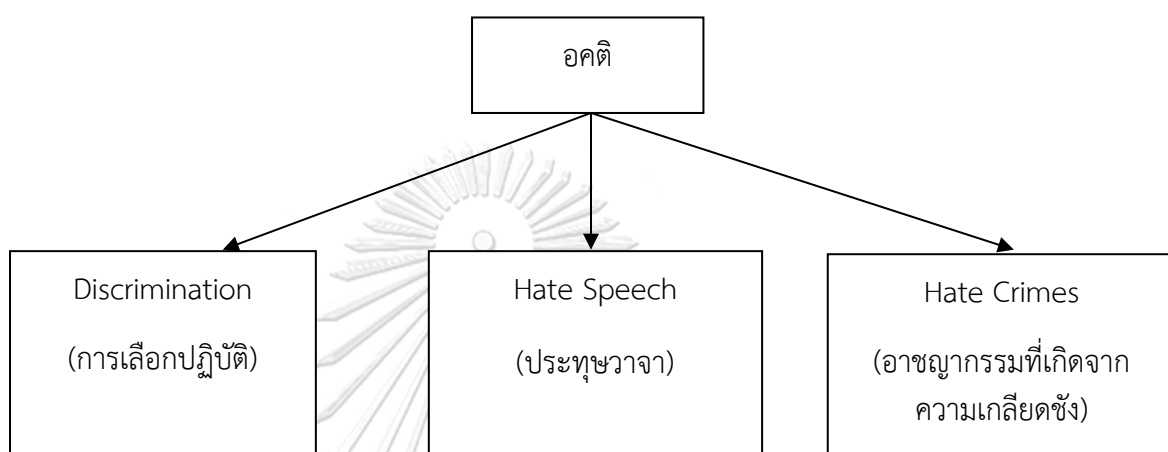
ลักษณะของกฎหมายฉบับนี้เป็นการห้ามมิให้มีการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลจากเหตุผลบางประการเช่น เชื้อชาติ ศาสนา หรือเพศ ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการเลือกปฏิบัติในที่ทำงานหรือการใช้บริการต่าง ๆ แต่โดยปกติแล้วจะหมายถึงเรื่องทางแพ่ง ซึ่งไม่มีบทลงโทษทางอาญาแต่อย่างใด เมื่อไม่มีการบัญญัติเป็นความผิดทางอาญา ย่อมไม่เป็นอาชญากรรม ไม่เข้าองค์ประกอบความผิดข้อแรกของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

2.1.3 ประทุษวาจา (Hate Speech)

กฎหมายอาญานั้นมีบางฉบับที่บัญญัติให้การพูดซึ่งแสดงความเกลียดชังต่อบุคคลในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นความผิดอาญา เรียกว่ากฎหมาย Hate Speech ซึ่งการห้ามพูดหรือห้ามแสดงออกอาจจะจำกัดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจงก็ได้ และมักเกี่ยวข้องกับเรื่องของประวัติศาสตร์ อาทิเช่น ห้ามไม่ให้ปฏิเสธการมีอยู่ของเหตุการณ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง หรือห้ามพูดถึงความรุ่งเรืองของพรรคนาซี เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามลำพัง “การพูด” หรือ “การแสดงออก” นั้นไม่ใช่อาชญากรรมโดยตัวของมันเอง ไม่มีการบัญญัติให้การพูดหรือการแสดงออกเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่เหตุที่ผิดกฎหมายเพราะผู้พูดหรือผู้แสดงออกพูดหรือแสดงออกในสิ่งที่ถูกห้าม ซึ่งหากการพูดหรือการแสดงออกไม่ใช่อาชญากรรมก็ต้องถือว่าขาดองค์ประกอบข้อแรกของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังไป

แต่อย่างไรก็ดีเรื่องของประทุษวาจาหรือ Hate Speech นั้นมักจะเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในแง่ที่สามารถนำมาใช้หามูลเหตุจูงใจหรือเป็นพยานหลักฐานในการกระทำความผิดได้

การที่จะเริ่มศึกษาจำเป็นต้องทำความเข้าใจทุกแนวคิดให้ชัดเจนก่อนเพื่อที่จะได้ไม่หลงในประเด็นว่า อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) แตกต่างจากการเลือกปฏิบัติ (Discrimination) และประทุษวาจา (Hate Speech) ซึ่งแสดงออกได้ตามแผนภูมิดังนี้

ภาพที่ 2 ประเภทของความผิดที่เกิดจากอคติ

2.2 ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

จากการวิจัยของนักวิชาการทั้งสหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกาต่างเห็นพ้องต้องกันว่าผู้กระทำความผิดที่จะกระทำความผิดเพราะมูลเหตุจูงใจจากความเกลียดชังจริง ๆ นั้นกลับมีส่วนน้อยและมักไม่ได้กระทำในรูปแบบอาชญากรรมองค์กร แนวคิดการแบ่งประเภทของผู้กระทำความผิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังที่ได้รับการยอมรับกันมากที่สุดก็คือ แนวคิดของ Jack Levin และ Jack McDevitt แห่งมหาวิทยาลัย Northeastern University ของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งในปี 1993 ได้แบ่งประเภทของผู้กระทำความผิดเป็นสามรูปแบบด้วยกันคือ (McDevitt, J Levin, J and Bennett. S, 2002 cited in Gerstenfeld,2018:99)

2.2.1 พวกที่ทำเพื่อความสนุกสนาน (Thrill-Seeking Crimes)

ประเภทนี้ถือเป็น 2 ใน 3 ของผู้กระทำความผิด Hate crime ทั้งหมด (McDevitt. J Levin. J and Bennett. S, 2002 cited in Gerstenfeld,2018:99)

ผู้คนเหล่านี้มักมีอายุน้อย อาจรวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และทำความผิดเพื่อความสนุกสนานหรือเพราะความเบื่อหน่าย (Gerstenfeld. P, 2018:99) ผู้กระทำความผิดอาจไม่ได้มีมูลเหตุความเกลียดชังส่วนตัวกับเหยื่อเลย เพียงแต่กระทำไปตามผู้นำหรือกลุ่มเพื่อนเท่านั้น ผู้กระทำความผิดทำความผิดเพราะแสวงหาการยอมรับจากกลุ่ม

2.2.2 พวกทำเพื่อป้องกันหรือโต้กลับ (Reactive/Defensive Crimes)

กลุ่มพวกนี้คือพวกที่เห็นอีกฝ่ายเป็นภัยคุกคามต่อตนเอง เมื่อรู้สึกว่สิ่งที่ตนมีอคติหรือเกลียดชังมาปรากฏต่อหน้าก็จะรู้สึกเหมือนถูกลั่นไถ่สั่งให้โกรธ และเข้าทำร้ายสิ่งนั้น (Gerstenfeld. P, 2018:101) โดยที่อีกฝ่ายไม่ได้ทำร้ายหรือโจมตีพวกเขาเลยแม้แต่น้อย เพียงแต่อาจเป็นการคุกคามในลักษณะที่เข้าใกล้ในทางกายภาพ หรือเห็นคนที่ตนไม่ชอบใจได้ดีกว่า

2.2.3 พวกปฏิบัติตามหน้าที่ (Mission Crimes)

ประเภทนี้ไม่ใช่ลักษณะเดียวกับอาชญากรรมองค์กร แต่เป็นกรณีที่ผู้ลงมือปฏิบัติการเพียงลำพังแต่รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ ๆ ตนเองต้องทำ และต้องปฏิบัติให้สำเร็จลุล่วง เช่นกรณีการฆ่ากลุ่มเกย์กว่า 50 คน ในไนต์คลับที่เมือง โอแลนโด (Orlando, Florida) ในปี 2016 โดยโอม่า มาทีน (Omar Mateen) (Gerstenfeld. P, 2018:102)

เดิมที่มีการแบ่งประเภทของผู้กระทำความผิดเพียงสามประเภทข้างต้นเท่านั้น จนกระทั่งในปี 2002 จึงมีการคิดประเภทที่สี่ขึ้นมา โดย McDevitt และคณะ คือ

2.2.4 กลุ่มพวกที่ได้ยินเรื่องเล่าลือว่ามีผู้ทำร้ายคนในกลุ่มเดียวกับตนเอง (Retaliatory Crimes)

เมื่อได้ยินเสียงเล่าลือว่ามีคนในกลุ่มเดียวกันถูกทำร้าย จึงลงมือประกอบอาชญากรรมในลักษณะการแก้แค้นทดแทนคนในกลุ่มเดียวกันกับผู้กระทำความผิดเป็นการเอาคืน (Retaliatory) (Gerstenfeld. P, 2018:104)

3. มลเหตุจูงใจของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

สำหรับ Hate Crimes หรืออาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นจากการศึกษา Model Law ขององค์กรเพื่อความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (OSCE) นั้นสามารถที่จะจำแนกประเภทของมูลเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดได้เป็นหลายประเภท โดยประเภทที่ได้รับการยอมรับกันอย่างแพร่หลายนั้นได้แก่

1. มลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ และสัญชาติ
2. มลเหตุจูงใจที่มาจากศาสนา
3. มลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ
4. มลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ
5. มลเหตุจูงใจที่มาจาก การเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ
6. มลเหตุจูงใจอื่น ๆ

เมื่อทราบสาเหตุมูลเหตุจูงใจที่ทำให้ผู้คนกระทำอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังแล้ว ในลำดับต่อไปเพื่อให้เข้าใจในมูลเหตุจูงใจแต่ละประเภทว่า มีที่มาที่ไปและมีผลกระทบอะไรต่อมวลมนุษยชาติบ้าง จะขอนำรายละเอียดของมูลเหตุจูงใจแต่ละลักษณะมาอธิบายโดยสังเขป

3.1 มลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ และสัญชาติ

เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ หรือสัญชาติเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญและมีประวัติศาสตร์ยาวนานอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ตัวอย่างเช่น ในสงครามโลกครั้งที่ 2 ออดอฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) ผู้นำของประเทศเยอรมันนีในขณะนั้นใช้อคติและความเกลียดชังของชาวเยอรมันต่อชาวยิว

เป็นเครื่องมือในการหาเสียงเลือกตั้งและสามารถขึ้นเป็นผู้นำประเทศ กระทั่งก่อให้เกิดสงครามที่นำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวและความตายของมนุษย์กว่า 60 ล้านคน (วีระชัย โชคมุกดา, 2554:134) เพื่อให้เห็นสามารถเข้าใจถึงความเลวร้ายและรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังได้อย่างชัดเจน จะขออธิบายเรื่องของสงครามโลกครั้งที่สองโดยสังเขปดังนี้

ในสงครามโลกครั้งที่สองนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นสงครามหรืออาชญากรรมที่มีมูลเหตุมาจากความเกลียดชังโดยแท้จริง โดยเริ่มจากอุดมการณ์ชาตินิยมของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ และของพรรคนาซี ซึ่งในทางประวัติศาสตร์เป็นที่ยอมรับกันว่าส่วนหนึ่งมาจากชาวเยอรมันมีแนวโน้มที่จะยอมรับความมีอำนาจ และมีความเจ็บปวดจากความพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งใน ค.ศ. 1918 ทั้งยังเกิดความไม่มั่นคงของชีวิตที่สืบเนื่องมาจากวิกฤติทางเศรษฐกิจและสังคมในปี ค.ศ. 1920 ซึ่งสิ่งนี้เองเป็นจิตวิทยาที่ทำให้เกิดความกดดันขึ้นในหมู่ของประชาชนทุกระดับและทุกชนชั้นของเยอรมันนี้ ดังนั้นการโฆษณาชวนเชื่อของฮิตเลอร์และพรรคนาซีจึงสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ประกอบกับในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นกลุ่มนายทุนเยอรมันมีความหวาดกลัวต่อลัทธิคอมมิวนิสต์ที่กำลังแพร่หลายอยู่ ดังนั้นการสนับสนุนฮิตเลอร์และพรรคนาซีจึงเป็นเสมือนการปลดปล่อยความกดดันทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของญาติชาวเยอรมันในขณะนั้น

ในช่วงเวลาดังกล่าวนอกจากปัจจัยภายนอกทางเศรษฐกิจและการเมืองแล้ว ค่านิยมที่ฝังรากลึกในประเทศเองก็มีส่วนอย่างมาก พรรคนาซีนั้นมีอุดมการณ์ที่ต้องการสร้างจักรวรรดิไรช์อันยิ่งใหญ่และชาวเยอรมันเลือดบริสุทธิ์ มีการก่อตั้งกลุ่มต่อสู้เพื่อวัฒนธรรมเยอรมัน (battle group for german culture) ถึงขนาดมีการจับกลุ่มกวาดล้างปัญญาชนศิลปินหรือนักเขียนที่ต่อต้านนาซีไม่ว่าจะเป็นหนังสือ ภาพเขียน ดนตรี หรือสิ่งพิมพ์ ที่ไม่เป็นเยอรมัน (un-German) (สัญญาชัย สุวังบุตร, 2551:176) ซึ่งในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1933 องค์การนักศึกษาสังคมนิยมแห่งชาติเยอรมันก็ได้มีการรณรงค์ปฏิบัติการต่อต้านจิตวิญญาณที่ไม่ใช่เยอรมัน มีการจัดทำบัญชีหนังสือต้องห้ามพิมพ์ที่ไม่

เป็นเยอรมันแล้วนำมาจุดไฟเผาซึ่งงานเหล่านั้นก็คืองานเขียนที่ได้ชื่อว่าเป็นภัยต่อความคิดและจิตใจของชาวเยอรมันนั่นเอง มีการปลุกปั่นประชาชนและปลุกเร้าประชาชนให้มีความเชื่อในสิ่งเดียวกัน และเห็นว่าสิ่งที่ไม่ใช่เยอรมันนั้นเป็นอาชญากรรมจึงเป็นจุดเริ่มต้นของแนวคิดชาตินิยมที่จะนำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในอนาคต

นอกจากนี้ในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ในประเทศเยอรมันนี้ยังเกิดปรากฏการณ์การใช้มวลชนหรือการใช้สื่อในการก่อให้เกิดความเกลียดชังในชาติพันธุ์ขึ้นด้วย โดยฮิตเลอร์ให้ เลนารีเฟนชตาล (Leni Riefenstahl) ดาราสาวและนักสร้างภาพยนตร์บันทึกภาพการชุมนุมในปี ค.ศ. 1934 เป็นภาพยนตร์สารคดีชื่อว่า Triumph of Will ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่ฮิตเลอร์ร่วมอำนวยการสร้างและกำกับด้วยถือว่าเป็นภาพยนตร์โฆษณาชวนเชื่อที่โดดเด่นเรื่องหนึ่งในประวัติศาสตร์ภาพยนตร์เยอรมัน แนวคิดหลักคือการหวนคืนสู่ความเป็นชาติมหาอำนาจของเยอรมัน (สัญญาชัย สุวังบุตร, 2551:189)

สำหรับชาวยิวนั้นเป็นปัญหาที่สำคัญของฮิตเลอร์ นโยบายเริ่มแรกของฮิตเลอร์คือต้องการที่จะให้ชาวยิวอพยพออกไปนอกประเทศ นโยบายในการกีดกันชาวยิวนี้เองทำให้ในช่วงปีค.ศ. 1935 ถึง 1938 มีชาวยิวอพยพออกจากประเทศเยอรมันนี้และออสเตรียกว่า 500,000 คน (สัญญาชัย สุวังบุตร, 2556:157) สำหรับเหตุการณ์ที่ทำให้กลายเป็นการส่งสัญญาณเริ่มต้นของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวที่สำคัญคือ เหตุการณ์ที่เรียกว่า “คืนกระจกแตก” ซึ่งในคืนดังกล่าวนั้นมีการเริ่มต้นทำร้ายชาวยิวจากการปลุกกระดมของฮิตเลอร์นั้นไม่เพียงแต่ทหารภายใต้บังคับของฮิตเลอร์ที่ทำร้ายชาวยิว แต่เป็นการร่วมกันปลุกกระดมชาวเยอรมันให้รวมพลังต่อต้านชาวยิวด้วย ชาวเยอรมันส่วนใหญ่นั้นหากไม่เข้ามาทำร้ายก็จะวางเฉยเก็บตัวอยู่ในบ้านไม่เข้ามาช่วยเหลือ และมีบางคนที่จับตาดูชาวยิวและให้ข้อมูลกับตำรวจด้วย มาตรการกำจัดชาวยิวของฮิตเลอร์นั้นเป็นไปอย่างหนักหน่วง ทั้งบีบให้ออกจากประเทศและการส่งไปอยู่ที่ “เกตโต” ซึ่งมีลักษณะเป็นค่ายกักกันชาวยิว ทำให้ชาวยิวนั้นไม่ได้รับการดูแล

สุขอนามัยที่ดีและได้รับส่วนแบ่งอาหารน้อยถึงไม่ได้เลย จนกระทั่งทยอยตายไปจำนวนมากโดยเฉลี่ยแล้วใน ค.ศ. 1941 แต่ละเดือนมีคนตายในเกตโตเฉลี่ย 800 ถึง 2,000 คน

เมื่อเริ่มสงคราม ฮิตเลอร์เริ่มทำสงครามเมื่อเข้ายึดประเทศต่าง ๆ อาทิเช่น ผนวกออสเตรีย ยึดประเทศฝรั่งเศส หรือประเทศอื่น ๆ เมื่อเข้าครอบครองก็จะมีการใช้มาตรการในการกำจัดชาวยิว เช่นเดียวกัน เนื่องจากฮิตเลอร์มีความต้องการที่จะสร้างอาณาจักรของชนชาติเยอรมันด้วยการขยายอาณาเขตประเทศแม่ ในช่วงแรกมีการพิจารณาจะให้อพยพชาวยิวไปอยู่เกาะมาดากัสการ์ แต่ท้ายที่สุดแล้วเมื่อพิจารณาแล้วไม่คุ้มค่าใช้จ่าย ฮิตเลอร์ก็ใช้มาตรการในการสังหารหมู่แทน ไม่ว่าจะเป็นการใช้วิธีการขุดหลุมแล้วยิงให้คนตกลงไปตายในหลุม และการส่งไปอยู่ที่ค่ายกักกันและใช้วิธีการรมแก๊ส ค่ายกักกันที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์นั้นคือค่ายกักกัน Auschwitz (สัญญาชัย สุวังบัตร, 2556:172) ซึ่งมีชาวยิวที่ถูกรมแก๊สตายจำนวนมากและบางส่วนถูกนำไปใช้เพื่อการทดลองทางการแพทย์ด้วย จากสถิติแล้วในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองนั้นมีชาวยิวที่อยู่ในยุโรปถูกกวาดล้างรวมทั้งสิ้น 5,933,900 คนซึ่งถือว่าเป็นร้อยละ 67 ของพลเมืองชาวยุโรป (สัญญาชัย สุวังบัตร, 2556:173)

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงครามโลกครั้งที่สองทำให้เกิดความตระหนักถึงภัยอันตรายที่เกิดจากความเกลียดชังและอคติในเรื่องเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์ ว่า ความขัดแย้งที่สืบเนื่องมาจากเชื้อชาตินั้นกลับเป็นสิ่งที่ยังคงพบเห็นได้อยู่บ่อยครั้งและทั่วไปในสังคมนานาชาติ ไม่ว่าจะเป็นในยุโรปที่ยังคงมีแนวคิดอคติต่อชาวฮิบซีหรือชาวยิว ในสหรัฐอเมริกาที่ยังคงตั้งข้อรังเกียจชาวแอฟริกันหรือชาวเอเชีย ประเทศในเอเชียอย่างญี่ปุ่นหรือเกาหลีใต้เองก็ตั้งอคติกับชาวเอเชียในประเทศอื่น ยกตัวอย่างเช่น ในประเทศญี่ปุ่นซึ่งเป็นประเทศที่ไม่ค่อยมีการพูดถึงอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังกันนัก แต่ในความเป็นจริงประเทศญี่ปุ่นกลับเป็นหนึ่งในประเทศที่ได้รับผลกระทบต่ออาชญากรรมประเภทนี้

อดีตนายกรัฐมนตริตาโร อาโสะ เคยอธิบายลักษณะของประเทศญี่ปุ่นไว้ใน The Japan Times ฉบับวันที่ 18 ตุลาคม 2005 ว่าประเทศญี่ปุ่นนั้นเป็นชาติที่เป็นเอกภาพ เชื้อชาติเดียว สัญชาติ

เดียว ภาษาเดียว และมีวัฒนธรรมหนึ่งเดียว “Japan as being a nation of "one race, one civilization, one language and one culture." (The Japan Times, 2015 :Online) สะท้อนความคิดของคนญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี หากแต่ทว่า ในปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นก็เป็นประเทศหนึ่งที่มีชาวต่างชาติอพยพเข้าไปอยู่อาศัย โดยเฉพาะคนจีนและคนเกาหลีที่มีจำนวนมากขึ้น โดยเฉพาะหลังสงครามโลกครั้งที่สองนั้น ญี่ปุ่นเองประสบปัญหาจากการนำเข้าแรงงานเกาหลีในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ทำให้ลูกหลานของชาวเกาหลีเหล่านั้นจำต้องตั้งรกรากในญี่ปุ่น

ไม่เพียงเท่านั้น ในปี 2018 มีผู้สืบเชื้อสายชาวเกาหลีในญี่ปุ่นถึง 600,000 คน ไม่รวมผู้อพยพ (Xinhua, 2018:Online) ในระยะหลังจึงเกิดปัญหาการเหยียดเชื้อชาติที่นำไปสู่อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังหลายครั้ง อาทิเช่น เคยมีกรณีที่มีผู้ไปโพสต์ข้อความขบไล่ชาวเกาหลีนอกนอกประเทศในเว็บไซต์ของรัฐบาล และเกิดเป็นกระแสจรรยาบรรณต้องลบข้อความเหล่านั้นออก และเป็นที่ทราบกันดีว่าในหมู่กลุ่มคนที่เกลียดชังชาวเกาหลีนั้นมีการก่อตั้งกลุ่มที่เรียกว่า Zainichi Tokken wo Yurusanai Shimin no Kai รู้จักกันในนามของ โซโตคุไค (Zaitokukai) กลุ่มนี้ก่อตั้งโดยนาย มาโคโตะ ซากุไร (Makoto Sakurai) ผู้ซึ่งเคยร่วมกับพวกกรวมแปดคนก่อเหตุทะเลาะวิวาทร้ายร่างกายชาวเกาหลีที่พักอาศัยในประเทศญี่ปุ่น กลุ่มโซโตคุไคมีลักษณะเป็นกลุ่มชาตินิยมสุดโต่ง ลักษณะคล้ายกับกลุ่มนีโอนาซี ซึ่งเชื่อว่าชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในญี่ปุ่น (Zainichi Koreans) ได้รับความสนับสนุนจากรัฐบาลญี่ปุ่นเองให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมญี่ปุ่นได้ ทั้งยังต่อต้านที่คนเหล่านี้จะได้รับสวัสดิการจากรัฐเช่นเดียวกับคนญี่ปุ่น เพราะเชื่อว่าคนเหล่านี้ไม่ใช่คนญี่ปุ่น พวกเขาก่อการหลายอย่าง อาทิ ก่อเหตุทำร้ายร่างกายในที่สาธารณะและในสถานที่ส่วนตัว รวมไปถึงการข่มขืนและการฆาตกรรมด้วย

แม้คนกลุ่มนี้จะอ้างว่าตนเองมีเสรีภาพในการแสดงออกตามกฎหมาย แต่การกระทำทั้งหมดนี้เข้าข่ายเป็นอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังแล้ว นอกจากนี้อิทธิพลของคนกลุ่มนี้ที่มีต่อ

นักการเมืองระดับชาติก็มีระดับสูงอย่างมาก โทโมมิ อินาดะ (Tomomi Inada) ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีกองกำลังป้องกันประเทศในปี 2016 เป็นนักการเมืองคนหนึ่งที่ได้รับเงินบริจาคจากกลุ่มไซโตคุเคิ โดยเธอยังเคยพบปะกับคาซุนาริ ยามาตะ (Kazunari Yamada) ผู้นำของพรรคแรงงานชาตินิยมสังคมนิยมญี่ปุ่น (the National Socialist Japanese Labour Party) และเป็นผู้ชื่นชมในตัวของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) (This Week in Asia, 2017:Online) นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์จากข่าวหนังสือพิมพ์จำนวนมาก อาทิ เหตุการณ์การระดมยิงเข้าไปในสำนักงานใหญ่ของชาวเกาหลีผู้พักอาศัยในญี่ปุ่น (the headquarters of the General Association of Korean Residents in Japan (Chongryon)) ในโตเกียวด้วย (The International Movement against all from of Discrimination and Racism, 2018:Online)

กล่าวได้ว่าไม่ว่าโลกจะเข้าสู่โลกาภิวัตน์อย่างไร แต่ความเกลียดชังหรือคตินิยมที่คนต่างเชื้อชาติมีต่อกันนั้นกลับยากยิ่งที่จะสามารถพังทลายกำแพงนั้นลงไปได้

3.2 มูลเหตุจูงใจที่มาจากศาสนา

การจำแนกกลุ่มแรงจูงใจของการเกิดอาชญากรรมประเภทแรกคือเรื่องศาสนานั้นถือเป็นมูลเหตุที่สืบเนื่องมายาวนานจากประวัติศาสตร์และโดยส่วนใหญ่มักเป็นมูลเหตุที่มักอธิบายร่วมกับเรื่องของความเกลียดชังต่อเชื้อชาติ อาทิ สงครามทางศาสนาครั้งใหญ่ที่เกิดในยุโรปช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 11 ถึง 13 คือสงครามครูเสด ก็เนื่องมาจากความขัดแย้งทางความเชื่อระหว่างชาวคริสต์และชาวมุสลิมที่ต่างต้องการพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนาคือกรุงคอนสแตนติโนเปิล และหลังจากเหตุการณ์ 11 กันยายน 2001 กลุ่มชาวมุสลิมก็กลับกลายมาเป็นหนึ่งในหนึ่งกลุ่มที่ถูกเกลียดชังเป็นอันดับต้น ๆ ในกระแสต่อต้านมุสลิม (Anti-Muslim) นอกจากกลุ่มเชื้อชาติอื่น อาทิเช่น ชาวลาดิโนอเมริกัน

สำหรับชาวมุสลิมกับชาวคริสต์หรือชาวยุโรปนั้นนับว่ามีความขัดแย้งที่สืบเนื่องยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน เรียกได้ว่าเกิดกระแส “อิสลามโฟเบีย” (Islamophobia) หรือโรคหวาดกลัวอิสลาม

ขึ้นทั่วทุกแห่งในทวีปยุโรปหรือสหรัฐอเมริกา ซึ่งแสดงถึงความเกลียดชังและอคติที่มีต่อศาสนาและวัฒนธรรมอิสลาม มีคำกล่าวที่สนับสนุนความเชื่อนี้ในช่วงศตวรรษที่ 21 นี้ คือ “ไม่ใช่มุสลิมทุกคนที่เป็นผู้ก่อการร้าย แต่ผู้ก่อการร้ายทุกคนเป็นมุสลิม” (จรัญ มะลูลีม, 2559:28) เพียงข้อความนี้ก็สะท้อนถึงอคติและความเกลียดชังที่ฝังรากลึกในความเชื่อของผู้พูด เอกเมเลดดิน อิห์ซานอก์ลู (Ekmeleddin Ihsanoglu) อดีตเลขาธิการองค์การความร่วมมืออิสลามหรือ OIC ชาวตุรกี เคยให้ความเห็นว่า โรคกลัวศาสนาอิสลามเป็นเรื่องที่น่ากังวลและสำคัญยิ่งสำหรับโลกมุสลิม เพราะไม่กี่ปีที่ผ่านมาปรากฏการณ์โรคเกลียดกลัวอิสลามได้ก่อตัวขึ้นในรูปโฉมใหม่แห่งการเหยียดเชื้อชาติ การรณรงค์ที่หมิ่นประมาทอิสลาม และยังได้ชี้ให้เห็นการมีอคติแบบเหมารวมในทางลบ (จรัญ มะลูลีม, 2559:33) ผลจากความเกลียดและกลัวนี้เองที่ส่งผลต่อนโยบายและเกิดขึ้นขององค์กรความเกลียดชังอิสลามในหลายประเทศ อาทิ ในประเทศรัสเซียมีการต่อต้านมุสลิมอย่างชัดเจน มัสยิดตกเป็นเหยื่อการโจมตีและมีการปลุกเร้าต่อต้านงานเขียนและภาพสัญลักษณ์ของอิสลาม ประชาชนทั่วไปยังคงมีระดับความเกลียดชังชาวมุสลิมในระดับสูง (จรัญ มะลูลีม, 2559:37)

ในประเทศเนเธอร์แลนด์ รัฐมนตรีออกกรายการโทรทัศน์ดูหมิ่นภาพลักษณ์ของศาสดาของศาสนาอิสลาม ทำให้ชาวมุสลิมทั่วโลกออกมาประท้วงที่สถานทูตของประเทศเนเธอร์แลนด์ และไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลออกมาขอโทษแต่อย่างใด ในประเทศฝรั่งเศส กฎหมายฉบับลงวันที่ 15 มีนาคม 2004 ได้ห้ามการแสดงออกถึงสัญลักษณ์ทางศาสนาอย่างปรากฏให้เห็นชัดเจน แม้ว่าโดยในลักษณะของถ้อยคำทางกฎหมายนั้นถือเป็นการใช้บังคับสำหรับศาสนาทุกศาสนา แต่ทางฝ่ายผู้นับถือศาสนาอิสลามมีความเห็นว่า กฎหมายฉบับดังกล่าวออกมาเพื่อที่จะบังคับ “โดยเฉพาะ” กับผู้นับถือศาสนาอิสลาม เนื่องจากศาสนาอิสลามเองมี “สัญลักษณ์” ที่แสดงออกในด้านความเชื่อนี้เด่นชัดมากกว่าศาสนาอื่น ๆ ซึ่งก็คือ ผ้าคลุมหน้า หรือ le foulard ชาวฝรั่งเศสร้อยละ 70 เองก็มีความเชื่อว่า ศาสนาอิสลามไปด้วยกันไม่ได้กับวัฒนธรรมของชาวฝรั่งเศส ส่วนในประเทศเยอรมันนี้เกิดกลุ่ม

เพกิดา (Pegida) ซึ่งเป็นกลุ่มที่อ้างว่าเป็นกลุ่มชาวยุโรปผู้รักชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านการทำชาติตะวันตกให้เป็นอิสลาม (Patriotic Europeans against the Islamisation of the West) (จรัญ มะลูลีม, 2559:38) กล่าวได้ว่ากลุ่มนี้ตั้งข้อรังเกียจการที่วัฒนธรรมอิสลามจะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมยุโรป

ไม่เฉพาะเพียงแคในยุโรปเท่านั้น ในเอเชียอาทิต ในประเทศเมียนมาเองความขัดแย้งของชาวโรฮิงจาหรือโรฮิงญาส่วนหนึ่งนอกจากเชื้อชาติแล้ว การที่มีศาสนาแตกต่างกันคือ ศาสนาอิสลามกับศาสนาพุทธ ก็ทำให้ไม่สามารถประนีประนอมยอมรับกันและกันได้ และไม่เพียงศาสนาอิสลามเท่านั้นศาสนาอื่นเช่น ศาสนาคริสต์ หรือศาสนาพุทธ หรือแม้แต่การไม่มีศาสนาเลยก็ทำให้เกิดความขัดแย้งอาทิ ในประเทศเวียดนามชาวมองตานญาด (Montagnard) ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่นับถือศาสนาคริสต์ถูกรัฐบาลมองว่าเป็นภัยคุกคาม ถูกบังคับให้เปลี่ยนศาสนา ถูกทำร้าย และถูกฆาตกรรม จนมีชาวมองตานญาดบางส่วนหลบหนีเข้ามาในประเทศไทยโดยผิดกฎหมาย โดยการนับถือศาสนาในประเทศเวียดนามนั้น ทุกกลุ่มศาสนาจะต้องจดทะเบียนภายใต้รัฐบาล ซึ่งจะผ่านการรับรองหรือไม่ขึ้นอยู่กับกรมศาสนา และกิจกรรมศาสนาจะต้องถูกควบคุมโดยรัฐ ดังนั้นหากรัฐบาลคิดว่ากลุ่มศาสนาใดเป็นปัญหาก็จะบีบบังคับให้ลงชื่อเลิกนับถือศาสนา และหากไม่ปฏิบัติตามก็จะถูกทำร้ายอย่างรุนแรง (ปีปี ซี ไทย, 2561c:ออนไลน์)

กล่าวได้ว่าศาสนาเองก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างผู้คนทั่วโลก สืบต่อเนื่องจากยุคอดีตจนถึงปัจจุบันและมีแนวโน้มที่จะสืบทอดอคติและความเกลียดชังนี้ไปสู่ออนาคตด้วยเช่นกัน

3.3 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ

อคติทางเพศนั้นนับเป็นอคติที่เก่าแก่ที่สุดประเภทหนึ่งของโลก ทั้งยังเกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลกในทุกสังคมวัฒนธรรม แม้แต่กลุ่มคนที่มีเชื้อชาติศาสนาเดียวกันก็ยังคงเกิดอคติทางเพศได้ แต่อคติทางเพศกลับเป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาอย่างละเอียดเพราะคาบเกี่ยวกับเรื่องของการข่มขืนหรือทำร้ายร่างกาย

ด้วยเจตนาอื่น และบ่อยครั้งที่ผู้ที่ลงมือทำร้ายผู้หญิงเป็นบุคคลภายในครอบครัว หรือถูกทำร้ายโดยคนใกล้ชิดหรือคนรัก เนื่องจากการทำร้ายผู้หญิงนั้นในทางจิตวิทยาถือว่าเป็นการแสดงอำนาจของเพศชายที่เกรงกลัวต่อการสูญเสียสถานะภาพของตนเอง เป็นความไม่มั่นใจในตนเอง ซึ่งจากการวิจัยเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศนั้นชี้ให้เห็นว่า แม้สาเหตุหรือมูลเหตุจูงใจที่ก่อให้เกิดการกระทำรุนแรงทางเพศจะซับซ้อน แต่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอารมณ์ทางเพศโดยตรง มูลเหตุจูงใจสำคัญที่ทำให้ผู้ชายทำร้ายผู้หญิงกลับเป็นความต้องการที่จะแสดงอำนาจเหนือผู้หญิงตามค่านิยมทางวัฒนธรรม (จิตรภรณ์ วันสพงค์, 2537:46)

คำถามที่นักวิชาการทางด้านกฎหมายอาญามักจะตั้งข้อสังเกตก็คือเหตุใดการทำร้ายผู้หญิงจึงถูกมองเป็น อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) เหตุผลนั้นจำเป็นต้องใช้คำตอบในทางสังคมวิทยาแทน ว่าในลักษณะทางสังคมวิทยานั้นผู้ชายที่เลือกทำร้ายผู้หญิงนั้นมองว่าตนเองเหนือกว่าผู้หญิง การทำร้าย การข่มขืน หรือการฆ่าเป็นการแสดงพลังอำนาจที่เหนือกว่า เสมือนการสั่งสอนผู้หญิงให้รู้จักที่ทางในสังคมของตนเอง เป็นสัญลักษณ์ในระบบสังคมที่เห็นเพศชายเป็นใหญ่ หากผู้ชายได้รับความอับอาย โกรธ หรือความกดดัน ผู้ชายเหล่านี้ก็จะใช้การทำร้ายผู้หญิงเป็นหนทางแห่งการเรียกความมั่นใจในตนเองกลับคืนมา จากการสำรวจในปี 2013 ขององค์การอนามัยโลก (WHO) พบข้อมูลว่า ร้อยละ 38 ของผู้กระทำความผิดฐานฆ่าเหยื่อที่เป็นผู้หญิงนั้นเป็นชายคนรักของหญิงเหล่านั้น (Iganski. P and Levin. J, 2015:28) นอกจากนี้ในพื้นที่สงคราม ผู้หญิงและเด็กหญิงต่างถูกข่มขืนและแสวงหาประโยชน์ทางเพศทั้งสิ้น ในสงครามระหว่างบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา และโครเอเชีย ในช่วงทศวรรษที่ 1990 มีผู้หญิงและเด็กชาวมุสลิมถูกข่มขืนมากกว่า 20,000 คน (UNICEF 1996:19 cited in Iganski. P and Levin. J, 2015:29) จากข้อมูลเว็บไซต์ BBC NEWS ไทย จากข้อมูลของสำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (UNODC) ในปี 2017 ปรากฏว่าในแต่ละวันมีผู้หญิงทั่วโลกเสียชีวิตเฉลี่ย 137 คน เพราะถูกคู่ครองหรือคนในครอบครัว

สังหาร สถานที่ ที่ผู้หญิงมีความเสี่ยงที่จะถูกฆาตกรรมมากที่สุดคือบ้านของตนเอง มีผู้หญิงถูกฆาตกรรมประมาณ 87,000 คน และครึ่งหนึ่งเสียชีวิตจากการกระทำของคนใกล้ชิด และประมาณ 30,000 คนถูกคู่ครองของตนเองทำร้ายจนเสียชีวิต ในขณะที่อีกประมาณ 20,000 คนถูกเครือญาติสังหาร (ปีปีซี ไทย, 2561a:Online)

นอกจากนี้เว็บไซต์ปีปีซียังได้ยกกรณีศึกษาผู้หญิงทั่วโลกในหลายทวีปเช่น แอฟริกา เอเชีย หรือยุโรปที่ถูกสังหารด้วยสาเหตุมาจากความหึงหวง การแสดงอำนาจของสามี การฆ่าเพื่อรักษาศักดิ์ศรีของครอบครัว เป็นต้น ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ล้วนมาจากการพยายามแสดงอำนาจของเพศชายในการครอบงำชีวิตความเป็นอยู่ การดำเนินชีวิต หรือการตัดสินใจเลือกของผู้หญิง เพราะในทางกลับกันไม่ปรากฏถึงตัวเลขจำนวนมากของเพศชายที่ถูกคู่ครองหรือญาติมิตรสังหารในลักษณะเดียวกันนี้เลย

จะเห็นได้ว่าจากจำนวนตัวเลขและสถิติที่ปรากฏในหลายสถาบันหลายหน่วยงาน ผู้หญิงทั่วโลกและในทุกชนชั้นต่างก็ประสบกับความรุนแรงจากการใช้อคติทางเพศมาเป็นเครื่องมือในการทำร้ายและการฆาตกรรม ทั้งยังคงเป็นเหยื่อความรุนแรงของสงครามและการข่มขืนเพื่อทำลายล้างเผ่าพันธุ์ มีสภาพเป็นเครื่องมือที่ถูกเพศชายใช้และเอารัดเอาเปรียบ สิ่งเหล่านี้โดยปกติสังคมและกฎหมายอาจเพิกเฉยและมองเพียงแต่ว่าเป็นอาชญากรรมประเภทหนึ่ง แต่ในเนื้อหาโดยแท้จริงของมันแล้ว อคติทางเพศเป็นสิ่งที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงยิ่งกว่า และหากไม่ตระหนักถึงความบิดเบือนที่แตกต่างในเรื่องนี้ก็ยากที่จะแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง

3.4 มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ

สิ่งที่มีอิทธิพลต่ออคติและความเกลียดชังประการถัดมาก็คือ เรื่องของรสนิยมทางเพศของกลุ่มผู้นิยมความหลากหลายทางเพศ (LGBT) หรืออาจมีการใช้คำว่า Queer ซึ่งนฤพนธ์ ด้วงวิเศษ แปลคำ ๆ นี้ว่า “เพศนอกกรอบ” หมายถึงการแสดงพฤติกรรม อารมณ์ และอัตลักษณ์ที่ไม่ได้เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมและอุดมการณ์แบบรักต่างเพศ โดยกลุ่มผู้ชายและผู้หญิงจะถูกจัดให้เป็น

เพศธรรมชาติ ส่วนกลุ่มอื่น อาทิ กะเทย เกย์ ทอม ดี จะถูกจัดให้เป็นเพศผิดธรรมชาติ โดยกลุ่มผู้ชาย นั้นจะอยู่เหนือกลุ่มผู้หญิงและกลุ่มอื่น ๆ อีกทีหนึ่ง (นฤพนธ์ ต้วงวิเศษ, 2556:39-40) ตัวอย่างของ อาชญากรรมที่เกิดจากอคติและความเกลียดชังทางเพศนั้น อาทิ ในสมัยของสงครามโลกครั้งที่สอง กลุ่มคนรักร่วมเพศเองก็ไม่ต่างจากชาวยิวที่ถูกส่งไปค่ายกักกันเพื่อฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เช่นกัน และมีความ เชื่อดั้งเดิมของวงการแพทย์ซึ่งถือว่าการรักร่วมเพศเป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง (Mental Disorder) จำเป็นต้องบำบัดรักษา จนกระทั่งต่อมาจึงเพิ่งมีการยอมรับทางการแพทย์ว่าการรักร่วมเพศเป็นเรื่อง ของชีววิทยาของมนุษย์ ไม่มีความแตกต่างระหว่างสมองของชายที่เป็นเกย์กับชายปกติแต่อย่างใด ดังนั้นจึงหาใช่ความผิดปกติทางสมองไม่ (Gerstenfeld. P, 2018:211)

แต่กระนั้นอคติที่มีต่อกลุ่มคนรักร่วมเพศนี้จะจางหายไป เนื่องจากสังคมของโลกนั้นอยู่ใน สังคมของคนรักต่างเพศ (Heterosexual) จากการสำรวจโดย The Pew Research Center เกี่ยวกับ ทัศนคติของคนกว่า 40 ประเทศ กว่า 40,117 คน โดยสอบถามความสำคัญในการแก้ปัญหา ระหว่าง การเมืองระหว่างประเทศ การพนัน รักร่วมเพศ การทำแท้ง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การ บริโภคแอลกอฮอล์ การหย่าร้าง และการใช้ยาคุมกำเนิด ปรากฏว่าผู้คนให้ความสำคัญกับเรื่องของ รักร่วมเพศเป็นอันดับสาม โดยให้ความเห็นว่าเป็นปัญหาร้ายแรงและเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ (Pew Research Center 2014 cited in Iganski. P and Levin. J, 2015:19) และในการสำรวจจาก ประเทศในตะวันออกกลาง เช่น อียิปต์ จอร์แดน ดินแดนปาเลสไตน์ ตูนิเซีย เลบานอน และตุรกี คน ส่วนใหญ่เชื่อว่ารักร่วมเพศเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้เลย ในกรณีของหญิงเลสเบียน เกิดอาชญากรรมที่ เรียกว่า Corrective rape คือ การข่มขืนหญิงเลสเบียน โดยถือว่าเป็นการลงโทษและเป็นการรักษา ให้หญิงเหล่านั้นกลับมามีพฤติกรรมทางเพศปกติ จากการสัมภาษณ์ชายที่ข่มขืนหญิงเหล่านี้กล่าวว่านี่ ถือเป็นการสั่งสอนบทเรียน และเป็นการแสดงให้เห็นว่าควรจะดำรงตนเป็นผู้หญิงปกติอย่างไร หรือ

รสนชาติของผู้ชายจริง ๆ เป็นอย่างไร⁷ (Action Aid 2009:12 cited in Iganski. P and Levin. J, 2015:21) เรื่องราวเหล่านี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าอคติที่เกี่ยวกับรสนชาติทางเพศนั้นถูกกดและทับซ้อนด้วยอคติที่มีต่อเพศหญิงอีกด้วย

3.5 มูลเหตุจูงใจที่มาจากกรเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ

สำหรับอคติประการถัดมาคือเรื่องของความพิการ ซึ่งความพิการนั้นมีความหมายครอบคลุมทั้งความพิการทั้งทางร่างกายและจิตใจ จากการสำรวจในอังกฤษและเวลส์ช่วงปี 2011 ถึง 2012 และ 2012 ถึง 2013 ปรากฏว่า มีเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความเกลียดชัง (Hate incident) ที่มีมูลเหตุจูงใจมาจากความพิการของเหยื่อถึง 62,000 เหตุการณ์ รวมไปถึงการทำร้ายร่างกายและทำให้เหยื่อได้รับบาดเจ็บ (UK Home Office, ONS, MOJ 2013:26 cited in Iganski. P and Levin. J, 2015:21) แตกต่างจากเรื่องของเชื้อชาติ ศาสนา หรือรสนชาติทางเพศ เนื่องจากในทางวิชาการอคติประเภทนี้ถือว่าใกล้เคียงอย่างยิ่ง สาเหตุเพราะความแตกต่างทางร่างกายและสติปัญญาจนถึงขั้นเป็นความพิการนั้นเป็นสิ่งที่เด็กสามารถเห็นความแตกต่างได้ตั้งแต่วัยเยาว์ และการที่เห็นความแตกต่างและเห็นบุคคลอื่นที่มีสภาพแตกต่างจากตนเองนั้นก็ง่ายต่อการที่จะทำให้เกิดอคติหรือความไม่พอใจ เหตุผลที่อคติเรื่องของความพิการนั้นเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากตัวเลขของเหตุการณ์ที่สูงมาแล้ว จากการสำรวจในประเทศสหรัฐอเมริกา คนพิการนั้นจัดว่าเป็นกลุ่มชนกลุ่มน้อยที่ใหญ่ที่สุดในประเทศหนึ่งในห้าของคนอเมริกันมีความพิการ และหนึ่งในสิบจะมีความพิการอย่างมาก และไม่ว่าใครก็ตามหากเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้นกับตนเองก็สามารถกลายเป็นคนพิการได้ ไม่ว่าจะตนเองจะปรารถนาหรือไม่ก็ตามที่ (Grattet and Jenness (2001b) cited in Gerstenfeld. P, 2018:227) หรือการที่บุคคลมี

⁷ “being taught a lesson” and “being shown how to be a real woman” and “what a real man tasted like”

แนวโน้มว่าจะมีอายุยืนขึ้นในอนาคต เมื่อแก่ชราจนถึงขั้นไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ก็จะเข้าสู่ภาวะ
ความพิการเช่นกัน

ในทั่วโลกขณะนี้แนวโน้มเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ความแตกต่างระหว่างวัยจะกลายเป็น
ช่องว่างที่เพิ่มความเหลื่อมล้ำในอนาคต และจะมีผู้สูงอายุจำนวนมากที่เข้าสู่ภาวะช่วยตัวเองไม่ได้ ซึ่ง
จะคล้ายกับคนพิการในลักษณะที่อาจช่วยเหลือตนเองไม่ได้ เมื่อถึงตอนนั้นความขัดแย้งระหว่างผู้คนที่
จะเพิ่มมากขึ้นโดยปริยาย นำไปสู่ปัญหาการสร้างความปลอดภัยหรือคดีได้เช่นกัน

4.สถานการณ์ความเกลียดชังในประเทศไทย

สำหรับในประเทศไทยนั่นเองก็เป็นหนึ่งในประเทศที่มีปัญหาเรื่องความขัดแย้งในสังคมสูงที่
จะนำไปสู่ความเกลียดชังและกลายเป็นอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง โดยเมื่อศึกษาจาก
สถานการณ์ข่าวความรุนแรงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในประเทศนั้น ทำให้สามารถที่จะสรุปกลุ่มของอคติ
และความเกลียดชังในประเทศไทยโดยจำแนกได้ดังนี้คือ

1. มุลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา
2. มุลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ
3. มุลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ
4. มุลเหตุจูงใจที่มาจาก การเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ
5. มุลเหตุจูงใจจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย

โดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

4.1 มุลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา

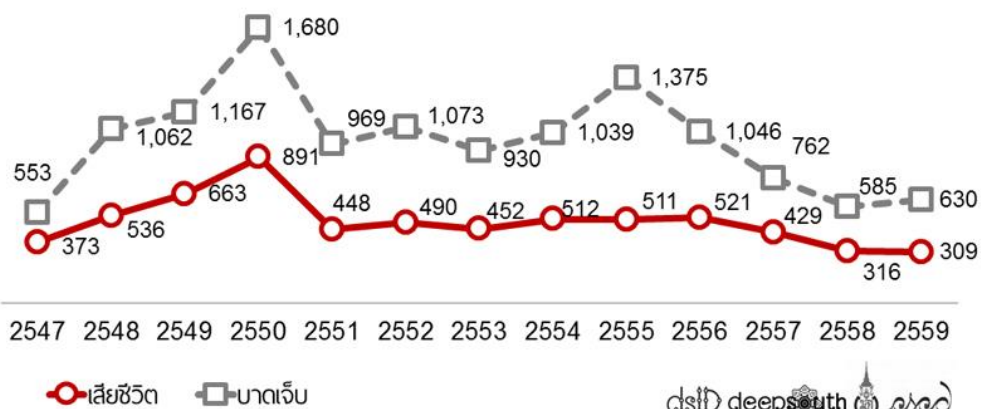
ในสังคมไทยนั้น เรื่องของเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนานั้นมีความแตกต่างจากในทางสากล
อยู่บ้าง เพราะมิติของเชื้อชาติกับศาสนาค่อนข้างที่จะทับซ้อนกัน ความรุนแรงที่เกิดขึ้นสามจังหวัด

ชายแดนภาคใต้นั้นเป็นเหตุการณ์ที่สะท้อนถึงอคติและความเกลียดชังที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้อย่างดี โดยเริ่มพิจารณาจากสถิติของความรุนแรงก่อนดังนี้

จากฐานข้อมูลของศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ (Deep South Incident Database-DSID) พบว่า ในระหว่างเดือนมกราคมปี 2547 ถึงเดือนเมษายน 2560 มีเหตุการณ์ความไม่สงบรวมทั้งสิ้น 19,279 เหตุการณ์ ในช่วงเวลาดังกล่าว มีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ความไม่สงบ 6,544 ราย มีผู้บาดเจ็บ 12,963 ราย สรุปได้ว่าในรอบ 13 ปี ระหว่างปี 2547 ถึง 2559 มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บรวม 19,507 ราย (ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้, 2560:ออนไลน์)

ภาพที่ 3 เปรียบเทียบจำนวนการเสียชีวิตและบาดเจ็บรายปี 2547 - 2559

เปรียบเทียบจำนวนการเสียชีวิตและบาดเจ็บรายปี: 2547 - 2559

จาก ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้

ภาพที่ 4 เปรียบเทียบจำนวนเหตุการณ์ จำนวนการเสียชีวิต และบาดเจ็บรายปี
ระหว่าง พ.ศ.2547 – 2559

จาก ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้

คำถามคือ เหตุใดในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้จึงผิดแผกจากส่วนอื่นของประเทศไทย และเกิดอคติที่นำไปสู่ความรุนแรงได้ ก่อนอื่นจึงต้องพิจารณาจากประวัติศาสตร์ของดินแดนอันเป็นที่ตั้งของสามจังหวัดชายแดนในปัจจุบันก่อน เมื่อเรากล่าวถึงคนที่มีเชื้อชาติมลายู ในประเทศไทยย่อมหมายถึงคนที่มีถิ่นฐานอยู่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้คือ ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นผู้ที่มิใช่เชื้อชาติมลายูและใช้ภาษายาวีในชีวิตประจำวัน ในประวัติศาสตร์ของชนกลุ่มนี้นั้นผูกพันกับศาสนาอิสลาม บางครั้งคนไทยจะเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “ชาวมุสลิม” แต่อย่างไรก็ตามชาวมุสลิมที่มีเชื้อชาติมลายูในเขตสามจังหวัดนี้แตกต่างจากชาวมุสลิมที่อยู่ในเขตจังหวัดสตูลอย่างชัดเจน เนื่องจากการใช้ภาษายาวีและประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันไป

ประวัติศาสตร์ของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นเกี่ยวข้องกับวิวัฒนาการของคาบสมุทรมลายูและวิวัฒนาการของประวัติศาสตร์ภาคใต้ตั้งแต่ก่อนที่กรุงสุโขทัยจะขึ้นเป็นราชธานี กล่าวคือ บริเวณจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส นั้นเดิมทีเคยเป็นศูนย์กลางการค้าที่มีความรุ่งเรืองอย่างยิ่ง ในฐานะอาณาจักรลังกาสุกะตั้งแต่คริสต์ศักราชที่ 7 และต่อมากลายเป็นรัฐสำคัญรัฐหนึ่งของจักรวรรดิศรีวิชัย แต่เมื่อจักรวรรดิศรีวิชัยล่มสลายลง ในภายหลังสุโขทัยได้มีความพยายามที่จะผนวกอาณาจักรลังกาสุกะให้กลายเป็นประเทศราชของตนเอง แต่อย่างไรก็ตามภายหลังจากการที่ประเทศจีนในขณะนั้นได้ส่งนายพลเจิ้งเหอหรือที่คนไทยเรียกกันว่า ซำเปากง เข้ามาในอยุธยาในช่วงพุทธศักราช 1952 ประเทศจีนได้เข้าแทรกแซงทางด้านมลายู และไม่ต้องการให้อยุธาในขณะนั้นเข้าไปแทรกแซงการค้าและการเมืองในบริเวณอาณาจักรมะละกาหรืออาณาจักรลังกาสุกะเดิม ดังนั้นคาบสมุทรมลายูในบริเวณที่เป็นยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ในปัจจุบันจึงได้เติบโตขึ้นเป็นหนึ่งในบรรดารัฐที่เติบโตอยู่ในคาบสมุทรมลายู ซึ่งขณะนั้นก็คือรัฐปัตตานี ซึ่งถือว่าตนสวามีภักดีต่ออาณาจักรมะละกา มิได้เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรอยุธยา ชาวมลายูทั้งจากอาณาจักรมะละกาและอาณาจักรในละแวกนั้น ล้วนแล้วแต่นับถือศาสนาอิสลามที่แพร่เข้ามาจากประเทศอินเดียและแพร่ขยายทั้งเรื่องของการค้าและการศาสนา แต่อย่างไรก็ดีความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรมะละกา นั้นสิ้นสุดลงเมื่อประเทศโปรตุเกสเข้ายึดครองในปีพุทธศักราช 2054 และทำให้อาณาจักรมะละกาสิ้นสุดลง รัฐปัตตานีจึงได้หวนกลับมาเป็นประเทศราชของไทยอีกครั้ง แต่ในขณะเดียวกันรัฐปัตตานีก็กลายเป็นศูนย์กลางในเรื่องวัฒนธรรมของชาวมลายูและศาสนาอิสลามในภูมิภาคนี้ มีนักปราชญ์ทางด้านศิลปวัฒนธรรมและครูสอนภาษาเข้ามาอยู่ในรัฐปัตตานีจำนวนมาก ราชสำนักปัตตานีจึงเป็นศูนย์กลางของความเป็นมลายูและศาสนาอิสลาม ทั้งยังมีความสัมพันธ์กับราชสำนักมลายูอื่น ๆ อาทิเช่น ไทรบุรี กรันตัง และตรังกานูด้วย

อย่างไรก็ตามการที่อาณาจักรอยุธยาเข้าแทรกแซง และต่อมาอาณาจักรธนบุรีและรัตนโกสินทร์ในปัจจุบันเข้าแทรกแซงในราชสำนักปัตตานีและพยายามฉวยโอกาสทางการค้า กับ

ทั้งอ้างว่าปัตตานีนั้นเป็นเมืองขึ้นของประเทศไทย และมีความสำคัญในลักษณะที่เป็นเมืองท่า ไม่อาจที่จะสูญเสียไปได้ ทำให้เกิดการรบพุ่งและการต่อสู้เพื่อที่จะบังคับให้ปัตตานีอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐไทย อาทิเช่น การยกทัพไทยไปปราบปรามปัตตานีในปีพุทธศักราช 2329 และ 2375 เป็นต้น ดังนั้นความยิ่งใหญ่ของรัฐปัตตานีเดิมจึงค่อยค่อยเสื่อมถอยลงและกลับกลายเป็นหัวเมืองเจ็ดหัวเมืองเล็ก

เมื่อเข้าสู่การสร้างชาติในยุคสมัยรัชกาลที่สองเป็นต้นมา มีการส่งชาวจีนฮกเกี้ยนเข้าไปปกครองในหัวเมืองสงขลา ซึ่งหัวเมืองสงขลาในขณะนั้นมีอำนาจในการปกครองหัวเมืองแขกเจ็ดหัวเมืองซึ่งได้แก่ ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ในปัจจุบัน ด้วยโครงสร้างการปกครองหัวเมืองโดยชาวจีนฮกเกี้ยนนั้นเป็นลักษณะการกินเมือง ทำให้เจ้าเมืองสงขลาในขณะนั้นสามารถดักดวงสร้าง ความมั่งคั่งและเศรษฐกิจไปจากรัฐปัตตานีเดิม มีการฉ้อราษฎร์บังหลวงกันอย่างกว้างขวาง คุณภาพชีวิตของชาวมุสลิมในขณะนั้นตกต่ำ แต่สิ่งที่ทำให้เกิดความขัดแย้งทางเชื้อชาติอย่างเด่นชัดก็คือ เมื่อมีการลงนามในสนธิสัญญาแองโกลสยาม (The Anglo-Siamese Treaty) ซึ่งทำให้ไทยสูญเสียอำนาจอธิปไตยเหนือรัฐกรันตัง ตรังคานู ไทรบุรี เปอร์ลิส และลังกาวี ให้กับอังกฤษแลกเปลี่ยนกับอำนาจอธิปไตยเหนือปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล ซึ่งการแบ่งแยกในครั้งนี้ก่อให้เกิดผลการแบ่งแยกความรู้สึกทางเชื้อชาติ เนื่องจากดินแดนที่อยู่ในความคุ้มครองของอังกฤษนั้นยังถือว่าตนเองอยู่ในดินแดนภูมิบุตร ในขณะที่ชาวมลายูซึ่งอยู่ในเขตปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูลนั้น เสมือนเป็นคนต่างด้าวและมีคำเรียกจากทางราชการว่า แขกมุสลิมหรือแขกอิสลาม

ความแตกต่างของเชื้อชาตินั้นเป็นสิ่งที่สำคัญซึ่งแสดงออกมาโดยผสมผสานในเรื่องของประวัติศาสตร์ความสำคัญทางเศรษฐกิจความถูกกดดันทางการเมืองที่สำคัญ และเห็นได้ชัดเจนคือ ภายหลังจากที่มีการพยายามรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางนั้นทำให้อำนาจทางการเงินและเศรษฐกิจของชาวมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นตกต่ำลงอย่างชัดเจน จากเดิมที่ถูกชาวจีนฮกเกี้ยนฉกชิงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปแล้ว นอกจากนี้หากเทียบเกี่ยวกับเรื่องของการพัฒนาเส้นทางการค้า

ต่าง ๆ แล้วชาวจีนหรือชาวไทยเชื้อสายจีนในภาคใต้นั้นเป็นกลุ่มที่สามารถฉกฉวยผลประโยชน์ และได้รับความมั่งคั่งอย่างมากในการลงทุนของรัฐ ในขณะที่ชาวมุสลิมนั้นประสบกับปัญหาหนี้สินและไม่มีทางเลือกในการประกอบอาชีพมากนัก

สำหรับในด้านวัฒนธรรมนั้นในช่วงรัฐบาลจอมพล ป พิบูลสงคราม พุทธศักราช 2481 ถึง 2487 นั้นเป็นช่วงที่มีความคิดชาตินิยมสูง ทำให้รัฐบาลต้องการที่จะกลืนศาสนาอิสลามรวมทั้งเชื้อชาติของชาวมลายู โดยเน้นว่า ไม่ว่าคนไทยเชื้อชาติศาสนาใดก็ตามก็จำเป็นที่จะต้องมีจิตสำนึกร่วมของความเป็นไทย นี่นับเป็นการเหยียบย่ำวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชาวมลายูในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างยิ่ง โดยเฉพาะในพุทธศักราช 2485 มีการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ ชาวไทยมุสลิมในเขตสามจังหวัดใช้แดนถูกห้ามแต่งกายแบบชาวมลายู ห้ามใช้ภาษายาวี ห้ามใช้ชื่อตนเองเป็นภาษายาวีหรือภาษาอาหรับ รวมทั้งห้ามนับถือศาสนาอิสลามด้วย ขณะนั้นมีข่าวตำรวจเตะ กระทั่งโบ๊ะเตะครูบางคนและดึงเสื้อผมไปเหยียบย่ำลงบนพื้น แม้อำมาตย์มุสลิมบางคนในตลาดถ้าหากใส่เสื้อกบายาและใช้ผ้าคลุมศีรษะจะถูกตำรวจจับตบด้วยด้ามปืน นอกจากนี้ในปีพุทธศักราช 2487 รัฐบาลจอมพล ป ได้ประกาศยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายอิสลามสำหรับครอบครัวและมรดกซึ่งเคยใช้ในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล และยกเลิกระบบตะโตะยุติธรรมหรือโตะกาลิ (ภูวดล ทรงประเสริฐ, 2548:149) ทำให้ชาวมลายูต้องอพยพไปอยู่ในเขตของรัฐมลายูจำนวนมาก และบางส่วนกลายเป็นคนสองสัญชาติเข้าออกระหว่างประเทศไทยและมลายู ซึ่งขณะนั้นอยู่ในการปกครองของประเทศอังกฤษ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ถูกบีบบังคับและถูกกดขี่ของชนชาติมลายูในด้านเชื้อชาตินั้นเป็นสิ่งที่เกิดจากประวัติศาสตร์และความเป็นมาของการสร้างชาติอยู่การสร้างรัฐไทยโดยแท้

จนกระทั่งต่อมาทำให้เกิดแนวร่วมในรัฐมลายูจำนวนมาก โดยขบวนการปลดปล่อยรัฐมลายู นั้นส่วนใหญ่ก็จะเกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามเช่น องค์การ PULO พรรคปฏิวัติประชาชนพรรคใต้ของไทย องค์การอิสลามสาธารณรัฐปัตตานี พรรคอิสลามปัตตานี ขบวนการร่วมมูตาฮิดีนปัตตานี

ขบวนการปฏิวัติเพื่ออิสลามปัตตานี เป็นต้น แม้ว่าจากการที่รัฐพยายามที่จะเข้าไปแก้ปัญหาในช่วงปี พุทธศักราช 2524 ถึง 2545 จะทำให้เกิดความเข้าใจกับชาวมุสลิมซึ่งอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และลดความตึงเครียดรุนแรงของการก่อการร้ายลงจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตามด้วยความที่ผู้บริหารประเทศไม่เข้าใจในอัตลักษณ์ของกลุ่มบุคคลและประชาชนหลังจากเกิดเหตุการณ์ วันที่ 4 มกราคม 2547 ขบวนการโจรก่อการร้ายอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ก็ได้พัฒนาและเติบโตขึ้นมาอย่างรวดเร็ว และเมื่อรัฐใช้มาตรการรุนแรงในการเข้าตอบโต้เช่นกันทำให้ปัญหาทวีความร้ายแรงมากยิ่งขึ้นไปอีก

เหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ อาทิ เหตุการณ์วันที่ 28 เมษายน 2547 เกิดเหตุการณ์เข้ายึดมัสยิดกรือเซะซึ่งเจ้าหน้าที่ได้สังหารผู้ก่อการถืออาวุธทั้งสิ้น 12 คนที่เข้าไปหลบภัยอยู่ในมัสยิดและเมื่อสิ้นวันมีผู้เสียชีวิต 111 คนเป็นทหาร 3 คนตำรวจ 2 คนส่วนอีก 106 คนเป็นผู้ก่อการถืออาวุธ ส่วนใหญ่อายุประมาณ 20 ถึง 30 ปี มี 2 ถึง 3 คนอายุต่ำกว่า 18 ปี คนที่แก่ที่สุดอายุ 62 ปีซึ่งปรากฏว่าบุคคลเหล่านี้เมื่อได้มีการตรวจสอบแล้วมีการได้ยินเสียงกู่ร้องซึ่งทำให้เชื่อว่าพวกเขาเหล่านี้มุ่งหน้าเข้าสู่สมรภูมิเพื่อหวังความตายเป็นรางวัล มีบางคนที่สัญญาดีพี่น้องของตนไว้ล่วงหน้าว่าให้จัดการฝังศพพวกเขาในฐานะคนที่ตายชะฮีด คือเสียชีวิตด้วยน้ำมือคนนอกศาสนาในการต่อสู้เพื่อพิทักษ์ศาสนาอิสลาม ทั้งที่เกิดเหตุการณ์รุนแรงเช่นนี้แต่ผู้บริหารในขณะนั้นคือ พลเอก ชัยสิทธิ์ ชินวัตร ผู้บัญชาการกองทัพบก กลับให้ความเห็นว่าผู้ก่อการร้ายเหล่านี้เป็นเด็กไร้ความคิดหรือติดยา หรือไม่ก็เสียสติจึงกล่าวหาญัตติมนุษย์เช่นนี้ได้และยังกล่าวด้วยว่าไม่เคยเห็นคนปกติที่ไหนจะกล่าวหาญและบ้าคลั่งได้ถึงเพียงนี้ (ชัยวัฒน์ สถาอานันท์, 2548:222) ลำพังการให้สัมภาษณ์แต่แนวคิดเช่นนี้ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าผู้บริหารของรัฐไทยในขณะนั้นไม่มีความเข้าใจถึงเรื่องของศาสนา และไม่มีความรู้ลึกถึงอันตราย

ความขัดแย้งในเรื่องเชื้อชาติของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นสิ่งที่เกิดควบคู่ไปกับเรื่องของความขัดแย้งในเรื่องของศาสนา จนถึงปัจจุบันนี้ก็มีความไม่ไว้วางใจเกิดขึ้นในหมู่ชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดใช้แดนภาคใต้ ถึงขนาดที่ว่า การตายของชาวมุสลิมนั้นกลายเป็นลักษณะเชิงสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงเจตนาของผู้ตายที่จะฝากความทรงจำนี้ไว้กับคนที่ยังมีชีวิตอยู่

ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันมีองค์กรก่อการร้ายเกิดขึ้นในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้จำนวนมาก เช่น สมาคมมลายูปัตตานี หรือ GAMPAR Gabungan Melayu Patani Raya หมายถึงสมาคมมลายูปัตตานีที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นองค์กรแรกของชาวมลายูปัตตานี ก่อตั้งขึ้นที่ประเทศมาเลเซียเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2491 ซึ่งต้องการที่จะรวมจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูลให้เป็นรัฐอิสลามและปลดปล่อยชนชาติมลายูที่อยู่ในจังหวัดจากการถูกข่มเหงกดขี่เอาเปรียบ หรือ BNPP Barisan Nasional Pembebasan Patani ย่อมาจาก The National Liberation Front of Patani หรือขบวนการแนวร่วมปฏิวัติแห่งชาติมลายูปัตตานี BRN ย่อมาจาก Barisan Revolusi Nasional Melayu Patani หรือ Patani Malay National Revolutionary Front แต่ที่ได้ยินชื่อเสียงบ่อยที่สุดคือขบวนการองค์กรแนวร่วมปลดปล่อยรัฐปัตตานี PULO ย่อมาจาก Patani United Liberation Organization หรือ Pertubuhan Perpaduan Pembebasan Patani (ชิต ชน ก ราฮิม มู ล า , 2548:7-13) แม้ความขัดแย้งจะลุกลามรุนแรงจนกลายเป็นปัญหาระดับชาติและได้รับความสนใจจากระดับนานาชาติ แต่ในประเทศไทยนั้นกลับเป็นสิ่งที่รัฐไทยพยายามจะปิดบังและเกลื่อนกลืนสถานการณ์ ลดความรุนแรงที่มีออกสู่ภายนอก ทำให้ประชาชนในชาติไม่ได้ตระหนักถึงความรุนแรงของสถานการณ์

ซึ่งเรื่องของเชื้อชาติมลายูและศาสนาอิสลามในประเทศไทยนั้นเป็นความขัดแย้งที่ไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากความขัดแย้งที่เกิดกับชาวยิวหรือคนเชื้อสายอเมริกันแอฟริกันในประเทศสหรัฐอเมริกาหรือชาวโรฮีนจาหรือโรฮิงญาในประเทศเมียนมา แต่เรื่องของเชื้อชาติของชาวมลายูใน

เขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ กลับกลายเป็นสิ่งที่รัฐไทยและประชาชนคนไทยมีความเข้าใจในประวัติศาสตร์และที่มาน้อยมาก และไม่เข้าใจถึงความมกดันและความบีบคั้นของประชาชนในบริเวณดังกล่าว การที่รัฐไทยส่งเสริมประวัติศาสตร์ของชาติโดยมุ่งไปที่ประวัติศาสตร์กระแสหลัก โดยเพิกเฉยต่อประวัติศาสตร์ของรัฐซึ่งเคยตั้งอยู่ในอาณาบริเวณที่เป็นประเทศไทยในปัจจุบัน ความคิดที่ไม่เผยแพร่ประวัติศาสตร์ในส่วนอื่น ๆ ของประเทศนั่นเองที่เป็นการทำลายรากฐานทางวัฒนธรรม ทำให้คนในเชื้อชาติต่าง ๆ ที่อยู่บนพื้นแผ่นดินมีความรู้สึกว่าคุณถูกทอดทิ้งและไม่ได้รับการดูแล ซึ่งสิ่งนี้คือความขัดแย้งทางเชื้อชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนำไปประกอบกับความขัดแย้งที่เกิดจากการนับถือศาสนาและความไม่เข้าใจในเรื่องของศาสนาอิสลามและการดำรงชีวิตของคนในที่ดินเดิมก็ทำให้เกิดปัญหาอื่นตามมาด้วย

4.2 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ

นอกจากสถานการณ์ความรุนแรงเรื่องเชื้อชาติและศาสนาแล้ว เรื่องของเพศหรือเพศสภาพก็เป็นปัญหาที่บ่มเพาะความเกลียดชังและอคติกดทับของคนในชาติเช่นกัน นับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน สังคมไทยได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมอินเดียและจีนซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่ยกย่องเพศชายเป็นใหญ่ เป็นหัวหน้าครอบครัว บ่มเพาะบุคลิกก้าวร้าวรุนแรงและการแสดงความเป็นชาย ทว่า เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป เพศหญิงได้รับการศึกษาและมีสิทธิเท่าเทียมกับเพศชาย แม้ทางลายลักษณ์อักษรหรือทางกฎหมายเป็นเช่นนั้น แต่อคตินั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใช้เพียงกฎหมาย ทั้งคติข่มขืน ทำร้ายร่างกาย หรือฆ่า นั้นในต่างประเทศพบว่ามี ความเกี่ยวข้องกับอคติของเพศชายที่กดทับเพศหญิง การประกอบอาชญากรรมนั้นสืบเนื่องมาจากการที่เพศชายรู้สึกว่าคุณต้องการแสดงพลังอำนาจที่เหนือกว่า

จะเด็จ เชาวน์วิไล ผู้อำนวยการมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล ให้ความเห็นว่าเรื่องของรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นเป็นปัญหาโครงสร้างเชิงอำนาจ การถูกปลุกฝังมาว่า ผู้ชายแข็งแกร่งกว่า ผู้ชายเป็นหัวหน้า

ครอบครัว ผู้ชายเป็นผู้นำชุมชน ผู้นำประเทศ ผู้ชายตี๋มสุราเคล้านารี ส่วนผู้หญิงจะต้องอยู่กับบ้าน ทำงานบ้าน ดูแลครอบครัว ทำตัวเป็นภรรยาที่ดี ฯลฯ ทำให้ผู้ชายรู้สึกที่ตัวเองมีอำนาจเหนือผู้หญิง และแน่นอนว่าส่งผลกระทบต่อผู้หญิง เช่น การตี๋มสุราที่เป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดความรุนแรง ต่อผู้หญิง ผู้ชายที่รู้สึกว่าการมีภรรยาหลายคนไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะผู้หญิงต้องมีหน้าที่ดูแลผู้ชาย แต่หากผู้หญิงมีบ้างก็จะถูกเหยียดหยามจากสังคมทันที ผู้หญิงถูกล่วงละเมิดทางเพศ สังคมก็จะมองว่า เพราะผู้หญิงแต่งตัวล่อแหลม หรือเดินในที่เปลี่ยว ไม่ระมัดระวังตัวเอง ผู้หญิงที่ถูกกระทำ ความรุนแรง ในครอบครัว ก็จะถูกมองเป็นภรรยาที่ไม่ดี ดังนั้นปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ปัญหาการถูกล่วง ละเมิดทางเพศเหล่านี้จะแก้ไม่ได้เลย ถ้ายังไม่เปลี่ยนทัศนคติ ความคิดแบบชายเป็นใหญ่ (มูลนิธิหญิง ชายก้าวไกล, 2559:ออนไลน์)

จากการรวบรวมสถิติข่าวความรุนแรงทางเพศปี 2560 ในหนังสือพิมพ์ 13 ฉบับ โดยมูลนิธิ หญิงชายก้าวไกล พบว่าเกิดเหตุความรุนแรงทางเพศทั้งหมด 317 ข่าว ซึ่งช่วงอายุของผู้ถูกกระทำเกิน ครึ่งเป็น กลุ่มเด็กและเยาวชน อายุ 5 ถึง 20 ปี ร้อยละ 60.6 รองลงมาอายุ 41 ถึง 60 ปี ร้อยละ 30.9 ที่น่ากังวลใจคืออายุของผู้ถูกกระทำน้อยที่สุด เป็นเด็กหญิง 5 ขวบถูกข่มขืน และมากที่สุด 90 ปี และที่น่าเศร้าใจคือมีผู้เสียชีวิต 20 ราย ด้านกลุ่มอาชีพผู้ถูกกระทำมากที่สุดคือนักเรียน นักศึกษา ถึง ร้อยละ 60.9

ผู้กระทำ ความรุนแรงกว่าครึ่งเป็นคนรู้จักคุ้นเคยหรือบุคคลในครอบครัวกว่าร้อยละ 53 รองลงมาเป็นคนแปลกหน้า ไม่รู้จักกัน ร้อยละ 38.2 และคนที่รู้จักกันผ่านโซเชียล ร้อยละ 8.8 โดย อายุของผู้กระทำที่น้อยที่สุดคือ 12 ปี ซึ่งปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดความรุนแรงทางเพศมากที่สุดคือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สูงถึงร้อยละ 31.1 รองลงมาอ้างว่ามีอารมณ์ทางเพศร้อยละ 28 ส่วนสถานที่ เกิดเหตุเกิดมักจะเป็นในที่พักของผู้ถูกกระทำและในที่เปลี่ยว หรือถนนเปลี่ยว

ในส่วนกรณีที่เป็นคนใกล้ชิดหรือรู้จักคุ้นเคยกระทำ ซึ่งส่วนใหญ่เกิดขึ้นในประเภทข่าว ช่มชู้ และมึหลายกรณีที้อาศัยความไวใจเชื่อใจและล่อลวง ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อผู้ถูกระทำให้เกิด ความรู้สึกลัวหวาดผวา ระแวง และกลัว มากทีสุตร้อยละ 26.1 แต่ทีน่าห่วงคือยังถูกบังคับให้มี เพศสัมพันธ์เป็นระยะเวลายาวนาน หลายครั้งถึงร้อยละ 12.8 ขณะที่ข้อมูลการสำรวจพฤติกรรมของ ผู้ชายทีใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง ซึ่งมาจากกลุ่มผู้หญิงทีเข้ารับบริการคำปรึกษา เพื่อขอให้มีการ คุ้มครองสิทธิทางกฎหมายแบบเร่งด่วนฉุกเฉิน และขอบ้านพักพิงชั่วคราว ช่วงปี 2560 ถึง 2561 โดย มูลนิธิเพื่อนหญิง พบว่าพฤติกรรมของชายทีใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงมากเป็นอันดับ 1 คือชอบตำทอ เหยียดเพศ ทบตีทำร้าย สูงถึงร้อยละ 85 (ปีแอลที, 2561:ออนไลน์)

นอกจากนี้โดยบริบทวัฒนธรรมไทยนั้นเรียกได้ว่าเป็นวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ทีมีอคติต่อเพศ หญิงอย่างมาก ในปี 2544 สถานทูตอังกฤษเคยออกคำเตือนถึงนักท่องเที่ยวหญิงทีจะเดินทางมา ประเทศไทยให้ระมัดระวังตัวต่อภัยช่มชู้ เพราะเกิดเหตุผู้หญิงอังกฤษถูกช่มชู้ โดยเฉลี่ย 1 รายใน ทุก 9 สัปดาห์ (ข่าวสด, 11 สิงหาคม 2544 อ้างถึงใน ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, 2553:191) ปราบกฏว่า การกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดประเทศไทยไม่พอใจ คนไทยเดือดเนื้อร้อนใจกับเรื่องแถลงการณ์ของ สถานทูตมากเสียยิ่งกว่าทีจะโกรธแค้นผู้กระทำผิดเสียอีก ซึ่งอาจตีความได้เช่นกันว่าคนไทย ค่อนข้างทีจะเคยชินกับข่าวการช่มชู้ และเห็นว่าการช่มชู้เป็นเรื่องในชีวิตประจำวัน เสพติดความ รุนแรงและอคติทางเพศจนไม่รู้สึถึงการมีอยู่ของมัน สำหรับในความเห็นของ ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ นั้นเห็นว่า การช่มชู้ไม่ใช่มิติของเรื่องการมีเพศสัมพันธ์แต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นเรื่องของการใช้ กำลังอำนาจบังคับผู้อื่น การบังคับร่วมเพศก็หาใช่แต่เพียงการสนองความต้องการทางเพศเท่านั้น หลายกรณีทีเป็นเรื่องของความโกรธแค้นเกลียดชังทั้งต่อผู้หญิงทีเป็นเหยื่อและต่อบางสิ่งในใจของผู้ ช่มชู้ทีมีความเป็นนามธรรมมากกว่า อาทิเช่น ผู้หญิงในชีวิตของผู้ช่มชู้อาจสร้างความเจ็บปวดทาง

กายหรือทางใจให้ การข่มขืนหลายกรณีมีสาเหตุมาจากความโกรธเกลียดซึ่งภรรยาหรือผู้หญิงที่ใกล้ชิดมากกว่าจะเป็นเรื่องของการเกิดความต้องการทางเพศชั่วคราว (ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, 2553:193)

ยิ่งเมื่อพิจารณาประกอบกับละครไทยที่ออกอากาศกันหลายต่อหลายเรื่องตลอดมา ก็สะท้อนภาพของสังคมไทยที่บิดเบี้ยวอย่างชัดเจน อาทิ การที่นางร้ายหรือนางอิจฉาของเรื่อง หลังจากสร้างความไม่พอใจให้ผู้ชมแล้วก็มักจะได้รับผลตอบแทนเป็นการถูกตัวร้ายหรือตัวประกอบที่เลวร้ายข่มขืน อาทิ ละคร Club Friday ตอนเพื่อนรักเพื่อนร้าย ดาวเป็อนดิน ดอกแก้ว กาโนผุงหงส์ ฯลฯ ซึ่งการข่มขืนนั้นเป็นสัญลักษณ์ในบทละครที่แทนที่ความเกลียดชังของผู้ชมที่ชมละคร บ่มเพาะทัศนคติการกดข่มเพศหญิง และสร้างกรอบความตึงตามชนบให้กับวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ ในขณะที่สื่อละครของไทยยังสร้างความชอบธรรมและสะท้อนตรรกะของคนในสังคมไทยที่พึงพินาศกับแนวคิดว่าพระเอกมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะข่มขืนนางเอกของเรื่อง ซึ่งกลับกลายเป็นจุดขายของละคร ทั้งที่เนื้อหาการข่มขืนไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็แสดงให้เห็นถึงอคติทางเพศที่เพศชายกดข่มเพศหญิง และการที่ข่มขืนหรือทำร้ายด้วยความรักนั้นก็ยังเป็นข้ออ้างซึ่งเป็นมายาคติที่ไม่เพียงล้าสมองผู้หญิงในสังคม แต่ยังเพิ่มพลังอำนาจให้กับเพศชาย อาทิ ละครเรื่อง คู่กรรม ดาวพระศุกร์ จำเลยรัก ลิขิตกามเทพ แรงเงา ทางผ่านกามเทพ ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งวลีติดปากที่คนไทยนิยมนำมาล้อเล่นกันคงไม่พ้นวลีว่า “ฉันจะยึดเยียดความเป็นผัวให้เธอเอง” และการที่ละครเหล่านี้ใช้การข่มขืนเป็นการคลี่คลายปมของเรื่องให้ผ่านไปด้วยดี ก็ยิ่งล้าสมองคนในสังคมให้เข้าใจว่าการใช้กำลังและพลังอำนาจด้วยความโกรธหรือเกลียดชังนั้น ท้ายที่สุดก็สามารถเปลี่ยนเรื่องร้ายให้กลายเป็นดีได้

เป็นที่น่าเสียใจว่าในสังคมไทย ไม่ใช่แค่เพศชายที่กดข่มเพศหญิงด้วยตัวเอง แต่จากข่าวในสังคมหรือละครที่สะท้อนความบิดเบี้ยวนี้ออกมา ละครจำนวนมากผู้ชมเป็นผู้หญิงและผู้หญิงนี่เองที่ชื่นชมกับพฤติกรรมข่มขืนของพระเอก หรือสาวแกใจที่นางร้ายถูกคนร้ายข่มขืน ซึ่งวัฒนธรรมทั้งเรื่องการข่มขืน ความรุนแรงในครอบครัว หรือการทำร้ายผู้หญิงในสังคมไทยนั้นเรียกได้ว่าไม่แตกต่างกัน

จากในแอฟริกา อินเดีย หรือประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่น ๆ เพียงแต่ในสังคมไทยเลือกที่จะปิดบังซ่อนเร้น และใช้อคติทางเพศฉาบทา จนสิ่งเหล่านี้กลายเป็นความเฉาของคนที่สังคมและโทษเพียงว่าปัญหาการข่มขืนเป็นเรื่องการเสพยาเสพติดหรืออารมณ์ทางเพศ ทั้งที่ในความเป็นจริงมีมิติที่ซับซ้อนกว่านั้น พุ่มเซเล่ มัลมโบ้-จตุคคา รองเลขาธิการสหประชาชาติ และผู้อำนวยการขององค์การเพื่อส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ และเพิ่มพลังของผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ หรือองค์การเพื่อสตรีแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women หรือ UN Women) กล่าวขณะมาเยือนประเทศไทยเมื่อปี 2559 ว่า “กว่าร้อยละ 60 ของผู้ชายเคยกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง โดยพวกเขาคิดว่าเป็นวิถีชีวิต” และเสริมอีกว่า “ทุกวันนี้เรายอมรับความรุนแรงต่อผู้หญิงและมือคิตต่อผู้หญิง เป็นเรื่องเศร้าที่นี้เป็นความคิดของทั้งผู้ชายและผู้หญิง และเพราะผู้นำชุมชนมักพูดว่าเราจะต้องอะไรกับวัฒนธรรมไม่ได้ แต่แท้จริงแล้วเราสามารถทำได้ เพราะวัฒนธรรมไม่ใช่สิ่งตายตัว จึงมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ดังนั้นเราก็สามารถเปลี่ยนวัฒนธรรมได้เช่นกัน” (The Standard, 2560:ออนไลน์)

4.3 มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ

เรื่องของอัตลักษณ์ทางเพศหรือรสนิยมทางเพศนั้นมักจะมีผู้กล่าวว่าสังคมไทยนั้นเปิดกว้างกว่าชาติอื่น ๆ มากในเรื่องนี้ แต่อย่างไรก็ตามมีคำถามว่า ในประเทศไทยนั้นเปิดกว้างในเรื่องเพศทางเลือก เช่น การเป็นทอม ดี เกเทย เกย์ ฯลฯ กว่าประเทศอื่นแล้วหมายถึงว่าจะไม่มีอคติทางเพศเลยใช่หรือไม่ และไม่มีอาชญากรรมที่เกิดจากความขัดแย้งในเรื่องนี้เลยใช่หรือไม่ คำตอบนั้นคงต้องย้อนกลับไปดูสถานการณ์จริงในประเทศไทย

ในกรณีของเพศหญิงที่มีอัตลักษณ์ทางเพศเป็นเพศชายอย่างทอม หรือเพศหญิงที่มีความชอบพอทางเพศในเพศหญิงด้วยกันนั้นเหมือนจะเป็นเพศทางเลือกที่ถูกผู้คนมองข้ามยิ่งเสียกว่าเกย์และเกเทย แต่ในความเป็นจริงกลับกลายเป็นศูนย์รวมของความเกลียดชัง มีข้อเท็จจริงว่าใน

ประเทศไทยมีคดีลักพาและฆ่าหญิงที่มีอัตลักษณ์เป็นเพศเป็นชายกว่า 14 คดี ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้หากมีหญิงที่มีลักษณะเป็นชายหรือทอม ก็จะไปสู่ความอับอายของครอบครัว และยึดโยงไปสู่การข่มขืนเพื่อสนองตอบวาทกรรม “แก๊ทอมช่อมดี”

กฤตยา อาชวนิจกุล นักวิชาการจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดลให้ความเห็นไว้ในงานสัมมนา “อู๋ม ช่อม ทรมาณ ฆาตกรรม : อาชญากรรมแห่งความเกลียดชังต่อ “ทอม” และความหลากหลายทางเพศ” ว่าไม่เพียงประเทศไทย แต่วาทกรรมลักษณะ “แก๊ทอมช่อมดี” ยังเป็นวาทกรรมที่แพร่หลายในสังคมตะวันตกด้วย มาจากค่านิยมที่ยึดถือเป็นเพศสภาพชายเป็นใหญ่ (มติชนออนไลน์, 2560:ออนไลน์) ในประเทศไทยก็ยังเรียกอวัยวะเพศชายว่า “เจ้าโลก” ซึ่งนำไปสู่ความคิดที่ผิดเพี้ยนในการกำหนดค่านิยมทางเพศ หากวิเคราะห์ให้เข้าใจบริบทของสังคมไทยที่มีต่อการยอมรับเพศสภาพก็สามารถพิจารณาได้จากสื่อ อาทิ ละครเรื่องรักกันพัลวัน ซึ่งนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับตัวเอกซึ่งเป็นทอมพยายามจะกลับเป็นผู้หญิง และเกิดวาทกรรมในเรื่องว่า “ทอมอย่างเธอต้องเจอผู้ชายอย่างฉัน” ซึ่งสะท้อนค่านิยมของทั้งนักเขียน ผู้จัดละคร นักแสดง หรือกระทั่งคนในสังคม ที่แสดงให้เห็นว่า การคุกคามทางเพศและการปฏิเสธอัตลักษณ์ทางเพศของบุคคลอื่นเป็นเรื่องตลกขบขัน ไม่ต่างอะไรกับกรณีที่ชายชาวมุสลิมข่มขืนสตรีมุสลิมที่มีลักษณะรสนิยมทางเพศอย่างผู้ชาย เพื่อต้องการให้กลับเป็นผู้หญิงตามแบบแผนของค่านิยม หากวิเคราะห์อย่างลึกซึ้งข้อความดังกล่าวมีองค์ประกอบของ ประทุษวาจา (Hate Speech) ที่ครบถ้วน เพราะแสดงออกถึงการข่มขู่ด้วยอคติทางเพศและมีเป้าหมายต้องการใช้ความรุนแรงซึ่งอาจเป็นในลักษณะการทำร้ายร่างกายหรือการลวนลามทางเพศ

จากกรณีศึกษาของ BBC ไทย กนกพัชร์ ยงวงนิชชา ทอม ซึ่งมีเพศกำเนิดเป็นหญิง วัย 27 ปี ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ขณะอยู่ที่โรงเรียน เขาถูกทำร้ายร่างกาย ทั้งตบศีรษะ ชก ตะบอย เกิดการรังแกขึ้นตลอดเวลา เขาเคยคิดจะไปแจ้งเรื่องดังกล่าวกับครูวิชาพลศึกษาและสุขศึกษาที่เรียนด้วย แต่ก็

ไม่ได้ไปเพราะครูคนดังกล่าวไม่เคยเรียกชื่อเขา แต่เรียกเขาว่า “อีทอม” “อีง้อย” เคยพูดเหยียดหยามความผิดปกติที่มีรอยช้ำของเขาอย่างเหยียดหยามอย่างที่เขาไม่มีวันลืมว่า “เป็นทอมแล้วยังมีง้อยอีกนะมึง” ครั้นพอขึ้นมัธยมปลายมีเพื่อนชายพยายามจะลวนลาม ครั้นพอเขาต่อสู้ป้องกันตนเองกลับถูกหาว่าเป็นพวกใช้ความรุนแรง เป็นคนโรคจิต ซึ่งกนกพัชรให้ความเห็นว่าเมื่อโตขึ้นและมองย้อนกลับไปเขาเห็นว่าพวกเพื่อนผู้ชายที่ทำร้ายเขาก็คือพวกผู้ชายที่ต้องการแสดงว่าตนเองมีอำนาจเหนือกว่า และทอมยังงี้ก็เป็นผู้หญิง (บีบีซี ไทย, 2561b:ออนไลน์)

ในขณะที่เกย์ หรือกะเทย แม้สังคมไทยเหมือนมีแนวโน้มว่าจะสามารถยอมรับได้อย่างเปิดกว้างมากกว่า แต่จะเป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่ เพราะแม้ในสังคมในเครือข่ายออนไลน์อย่างเฟซบุ๊กก็มีข้อความประณามในลักษณะว่า “พวกสายเหลือง” “พวกชุดทอง” แม้แต่สื่อก็ยังใช้ถ้อยคำและคำพูดในลักษณะประณามรสนิยมทางเพศอาทิ “จับหนุ่มหล่อฆ่า ‘กะเทย’ ยึดศพใส่กระเป๋อำพราง” (เดลินิวส์, 2559:ออนไลน์) ซึ่งการใช้ถ้อยลักษณะนี้ไม่ได้ต่างกับในข่าวของนางสาวสุภัคศรีณ์แต่อย่างใด ลักษณะเช่นนี้ย่อมสื่อความได้ว่าในประเทศไทยเองอคติที่มีต่อเพศทางเลือกก็เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ เพียงแต่ไม่ชัดเจนเท่านั้น แม้ถ้อยคำเช่นนี้จะยังไม่เข้าข่ายเป็น ประทุษวาจา (Hate Speech) แต่ก็ถือว่าสะท้อนให้เห็นลักษณะเนื้อแท้ของสังคมและสื่อประเภทต่าง ๆ ได้อย่างดี

อริกัญญ์ แดงประหลาด นักเขียนข่าวออนไลน์ ได้ให้ข้อมูลกับทาง BBC ไทยว่า เธอเป็นกะเทยที่เคยถูกรังแกในโรงเรียนมาก่อน โดยเพื่อนร่วมชั้นนั้นมีการพยายามสัมผัส ล้วง จับอวัยวะเพศหรือแกล้งให้อับอายซึ่งเป็นการคุกคามทางเพศ กับทั้งยังเคยถูกตบหัว เตะลูกฟุตบอลอัดหน้า ซึ่งเป็นการทำร้ายร่างกาย และเคยถูกตำหนิซึ่งก็เป็นความผิดหมิ่นประมาทหรือหมิ่นซึ่งหน้าตามกฎหมายไทย แต่ในกรณีของเธอกลับต้องถูกกดดันให้ใช้ชีวิตในโรงเรียนท่ามกลางอคติจากครูอาจารย์และเพื่อนฝูงเหล่านั้นโดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ (บีบีซี ไทย, 2561b:ออนไลน์)

นอกจากกรณีตัวอย่างที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว เมื่อปี 2557 มหาวิทยาลัยมหิดล องค์การแพลน อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย และยูเนสโก เผยแพร่งานวิจัย การรังแกต่อกลุ่มนักเรียนที่เป็นหรือถูกมองว่าเป็นคนข้ามเพศหรือคนรักเพศเดียวกันในรูปแบบ ความซุก ผลกระทบ แรงจูงใจ และมาตรการป้องกันในโรงเรียนมัธยมศึกษา 5 จังหวัด ใน 4 ภูมิภาคทั่วประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 55.7 ของนักเรียนที่ระบุว่าตนเป็น LGBTI ระบุว่าถูกรังแกภายในหนึ่งเดือนก่อนการให้ข้อมูล เพราะความเป็นบุคคลหลากหลายทางเพศ นักเรียน LGBTI ร้อยละ 31 ระบุว่า เคยมีประสบการณ์ถูกทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 29 ระบุว่าถูกรังแกทางวาจา ร้อยละ 36 ถูกกระทำทางสังคม และร้อยละ 26 ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ตัวเลขที่น่าตกใจจากผลวิจัยที่ได้จากการสนทนาเชิงลึกยังระบุอีกว่า นักเรียน LGBTI ที่เคยถูกรังแก ร้อยละ 7 เคยพยายามฆ่าตัวตายจากการกระทำดังกล่าว (ปีซีซี ไทย, 2561b:ออนไลน์)

ศาสตราจารย์ ดร. พิมพัลย์ บุญมงคล หัวหน้าศูนย์ความเป็นเลิศด้านการวิจัยเพศภาวะ เพศวิถี และสุขภาพ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องการกลั่นแกล้งนักเรียนข้ามเพศในโรงเรียนว่า “การรังแกเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่ากัน คนที่รู้สึกมีอำนาจกว่าจะรังแกคนที่ด้อยกว่า พวกนี้มองว่า คนที่มีความแตกต่างด้านตัวตนทางเพศ เป็นคนที่ด้อยกว่าตนเอง จึงกลายเป็นเป้าหมายของการกลั่นแกล้ง” ในขณะที่ กฤติกา โภคการ เจ้าหน้าที่สนับสนุนงานวิชาการมูลนิธิรักษ์ไทย ประเด็นการศึกษาและเพศวิถี อดีตนายกสมาคมครูเพศวิถีศึกษาแห่งประเทศไทย กล่าวกับปีซีซีไทยว่า การสอนเรื่องเพศวิถีในโรงเรียนไทย ถ้าสอนในสิ่งที่ “เปิด” มาก ๆ เป็นสิ่งที่แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ส่วนหนังสือวิชาเพศศึกษาที่ใช้เรียนกันในโรงเรียนทั่วประเทศก็ยังมี “อคติ” คนที่หลากหลายทางเพศถูกตอกย้ำมานานว่าเป็นพวก “เบี่ยงเบน” ซึ่งเป็นคำที่ปรากฏในหนังสือ (ปีซีซี ไทย, 2561b:ออนไลน์)

ภาพที่ 5 ร้อยละของนักเรียนผู้มีความหลากหลายทางเพศที่ถูกรังแกและใช้ความรุนแรง
นักเรียนผู้มีความหลากหลายทางเพศ (LGBTI) ถูกรังแกและใช้ความรุนแรงมากน้อยแค่ไหน

	การรังแก ทุกประเภท	การรังแก ทางคำพูด	การรังแก ทางร่างกาย	การรังแก ทางสังคม	การ ล่วงละเมิด ทางเพศ
ออสเตรเลีย	69%	61%	18%	39%	-
จีน	77%	44%	10%	21%	8%
ฮ่องกง	-	42%	14%	40%	14%
ญี่ปุ่น	68%	53%	20%	49%	11%
เกาหลีใต้	80%	29%	5%	31%	7%
ไทย	56%	29%	31%	36%	24%
เวียดนาม	46%	70%	19%	18%	18%

ตัวเลขไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบแต่ละประเทศ แต่สะท้อนระดับของปัญหาโดยใช้แหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

ที่มา : รายงาน “From Insult to Inclusion - จากเหยียดหยามสู่การยอมรับ” โดยยูเนสโก – ยูเอ็น ดีพี, 2558

จากภาพดังกล่าวจะเห็นได้ว่าประเทศไทยนั้นมีสัดส่วนของนักเรียนผู้มีความหลากหลายทางเพศ (LGBTI) ถูกกลั่นแกล้งรังแกถึงร้อยละ 56 คิดเป็นการรังแกทางคำพูดร้อยละ 29 การรังแกทางร่างกายร้อยละ 31 การรังแกทางสังคมร้อยละ 36 และการล่วงละเมิดทางเพศร้อยละ 24 ซึ่งแม้จะมีสัดส่วนน้อยกว่าในประเทศอย่างเกาหลีใต้ จีน ญี่ปุ่น หรือออสเตรเลีย แต่ก็มีสัดส่วนมากกว่าในประเทศเวียดนามซึ่งเป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เช่นกัน และค่าร้อยละกว่าร้อยละ 50 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาการกลั่นแกล้งนักเรียนผู้มีความหลากหลายทางเพศนั้นมีจำนวนมาก และนี่เป็นเพียงส่วนเดียวจากที่มีการศึกษาเท่านั้น ยังมีอีกจำนวนมากที่ยังไม่ได้ถูกนำออกมาเปิดเผย

4.4 มูลเหตุจูงใจที่มาจาก การเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ

จากการศึกษาข่าวในสังคมไทยนั้นปรากฏว่ามีข่าวที่เกี่ยวข้องกับการทำร้ายหรือฆ่าคนพิการอยู่ในสังคม แต่อย่างไรก็ตามกลับไม่ปรากฏว่ามีกรณีการศึกษาในเรื่องของมูลเหตุจูงใจ คดีที่ได้รับ ความสนใจอย่างยิ่งคงเป็นคดีแก๊งลู่ดำร่วมกันแทงนายสมเกียรติ ศรีจันทร์ ชายพิการมีอาชีพส่ง ขนมปังจนเสียชีวิต โดยวัยรุ่น 6 คน ร่วมกันใช้อาวุธมีดฟัน แทง และปาก้อนอิฐตามศีรษะและร่างกาย นายสมเกียรติ ที่ใช้มีดปลายแหลมยาว 32 นิ้วต่อสู้ป้องกันตัว เป็นเหตุให้นายสมเกียรติถึงแก่ความตาย สมดังเจตนาแล้วพากันหลบหนีไป ข่าวนี้ถือว่าเป็นข่าวใหญ่ในสังคมไทย ทว่า นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่ง เท่านั้น ในความเป็นจริงเหตุการณ์อาชญากรรมที่เกิดกับคนพิการเป็นข่าวที่เกิดขึ้นบ่อยยิ่งกว่านั้น โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นคนพิการมักจะถูกล่อลวง หรือถูกหาประโยชน์จากความพิการ ทำให้ถูกข่มขืน ล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งก็มีข่าวเช่นนี้มากมายในสังคมไทย คดีเพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน พ่อ พ่อเลี้ยง หรือแม้แต่ญาติพี่น้องข่มขืนผู้พิการ หลายรายที่หญิงสาวพิการตั้งครรภ์จนคลอดลูกแล้วไม่มีผู้ใดเลี้ยงดู เหลียวแล ซึ่งจากการสืบค้นเว็บไซต์หนังสือพิมพ์ไทยรัฐโดยใช้ คีย์เวิร์ดว่า “ข่มขืนสาวพิการ”⁸ ปรากฏว่าเฉพาะไทยรัฐเว็บไซต์เดียว ณ วันที่ 28 พฤศจิกายน 2561 มีข่าวปรากฏขึ้นมาถึง 11 ข่าวด้วยกัน ซึ่งแต่ละข่าวนี้อาจคล้ายคลึงกันว่าผู้ข่มขืนนั้นอาศัยช่วงที่ผู้ดูแลคนพิการไม่อยู่บ้าน ลอบเข้าไป ข่มขืน และมองว่าคนพิการนั้นเป็นเหยื่อ

ทว่า ในปัจจุบัน แม้จะมีข่าวอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับคนพิการเกิดขึ้นจำนวนมาก แต่ในประเทศไทยนั้นกลับไม่มีที่ท่าต่อปัญหาดังกล่าว โดยมองว่าเป็นอาชญากรรมธรรมดาประเภทหนึ่ง โดยละเลยการมองในมุมมองของอคติที่เกิดจากความพิการของเหยื่อ

⁸<https://www.thairath.co.th/tags/ข่มขืนสาวพิการ>

4.5 มวลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว เหตุที่ทำให้เกิดความเกลียดชังจะนำไปสู่อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้น ในประเทศไทยมีมวลเหตุจูงใจประเภทอื่นอีกจำนวนมากซึ่งยากแก่การจัดกลุ่ม อาทิเช่น “อุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน” หรือ “สถาบันการศึกษาที่แตกต่างกัน” ซึ่งเป็นลักษณะที่แตกต่างจากในต่างประเทศโดยผู้เขียนขอใช้คำว่า “มวลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย” ซึ่งไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเมืองหรือสถาบันการศึกษาก็มีความหมายในทำนองที่เห็นฝ่ายตรงข้ามนั้นเป็นปรปักษ์ ซึ่งเกิดจากการใช้ “การสมมติ” ไม่มีลักษณะที่คงทนถาวรหรือติดตัวมาแต่เกิดหรือเป็นความเชื่อฝังรากลึกเช่นมวลเหตุจูงใจก่อนหน้านี้

เริ่มจาก “อุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน” ในประเทศไทยนั้นเป็นความรุนแรงที่เกิดจากการเมืองนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถละลายไปได้หากย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์ของประเทศไทย ตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเข้าสู่ระบบประชาธิปไตย ความขัดแย้งของคู่ตรงข้ามทางการเมืองนั้นมีความรุนแรงและนำไปสู่การขัดกันอย่างชัดเจน อาทิเช่นเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 มีผู้เสียชีวิต 77 ราย บาดเจ็บ 857 ราย เหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 มีผู้เสียชีวิต 46 ราย ในจำนวนนี้เป็นนักศึกษาและประชาชน 41 ราย ถูกเผากลางถนนจนแยกไม่ได้ว่าเป็นชายหรือหญิง 4 ราย เป็นศพชายไทยไม่ทราบชื่ออีก 6 ราย ผู้รอดชีวิตถูกจับกุม 3,154 ราย เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ 2535 มีผู้เสียชีวิต 44 ราย มีคนสูญหายไปอีกนับร้อยคน และเหตุการณ์ตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม 2553 มีผู้เสียชีวิต 91 ราย ในจำนวนนี้เป็นเจ้าหน้าที่ทหารตำรวจของรัฐ 11 ราย มีนักหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นชาวต่างชาติ ชาวอิตาเลียน และญี่ปุ่นเสียชีวิตอีก 2 ราย ในขณะที่มีผู้บาดเจ็บอีก 1,800 ราย (ประจักษ์ ก้องกีรติ, 2553:17-18) จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความขัดแย้งระหว่างบุคคลที่มีอุดมการณ์ทางความเชื่อทางการเมืองแตกต่างกัน และนำไปสู่การฆ่ากันโดยที่มีรัฐเป็นผู้ใช้ความรุนแรง ในบาง

กรณีรัฐเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการปลุกปั่นมวลชนให้เกิดความรุนแรงเนื่องจากรัฐเห็นฝ่ายตรงข้ามที่มีอุดมการณ์แตกต่างกันนั้นเป็นผู้ผิดและเป็นผู้รับผิดชอบต่อความวุ่นวายที่เกิดขึ้น

โดยเฉพาะที่น่าสนใจคือ สังคมไทยค่อนข้างจะมีท่าทีเฉยชากับการปะทุขึ้นของความเกลียดชังที่เกิดขึ้นระหว่างมวลชนสองกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเดือนตุลาคม 2516 เดือนตุลาคม 2519 และเดือนพฤษภาคม 2535 หรือความขัดแย้งระหว่างกลุ่มเสื้อเหลืองและเสื้อแดงที่ทำให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงในประเทศชาติ ซึ่งความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้นถึงขั้นที่สามารถทำให้คนที่มีความเห็นแตกต่างทางการเมืองจับอาวุธขึ้นทำร้ายกันได้ ทั้งยังมีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อโทรทัศน์และสื่ออินเทอร์เน็ตที่ในขณะนั้นเข้ามาเผยแพร่อย่างหนัก ทำให้ความเกลียดชังเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็วแม้กระทั่งคนในครอบครัวหรือเพื่อนฝูงก็เกิดความขัดแย้งกันขึ้นในวงกว้างในสังคมไทย แม้จะมีผู้กล่าวว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพียงสิ่งชั่วคราวเท่านั้น เมื่อผ่านเหตุการณ์นั้นไปประชาชนคนไทยก็จะลืมไปเนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่รักสงบและไม่ค่อยมีความขัดแย้ง ซึ่งบัดนี้เวลาผ่านไปกว่า 10 ปีแล้ว แต่ในปี 2561 ก็ไม่ปรากฏว่าความขัดแย้งดังกล่าวนั้นจะจางหายไปแต่อย่างใด ตรงกันข้ามความรุนแรงและความขัดแย้งและอคติต่าง ๆ นั้นกลับถูกกดทับอยู่ด้วยอำนาจทางการเมือง ท้ายที่สุดแล้วปัญหากลับไม่ได้รับการแก้ไขแต่กลับถูกชุกซ่อนใต้พรม หากเปรียบเทียบความรุนแรงที่เกิดจากการเมืองและความขัดแย้งหรือความเกลียดชังที่เกิดจากเชื้อชาติหรือศาสนาแล้ว ประเทศไทยก็ปฏิบัติกับความรุนแรงหรือความขัดแย้งในเรื่องการเมืองเช่นเดียวกับความขัดแย้งหรือความเกลียดชังในด้านอื่น โดยการใช้นโยบายรัฐกล่อมคนในชาติในเรื่องของอัตลักษณ์ของชนชาติไทยว่าเป็นคนที่รักสงบและไม่ค่อยที่จะมีปัญหาซึ่งกันและกัน คำว่า “สยามเมืองยิ้ม” ที่ถูกยกมาเปรียบเทียบและถูกยกมาใช้เป็นวาทกรรมในการกล่อมเกลาคอนอยู่บ่อยครั้งนั้น ท้ายที่สุดแล้วไม่ได้ทำให้เกิดการแก้ปัญหาและไม่ได้ทำให้คนตระหนักถึงความรุนแรงและอคติที่ชุกซ่อนอยู่ในสังคมไทยเลยแม้แต่น้อย

เราไม่อาจกล่าวได้ว่าเหตุการณ์การปะทะกันในปี 2516 และ 2519 หรือการปะทะกันของกลุ่มเสื้อเหลืองและเสื้อแดงนั้นเป็นเหตุการณ์ปกติในสังคมไทยหรือเป็นเหตุการณ์ปกติในสังคมอื่น ๆ เนื่องจากวาทกรรมที่รัฐบาลออกมาประกาศว่า “การฆ่าคอมมิวนิสต์นั้นไม่ผิด” หรือแม้กระทั่งการเช่นฆ่าฝ่ายตรงข้ามที่เป็นเสื้อเหลืองหรือเสื้อแดงนั้นก็ถือว่าไม่ผิดด้วย นี่จึงไม่ใช่เป็นเพียงการปะทะกันของอุดมการณ์ทางการเมืองเท่านั้น แต่เป็นการปลุกปั่นกลุ่มชนให้เกิดความเกลียดชังขึ้นอย่างรุนแรง และสามารถที่จะเข้าปะทะฆ่าฟันกันได้ด้วยเหตุผลว่าอีกฝ่ายเป็นคอมมิวนิสต์ อีกฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วยกับการดำเนินงานของรัฐบาล อีกฝ่ายหนึ่งเป็นเสื้อเหลืองหรือเสื้อแดง หรือแม้กระทั่งวาทกรรมเกี่ยวกับการเป็นสลัมของบุคคลต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ย่อมไม่ใช่เหตุการณ์ปกติที่จะสามารถปล่อยผ่านเลยไปได้ เพราะหากอุดมการณ์ทางการเมืองหรือการปลุกปั่นสามารถที่จะสร้างเงื่อนไขของความเกลียดชังขึ้นมาได้ หากเป็นเช่นนั้นสังคมไทยก็มีความเปราะบางที่ใครก็ตามที่สามารถหรือมีความพร้อมก็สามารถสร้างเงื่อนไขของความเกลียดชังขึ้นมาได้เช่นกัน

อีกกรณีที่ชัดเจน “สถาบันการศึกษา” คือ กรณีนักเรียนหรือนักศึกษาที่ยกพวกตีกัน ยกตัวอย่างเช่นเมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2560 เจ้าหน้าที่สายตรวจของสถานีตำรวจนครบาลพระโขนง ได้รับแจ้งเหตุทะเลาะวิวาทจึงรีบไปตรวจสอบยังที่เกิดเหตุ พบว่าเป็นนักเรียนของโรงเรียนปทุมคงคา กับโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพกำลังก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันบริเวณปากซอยสุขุมวิท 77 โดยพลตำรวจโทศานิตย์ มหาวรร อธิบดีผู้บัญชาการตำรวจนครบาล เคยให้สัมภาษณ์ในขณะนั้นไว้ว่า “ปัญหาเรื่องนักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาท ยกพวกตีกันนั้นส่วนมากสาเหตุไม่ได้เกิดจากความแค้นส่วนตัว แต่จะเป็นเรื่องที่มาจากสถาบัน การแต่งกาย เมื่อเห็นการแต่งกายของโรงเรียนคู่กรณีก็จะลงมือก่อเหตุทันทีโดยไม่คำนึงว่าเป็นใคร และเพื่อให้ได้รับการยอมรับในหมู่เพื่อนและรุ่นพี่ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นเพียงส่วนหนึ่งในการป้องกันและปราบปราม” (ข่าวสด, 2560:ออนไลน์) และเมื่อย้อนกลับไปเมื่อวันที่

25 สิงหาคม 2560 มีเหตุนักเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีกรุงธนและวิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชรามยกพวก ตีกัน และมีการใช้ระเบิดจนมีคนที่ได้รับบาดเจ็บ

สำหรับคดีล่าสุดที่ทำให้สังคมไทยหันกลับมาพิจารณาเรื่องอคติและความเกลียดชังอย่างจริงจังอีกครั้งนั้น คือกรณีนายกมลวิช สุวรรณทัต อายุ 24 ปี นักศึกษาชั้นปี 4 คณะโลจิสติกส์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ถูกยิงด้วยอาวุธปืนขนาด .38 เข้าตามร่างกาย 4 นัด ขณะช่วยแม่ขายรดหน้า เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2561 ซึ่งต่อมาเจ้าหน้าที่สืบสวนจนพุ่งปมสังหารไปที่เรื่องความขัดแย้งระหว่างสถาบัน โดยเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2561 เจ้าพนักงานตำรวจรวบรวมพยานหลักฐาน ขออำนาจศาลอาญาออกหมายจับผู้ต้องหาเป็นนักศึกษาสถาบันคู่อริ อายุระหว่าง 20 ถึง 25 ปี จำนวน 5 คน สำหรับการคัดเลือกเหยื่อของกลุ่มคนร้ายนั้นจะพุ่งเป้าไปที่นักศึกษาต่างสถาบันก่อนโดยค้นหาผ่านเฟซบุ๊กแล้วไปเฝ้าติดตามตัว แต่เนื่องจากผู้ตายแสดงตนว่าเป็นนักศึกษาสถาบันอุเทนถวาย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วนักศึกษาเหล่านี้จะไม่แสดงตัว จึงถูกหมายหัวไว้ แม้จะไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันมาก็ตาม

และเมื่อย้อนกลับไปดูก่อนเหตุการณ์นี้จะพบความขัดแย้งอีกว่า เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2561 เกิดเหตุรุ่นพี่ที่ร่วมสถาบันของผู้ต้องหาทั้ง 3 ถูกกระหน่ำยิง โดยมีคนร้าย 2 คน บุกริงนายอนุสรณ์ สนิธิ อายุ 25 ปี เพิ่งเรียนจบปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ และเป็นศิษย์เก่าของสถาบันช่างกลแห่งหนึ่งโดยกระหน่ำยิง 6 นัด ต่อหน้า่น้ำสาว ซึ่งยกมือไหว้เพื่อขอให้ไว้ชีวิตหลาน แต่ไม่เป็นผล จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้กลุ่มผู้ต้องหาไม่พอใจเก็บความแค้นไว้ จึงได้ตัดสินใจก่อเหตุในลักษณะที่คล้ายกันกับที่รุ่นพี่ของตนโดนกระทำ เพื่อล้างแค้นสถาบันคู่อริให้สาสม โดยเลือกจังหวะที่เหยื่ออยู่กับแม่ และตั้งใจยิงต่อหน้าแม่เพื่อให้คล้ายกับเหตุการณ์ที่รุ่นพี่ของพวกเขาตัวเองถูกยิงต่อหน้า่น้ำสาว นอกจากนี้มีรายงานว่า นายกฤษฎา นราพงษ์ หนึ่งในผู้ต้องหาวางแผนสังหารครั้งนี้ ตรวจสอบพบว่า มีประวัติก่อเหตุร่วมกับนักศึกษาต่างสถาบันมาแล้วหลายครั้ง หลบหนีคดีมา

ตลอด โดยมีอายุมากกว่าทุกคนในกลุ่มเพื่อน เป็นรุ่นพี่ที่เรียนตักชำชั้นมาเรียนกับรุ่นน้อง แล้ววางตัวเป็นหัวหน้าคอยสั่งการและบงการก่อเหตุ โดยในกลุ่มที่ร่วมกันก่อเหตุจะคัดเลือกนักศึกษาในสถาบันที่ใจใฝ่ทางเดียวกัน ใจถึง หน่วยก้านดี มาฝึกให้แข็งแรง พร้อมก่อเหตุ (ข่าวสด, 2561:ออนไลน์)

จะเห็นได้ว่าความขัดแย้งที่เกิดจากสถาบันสมมติไม่ว่าจะเป็น ประชาธิปไตย/คอมมิวนิสต์ เสื่อเหลือง/เสื่อแดง หรือสถาบันการศึกษา ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้ลงมือกระทำความผิดอวดอ้างอุดมการณ์มากมาย และใช้วาทกรรมที่สร้างขึ้นชี้นำสังคมและผู้ร่วมกลุ่ม สิ่งนี้เองที่น่าหวาดกลัวเสียยิ่งกว่ามูลเหตุจูงใจประเภทอื่นก่อนหน้านี้ เพราะมันหมายถึงว่าสังคมไทยนั้นเป็นสังคมที่เปราะบางอย่างยิ่ง และประชาชนพร้อมที่จะถูกชักจูงให้มีความยึดมั่นถือมั่นและเชื่อมั่นในตัวบุคคลหรือสิ่งใดก็ตามที่สร้างขึ้นนำไปสู่ความขัดแย้งอย่างรุนแรงในสังคม

5.สถานการณ์ความเกลียดชังในต่างประเทศ

ในปัจจุบันนี้มีหลายประเทศที่ออกกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ยิ่งเป็นประเทศที่มีความขัดแย้งสูง กฎหมายที่ออกมานั้นยังต้องตอบรับกับความต้องการของประชาชนในประเทศอย่างกว้างขวาง ในที่นี้จะขอแนะนำประเทศ สหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักรมาเป็นตัวอย่าง เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่เริ่มใช้คำว่า Hate Crime เป็นประเทศแรก และทั้งสองประเทศต่างก็ประสบกับปัญหาอคติและความเกลียดชังในประเทศอย่างรุนแรง จนเป็นที่มาของการออกกฎหมายและการป้องกันปราบปรามอย่างเป็นระบบซึ่งสามารถนำมาเป็นตัวอย่างในการศึกษาเปรียบเทียบกับประเทศไทยได้อย่างชัดเจน

5.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

สถานการณ์ของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นถือว่ารุนแรง และเป็นประเทศต้นกำเนิดของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) มีกลุ่มจัดตั้ง กลุ่มความเกลียดชัง (Hate Group) ที่สำคัญในสหรัฐอเมริกาและมีประวัติยาวนาน อาทิ คลู

คลักแคลน (Ku Klux Klan) ซึ่งเกิดขึ้นหลังสงครามกลางเมืองและมีการเลิกทาส เมื่อกลุ่มคนผิวสีได้รับสถานภาพทางสังคมทัดเทียมกับคนผิวขาว โดยนักทฤษฎีให้เหตุผลของการเกิดกลุ่มดังกล่าวว่า เมื่อคนผิวขาวรู้สึกสูญเสียสถานภาพและความมั่นคงของตนเอง จึงริเริ่มจัดตั้งกลุ่มขึ้น กลุ่มนี้มีการล้มหายตายจากและเกิดขึ้นใหม่เป็นพัก ๆ ขึ้นอยู่กับสภาพการเมืองในขณะนั้นของประเทศ กลุ่มต่อต้านไม่เพียงสร้างความเกลียดชังไม่เพียงเฉพาะคนผิวสี แต่ยังรวมถึงชาวยิว ผู้อพยพ และคอมมิวนิสต์ ในปี 2016 เชื่อว่ามีกลุ่มย่อยของ คลักแคลน (Ku Klux Klan) กว่า 190 กลุ่มทั่วยุโรป กลุ่มที่ใหญ่ที่สุดคือ อัศวินแห่งคลักแคลน (Knights of the Ku Klux Klan) ซึ่งพยายามแสดงออกว่ากลุ่มของตนนั้นเป็นองค์กรแห่งความรัก หาใช่องค์กรแห่งความเกลียดชังไม่ (Gerstenfeld. P, 2018:156) นอกจากนี้กลุ่มที่สำคัญอีกกลุ่มคือ สกินเฮด (Skinheads) ซึ่งเริ่มก่อตั้งครั้งแรกในอังกฤษ จากนั้นจึงเผยแพร่มาจนถึงสหรัฐอเมริกา เหตุเพราะทั้งสองประเทศนั้นในช่วงทศวรรษที่ 1960 มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันคือ มีภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ แต่กลับมีจำนวนผู้อพยพจำนวนมาก คนอเมริกันและคนอังกฤษต่างไม่พอใจและตำหนิผู้อพยพเป็นแพะรับบาปโยนความผิดหวังและความกดดันทางเศรษฐกิจให้เป็นความผิดของผู้อพยพเหล่านี้ พอถึงช่วงปี 1980 กลุ่ม สกินเฮด (Skinheads) ก็ก่อเหตุการณ์ความวุ่นวายและการฆาตกรรมไปทั่วยุโรป

อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังหรือ Hate Crime นั้นเกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจว่าสหรัฐอเมริกาจะเป็นประเทศแรกที่ระบุคำ ๆ นี้ขึ้นและมีความเคลื่อนไหวในเรื่องการออกกฎหมาย โดยมีความพยายามออกกฎหมายที่จะคุ้มครองกลุ่มคนที่ถูกเกลียดชังหรือถูกทำร้ายด้วยอคติและให้สิทธิพลเมืองที่เท่าเทียมกันโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ กฎหมายที่สำคัญอาทิ The Civil Rights Acts ในปี 1871 (18 U.S.C. §241 และ 242) ตัวอย่างผู้กระทำความผิดที่ถูกลงโทษตามกฎหมายในมาตรา 242 นี้คือ กรณีดตีรอนนี่ คิง (Rodney King) เจ้าพนักงานตำรวจสีน้ำตาลในลอสแอนเจลิสถูกลงโทษตามกฎหมายดังกล่าว

(Lavenson, 1994 cited in Gerstenfeld. P, 2018:6) หลังจากนั้นมีการผ่านกฎหมายอีกหลายฉบับ ในส่วนของ The Federal Civil Rights Act อาทิ ในมาตรา 245 แต่อย่างไรก็ตามตามระบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกา นั้น แบ่งกฎหมายเป็นสองส่วนคือ Federal Law และ States Law โดยปกติกฎหมายของรัฐบาลกลางจะไม่เข้าแทรกแซงกฎหมายของมลรัฐ แต่ละมลรัฐสามารถออกกฎหมายได้เอง อำนาจเฉพาะที่กำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญเท่านั้นจึงเป็นอำนาจของรัฐบาลกลาง อาทิ การจัดทำถนน การทูตและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การไปรษณีย์ การทหาร การควบคุมการค้าระหว่างมลรัฐ ฯลฯ เรื่องของอาชญากรรมนั้นถูกมองว่า เป็นหน้าที่ของมลรัฐที่จะออกกฎหมายในการควบคุม ไม่ใช่หน้าที่ที่รัฐบาลกลางพึงเข้ามาแทรกแซง ในช่วงเวลาที่ยังมีการโต้เถียงเกี่ยวกับอำนาจการออกกฎหมายของรัฐบาลกลาง อาวุธเพียงสิ่งเดียวที่รัฐบาลกลางมีก็คือ Civil Rights Act ดังที่กล่าวไปแล้ว แต่กฎหมายฉบับดังกล่าวก็ยังไม่ใช่มกฎหมายเฉพาะ

ทว่า ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น รัฐบาลมลรัฐเริ่มเห็นถึงความสำคัญของ Hate Crime ในช่วงนั้นเองที่กลุ่มองค์กรเอกชนคือ Anti-Defamation League of B'nai B'rith (ADL) เริ่มเสนอ Model Law⁹ (Gerstenfeld. P, 2018:25) สำหรับให้แต่ละมลรัฐนำไปสร้างเป็นกฎหมายเฉพาะของตนเอง และพยายามรณรงค์ให้แต่ละมลรัฐผ่านกฎหมาย Hate Crime ของตนเอง ในปี 1981 มลรัฐโอเรกอน และวอชิงตันผ่านกฎหมายเป็นมลรัฐแรก ๆ และต่อมาในปี 1994 มีอีก 34 มลรัฐ และเขตโคลัมเบีย ผ่านกฎหมายตามมา แม้จะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างที่บางมลรัฐใช้เป็นบทเพิ่มโทษในประมวลกฎหมายอาญา หรือออกกฎหมายเฉพาะฉบับใหม่ขึ้นมาบังคับใช้ต่างหากเป็นกฎหมายพิเศษ ในช่วง

⁹ A. A person commits the crime of intimidation if, by reason of the actual or perceived race, color, religion, national origin, or sexual orientation of another individual or group of individuals, he violates Section..... Of the Penal code (insert code provisions for criminal trespass, criminal mischief, harassment, menacing, assault, battery and/or other appropriate statutorily proscribed criminal conduct).

B. Intimidation under this code provision is a misdemeanor/felony (the degree of criminal liability should be at least one degree more serious than that imposed for commission of the underlying offense).

แรกหลายรัฐบัญญัติให้ อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังครอบคลุมถึงการคุ้มครองความแตกต่างใน เชื้อชาติ ศาสนาและชาติพันธุ์ (race, religion and ethnicity) เท่านั้น ต่อมาจึงค่อยมีการปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมในภายหลัง

ในระดับรัฐบาลกลางนั้นในปี 1990 ได้มีการออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังฉบับแรกคือ Hate Crimes Statistics Act (HCSA) ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ไม่มีบทลงโทษอะไร เพียงแต่เป็นกฎหมายเชิงนโยบายฉบับแรกของสหรัฐอเมริกา ที่สะท้อนให้เห็นว่า รัฐบาลกลางเห็นความสำคัญของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง และมีความประสงค์จะยื่นมือเข้ามาดูแลอย่างแท้จริง โดยให้อำนาจกระทรวงยุติธรรม มีหน้าที่ในการเก็บข้อมูลสถิติของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง และการบังคับใช้กฎหมายท้องถิ่นของมลรัฐและทำการเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าว ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ได้รับการสนับสนุนจากสภาองเกรส มีวุฒิสมาชิกเพียง 4 คน เท่านั้นที่ไม่เห็นด้วยกับการผ่านกฎหมายฉบับนี้ ต่อมาในปี 1994 สภาองเกรสจึงผ่านร่างกฎหมายที่มีเนื้อหาเพิ่มโทษให้แก่ผู้กระทำความผิด Hate Crime คือ Hate Crimes Sentencing Enhancement Act แม้กฎหมายฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้อย่างจำกัดด้วยอำนาจของรัฐบาลกลางที่น้อยกว่าของระดับมลรัฐ แต่ก็แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าและนโยบายของรัฐบาลกลางที่เปลี่ยนแปลงไปภายในระยะเวลาเพียงสี่ปี จากที่ไม่เห็นความสำคัญในการออกกฎหมายของรัฐบาลกลาง มาเป็นการพยายามเก็บข้อมูล รวบรวมข้อมูล และมีส่วนร่วมในกระบวนการทางกฎหมายของมลรัฐ

แต่ประเด็นที่น่าขบคิดจากการออกกฎหมายเชิงนโยบายและการเคลื่อนไหวของรัฐบาลกลางซึ่งสื่อแสดงให้เห็นว่า แม้ทางมลรัฐจะออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังแล้ว แต่ประชาชนภายในประเทศก็ยังคงรู้สึกว่ามีคามจำเป็นที่จะต้องออกกฎหมายในระดับรัฐบาลกลางมาคุ้มครองประชาชนครอบคลุมทั้งประเทศโดยมาตรฐานเดียวกัน ทั้งองค์กรเอกชนอย่าง

ADL ก็เริ่มมีการลอบบ์นักการเมืองในสภาองเกรสให้ผ่านร่างกฎหมายเช่นกัน จนถึงในช่วงปี 1998 นั้นเองที่นโยบายการจัดการกับ Hate Crime ต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วจากอิทธิพลของสังคม เมื่อสังคมสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับคดีสะเทือนขวัญสองคดีติดๆกัน คดีแรกคือคดี Matthew Shepard เด็กหนุ่มรักร่วมเพศอายุเพียง 21 ปีที่ถูกวัยรุ่นที่รังเกียจเกย์สองคนฆาตกรรมกลางทุ่งนา อย่างโหดเหี้ยม และในปีเดียวกันนั้นก็ James Byrd Jr. ชาวแอฟริกันอเมริกัน ถูกพวกนิยมคนผิวขาว (The White Supremacists) สามคนทารุณกรรมอย่างโหดเหี้ยมและฆาตกรรม คดีทั้งสองคดีเป็นคดีสะเทือนขวัญที่ทำให้หลายมลรัฐต้องออกกฎหมายอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังอย่างเร่งด่วน ในขณะเดียวกันก็ส่งสัญญาณไปยังรัฐบาลกลางว่าไม่อาจจะนิ่งเฉยได้อีกแล้ว เมื่อถึงปี 1999 วุฒิสมาชิก Kennedy และ Hatch ก็นำเสนอร่างกฎหมาย อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังต่อสภาองเกรส แต่กฎหมายทั้งสองร่างกลับไม่ผ่านการพิจารณาของสภาเลยตลอดระยะเวลาสิบปี หลังจากนั้น

หากมีการตั้งคำถามว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น และทำไมแม้เกิดคดีสะเทือนขวัญที่สั่นคลอนความคิดของคนทั้งประเทศจนน่าจะเป็นสาเหตุที่มากพอที่จะบังคับให้รัฐบาลและรัฐสภาจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงนโยบาย แต่ปรากฏว่าสภากลับไม่ยอมผ่านร่างกฎหมายและเปลี่ยนนโยบายใหม่ให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน การหาเหตุผลนั้นต้องกลับไปดูที่รากเหง้าของประเทศในเชิงกฎหมายและประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นนโยบายหลักที่ยึดถือกันมาอย่างยาวนาน ในประเทศสหรัฐอเมริกาต้นกำเนิดแห่งกฎหมายคือกฎหมายรัฐธรรมนูญ และในรัฐธรรมนูญ The First Amendment นั้น กล่าวถึงอิสรภาพในการแสดงออก ซึ่งถือเป็นหัวใจของอเมริกันชน อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) นั้นเป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิในการแสดงออกบางประการในความรู้สึกของคนอเมริกัน วัฒนธรรมของอเมริกันนั้นให้ความสำคัญกับการแสดงออกทางความคิดและความแตกต่างทางความคิดอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น คดีในอดีต แม้แต่การที่กลุ่ม Neo-Nazi ใส่

ชุดเครื่องแบบนาซีแบกเครื่องหมายสวัสดิกะผ่านหมู่บ้านชาวยิวอพยพที่หนีมาจากเหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Holocaust) จนชาวบ้านเกิดความหวาดกลัว เรียกร้องให้มีการวางเงินประกันความเสียหายในกรณีนี้ แต่กลับถูกศาลรัฐธรรมนูญพิพากษาว่า การกระทำของชาวบ้านว่าผิดรัฐธรรมนูญ และให้ความคุ้มครองการแสดงออกซึ่งความเกลียดชังของ Neo-Nazi แทน (ชาญชัย ชัยสุขโกศล, 2554:6) การออกกฎหมาย อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) ในระดับรัฐบาลกลางจึงเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาในการขับเคลื่อนนโยบายและเปลี่ยนแปลงนโยบายอนุรักษนิยมตามรัฐธรรมนูญให้มีการผ่อนปรนในเรื่องการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพให้น้อยลง ซึ่งจะเป็นมุมมองที่แตกต่างจากในหลายประเทศ

ในที่สุดในปี 2009 เมื่อเวลาผ่านไปสิบปี ประธานาธิบดี บารัค โอบามา (Barack Obama) ประธานาธิบดีผิวสีคนแรกของอเมริกาขึ้นรับตำแหน่ง สภาองเกรสก็ผ่านกฎหมายที่ชื่อว่า The Matthew Shepard and James Byrd Jr. Hate Crimes Prevention Act ซึ่งกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายเชิงนโยบายและเป็นสัญลักษณ์ว่ารัฐบาลจะให้ความคุ้มครองแก่ผู้คนที่ถูกแบ่งแยกกลุ่มอัตลักษณ์ ทว่า แม้จะให้ความคุ้มครองถึง เชื้อชาติ สีผิว ศาสนา ชาติพันธุ์ แต่กฎหมายก็ยังเว้นช่องว่างสำหรับการแสดงออกทางความคิด โดยจะขยายความคุ้มครองคุ้มครองถึงเรื่องเพศ รสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศ หรือความพิการ เฉพาะหากเกี่ยวข้องเป็นเรื่องระหว่างรัฐหรือการค้ากับต่างประเทศ หรือเกิดขึ้นในเขตอำนาจของรัฐบาลกลางเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายฉบับนี้ถือเป็นก้าวสำคัญของการเปลี่ยนแปลงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับ Hate Crime ของประเทศ ในช่วงระยะเวลาเจ็ดปีกระทรวงยุติธรรมสหรัฐอเมริกาจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายฉบับนี้แล้ว 72 คน และดำเนินคดีไปแล้ว 45 คน (Department of Justice, 2017:Online)

นโยบายของรัฐบาลกลางนั้นมุ่งเน้นการคุ้มครองเฉพาะความแตกต่างที่เป็นเหตุผลหลักในความขัดแย้งคือ เชื้อชาติ สีผิว ศาสนา ชาติพันธุ์ ในขณะที่เนื้อหากฎหมายในระดับมลรัฐนั้น ทุกมลรัฐ

ให้ความคุ้มครองในเรื่องของ เชื้อชาติ ศาสนา ชาติพันธุ์ ในทำนองเดียวกัน มีเพียง 31 มลรัฐ ให้ความคุ้มครองในเรื่องรสนิยมทางเพศ 32 มลรัฐ ให้ความคุ้มครองคนพิการทางร่างกายและจิตใจ 17 มลรัฐ ให้ความคุ้มครอง อัตลักษณ์ทางเพศ และคนข้ามเพศ 16 มลรัฐ ให้ความคุ้มครองเรื่องอายุ และ 6 มลรัฐ ให้ความคุ้มครองเรื่องความตึงเครียดทางการเมือง ในปัจจุบันคงมีเพียงมลรัฐ Wyoming ที่ไม่มีกฎหมายอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) บังคับใช้ในมลรัฐของตนเอง (Gerstenfeld. P, 2018:28)

5.2 สหราชอาณาจักร

สำหรับอีกประเทศหนึ่งที่น่าสนใจในปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นคือ สหราชอาณาจักร กฎหมายจัดการกับอาชญากรรมที่มีมูลเหตุจูงใจมาจากความเกลียดชังของสหราชอาณาจักรเข้าสู่รัฐสภาครั้งแรกในช่วงทศวรรษที่ 1960 และมีการออกกฎหมายเพิ่มเติมในปี 1991 เช่นเดียวกับในประเทศสหรัฐอเมริกา ความเคลื่อนไหวของสังคมมีส่วนผลักดันให้นักการเมืองและองค์กรต่าง ๆ เห็นความสำคัญของการออกกฎหมาย ในปี 1993 เกิดคดีสำคัญขึ้นในสหราชอาณาจักร คือคดีของ Stephen Lawrence วัย 19 ปี ถูกฆาตกรรมขณะรอรถโดยสารประจำทางด้วยมูลเหตุจูงใจที่เขาเป็นคนผิวสี เหตุการณ์นี้สร้างความตื่นตัวในเรื่องความแตกต่างทางเชื้อชาติขึ้นในหมู่ประชาชนชาวสหราชอาณาจักร หลังเหตุการณ์นี้ ในปี 1998 รัฐสภาก็ผ่านกฎหมาย The Crime and Disorder Act และสร้างหมวดย่อยว่าด้วย Racially aggravated offences เพื่อเพิ่มค่าปรับและเพิ่มโทษในกรณีผู้ประกอบอาชญากรรมก่ออาชญากรรมโดยมีมูลเหตุจูงใจจากเชื้อชาติและชาติพันธุ์ ต่อมาจึงมีการแก้กฎหมายเพื่อเพิ่มความคุ้มครองในส่วนของ รสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศ และความพิการด้วย ทว่า ในทางปฏิบัติจากการสำรวจพบว่าเหยื่ออาชญากรรมประเภทนี้กลับไม่ค่อยยอมแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจ เนื่องจาก ร้อยละ 59 มีความเชื่อว่าตำรวจจะปฏิบัติต่อเหยื่ออย่างไม่เป็นธรรม ร้อยละ 79 เชื่อว่าเจ้าพนักงานตำรวจไม่ให้เกียรติเหยื่อ (Home Office, 2016:11) ดังนั้น

ในมุมมองของรัฐบาลสหราชอาณาจักรจึงมุ่งไปที่การวางแผนในการเก็บข้อมูลและสร้างความร่วมมือระหว่างเจ้าพนักงานตำรวจและชุมชนมากกว่าที่เคยทำในอดีต ในแผนของ Home Office ในปี 2016 แบ่งแผนงานเป็น 5 ประเภท ได้แก่ 1. การป้องกันอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง 2. การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในแต่ละชุมชน 3. การเพิ่มการรายงานสถิติคดีอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง 4. พัฒนาการสนับสนุนเหยื่อจากอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง และ 5. สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง¹⁰

ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) นั้นจะมีการสร้างความเข้าใจกับเยาวชนและประชาชนทั่วไป สร้างความร่วมมือภายในชุมชน โดยใช้ความเชื่อว่า หากรัฐบาลริบเข้าไปปลุกฝังดูแลเยาวชนก่อนที่กลุ่มสร้างความเกลียดชังจะยื่นมือเข้าไปสร้างอคติย่อมจะเป็นการดีที่สุด โดยใช้โรงเรียนและครูเป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างของเชื้อชาติ โดยสนับสนุนผ่านโครงการ Building on a Department for Communities and Local Government (DCLG) และทาง The Crown Prosecution Service (CPS) ยังสร้างสื่ออุปกรณ์การเรียนแจกให้ครูตามโรงเรียนต่าง ๆ ด้วย ที่น่าสนใจคือการใช้เรื่องเล่าหรือเหตุการณ์โศกนาฏกรรมที่สะเทือนใจเป็นสื่ออาทิ Anne Frank Schools Programme ซึ่งเล่าเรื่องราวชีวิตประวัติของบุคคลในประวัติศาสตร์คือ แอน แฟรงค์ เป็นอุทาหรณ์ให้กับเยาวชน สร้างแรงบันดาลใจในทางที่ถูกให้กับประชาชน นอกจากนี้ยังสร้างเครือข่ายที่มีองค์กรภาครัฐและเอกชนจำนวนมากเข้ามาเกี่ยวข้อง อาทิ Department for Culture, Media and Sport (DCMS) ร่วมมือกับ DCLG และ Home Office ร่วมกันจัดโปรแกรมฝึกนักข่าวเพื่อให้ความเข้าใจเกี่ยวกับมุสลิมเป็นต้น

¹⁰ Preventing hate crime, Responding to hate crime in our communities, Increasing the reporting of hate crime, Improving support for the victims of hate crime and Building our understanding of hate crime

ในส่วนของการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) ในแต่ละชุมชนจะเน้นชุมชนเป็นสำคัญ (Community-based) สร้างความร่วมมือในชุมชนและตำรวจในชุมชนร่วมมือในการจัดการกับสัญลักษณ์ สโลแกน ธง หรืออะไรก็ตามที่สื่อถึงความเกลียดชัง มีการให้งบประมาณในการดูแลชุมชน ดูแลการคมนาคมเพื่อป้องกันอาชญากรรมในการขนส่งมวลชน ดูแลสถานที่ต่าง ๆ ยามค่ำคืนที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม แม้กระทั่งการตรวจสอบดูแลโลกออนไลน์ โดยการเผยแพร่โครงการ True Vision เพื่อให้คนสามารถแจ้งข่าวให้ตำรวจทราบได้จากที่บ้านเพื่อความรวดเร็วและลดการเผชิญหน้า สำหรับการเพิ่มการรายงานสถิติคดีอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง นอกจากเหยื่อแล้วยังเปิดโอกาสให้บุคคลที่สามรายงานเหตุการณ์แจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจทราบได้ด้วยโดยผ่าน True Vision นอกจากนี้รัฐบาลยังทำงานร่วมกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนในการเก็บข้อมูล ให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังมากที่สุด ในส่วนของพัฒนาการตอบสนองของตำรวจนั้นมีการอบรมเจ้าพนักงานตำรวจให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการเก็บข้อมูลคดี และสร้างเครือข่ายระหว่าง ตำรวจ อัยการ และศาลเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง และในเรื่องการพัฒนาการให้ความช่วยเหลือดูแลเหยื่อ ทางรัฐบาลจะให้การอบรมเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในการจำแนกเหยื่อกับผู้กระทำความผิด และให้เหยื่อได้รับความช่วยเหลืออย่างทันท่วงที ให้เหยื่อได้มีสิทธิมีเสียง และการสร้างความเข้าใจอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง เพื่อให้มีข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ทั้งทางปริมาณและทางคุณภาพ สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัฐบาล นักวิชาการ และชุมชนต่าง ๆ รวมทั้งการสร้างความร่วมมือในระดับนานาชาติ

6.แนวทางการแก้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในต่างประเทศ

จากข้อมูลจากการสำรวจ 57 ประเทศสมาชิกของ The organization for security and cooperation in europe (ODIHR) มีการรวบรวมข้อมูลว่า จากจำนวนประเทศสมาชิกทั้งหมด 51

ประเทศที่รายงานเข้ามานั้น มีประเทศใดบ้างที่เก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง และเก็บข้อมูลจากมูลเหตุจูงใจใดบ้าง

ตารางที่ 1 ตารางแสดงจำนวนประเทศที่เก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังจากการจำแนกมูลเหตุจูงใจ

คุณลักษณะ	จำนวนประเทศ
ชาติพันธุ์/ถิ่นกำเนิด/ความเป็นชนกลุ่มน้อย	35
เชื้อชาติ/สีผิว	35
ศาสนา	34
รสนิยมทางเพศ	21
เพศ	17
สัญชาติ	16
ความพิการ	16
ภาษา	14
การข้ามเพศ	11
อื่น ๆ	13

จาก Neil Chakraborti & Jon Garland, 2015:139 cited in ODIHR, 2013:18-19

จากตารางจะเห็นว่า มีประเทศที่เก็บข้อมูลความเกลียดชังที่มีมูลเหตุจูงใจมาจากชาติพันธุ์ แหล่งกำเนิดและความเป็นชนกลุ่มน้อย 35 ประเทศ มูลเหตุจูงใจจากเชื้อชาติและสีผิว 35 ประเทศ มูลเหตุจูงใจจากศาสนา 34 ประเทศจาก มูลเหตุจูงใจจากรสนิยมทางเพศ 21 ประเทศ มูลเหตุจูงใจจากเพศ 17 ประเทศ มูลเหตุจูงใจจากเรื่องของสัญชาติ 16 ประเทศ มูลเหตุจูงใจจากความพิการ 16 ประเทศ มูลเหตุจูงใจจากภาษา 14 ประเทศ มูลเหตุจูงใจจากการเป็นคนข้ามเพศ 11 ประเทศ และจากมูลเหตุจูงใจอื่น ๆ 13 ประเทศ ดังนั้นจะเห็นว่าอาชญากรรมกรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้น เป็นอาชญากรรมที่มีมูลเหตุจูงใจกว้างกว่าที่ในสังคมไทยเข้าใจ การที่สังคมไทยไม่มีความเข้าใจ

เกี่ยวกับเรื่องของการจำกัดความและการแบ่งประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ทำให้เราไม่สามารถที่จะหาทางป้องกันและการแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในต่างประเทศนั้นเราสามารถที่จะแบ่งแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาได้เป็น 2 แนวทางด้วยกัน

6.1 การออกกฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิด

แนวทางนี้ถือว่าเป็นแนวทางที่ในหลายประเทศนิยมและเป็นแนวทางที่นำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรมและเห็นชัดเจนที่สุด ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการแสดงออกกว่ามีการแก้ปัญหาที่ง่ายที่สุดด้วย

ในปัจจุบันหลายประเทศได้เริ่มที่จะพัฒนาแนวคิดออกกฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ซึ่งการบัญญัตินั้นโดยปกติจะกำหนดเป็นสองรูปแบบ (OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights (ODIHR), 2014:32-33) แล้วแต่ประเทศนั้น ๆ เลือกใช้ หรืออาจมีทั้งสองรูปแบบเลยก็ได้ ประเภทแรกคือ การบัญญัติให้เป็นความผิดฐานหนึ่ง (Substantive Offences) โดยจะเป็นการกำหนดแยกออกมาให้เป็นความผิดอาญาฐานหนึ่ง ซึ่งจำเป็นต้องกำหนดองค์ประกอบของการกระทำความผิดขึ้นใหม่ รูปแบบนี้คือรูปแบบที่ปรากฏใน The Matthew Shepard and James Byrd Jr. Hate Crimes Prevention Act ของประเทศสหรัฐอเมริกา The Crime and Disorder Act หมวดย่อยว่าด้วย Racially aggravated offences ของสหราชอาณาจักร เป็นต้น ส่วนรูปแบบที่สองนั้นคือ การบัญญัติให้เป็นเหตุที่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้น (Penalty Enhancements) เป็นการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดตามปกติ เรียกว่า Aggravating Sentencing Clauses หรือ Aggravating Circumstances Causes กล่าวคือในการกระทำความผิดใด ๆ นั้นมีองค์ประกอบความผิดตามฐานความผิดต่าง ๆ อยู่แล้ว แต่จะได้รับโทษหนักขึ้นเพราะมูลเหตุจูงใจที่เข้าข่ายเป็น

อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง โดยอาจกำหนดเป็นการเพิ่มโทษทุกฐานความผิดเป็นการทั่วไป (General Penalty Enhancements) หรือเพิ่มโทษบางฐานความผิดเป็นการเฉพาะ (Specific Penalty Enhancements) ก็ได้ ตัวอย่างเช่น ประเทศแคนาดา และประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส เป็นต้น ซึ่งในที่นี่จะขอยกตัวอย่างประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสมาอธิบายพอสังเขปให้เห็น

สำหรับในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้น ด้วยการบัญญัติให้ความผิดที่เกิดจากความเกลียดชังเป็นเหตุคูณกรรจ์เริ่มจาก มาตรา 132-76 และมาตรา 132-77¹¹ กำหนดหลักพื้นฐานบัญญัติให้ในกรณีที่มีกำหนดไว้นั้น โทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษ (felony) หรือ มัชฌิมโทษ (misdemeanor) จะต้องได้รับโทษเพิ่มขึ้น หากว่าการกระทำความผิดนั้นได้กระทำลงไปเพราะการที่เหยื่อเป็นหรือมิได้เป็นคนในกลุ่มชาติพันธุ์ ชาติ เชื้อชาติ ศาสนา หรือมีความโน้มเอียงทางเพศอย่างใดตามความเป็นจริงหรือตามที่เข้าใจได้ว่า

¹¹ ARTICLE 132-76

Where provided for by law, the penalties incurred for a felony or a misdemeanour are increased when the offence is committed because of the victim's actual or supposed membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion.

The aggravating circumstances defined in the first paragraph are established when the offence is preceded, accompanied or followed by written or spoken words, images, objects or actions of whatever nature which damage the honour or the reputation of the victim, or a group of persons to which the victim belongs, on account of their actual or supposed membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion.

ARTICLE 132-77

In the cases provided for by law, the penalties incurred for a felony or a misdemeanour are increased where the offence is committed because of the victim's sexual orientation.

The aggravating circumstances defined in the first paragraph are established when the offence is preceded, accompanied or followed by written or spoken words, images, objects or actions of whatever nature which damage the honour or the reputation of the victim, or a group of persons to which the victim belongs, on account of their actual or supposed sexual identity.

เป็นเช่นนั้น ซึ่งฐานความผิดที่มีเหตุเพิ่มโทษในลักษณะนี้มีอยู่หลายฐานความผิดด้วยกันคือ ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนาในมาตรา 221-4 6° และ 7°¹² ความผิดฐานกระทำทรมานหรือทารุณโหดร้าย ในมาตรา 222-3 5°bis และ 5°ter¹³ ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา ในมาตรา 228-8 5°bis และ 5°ter¹⁴ ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย ในมาตรา 222-10 5°bis และ

¹² ARTICLE 221-4

Murder is punished by criminal imprisonment for life where it is committed:

6° because of the victim's actual or supposed membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion;

7° because of the sexual orientation of the victim;

¹³ ARTICLE 222-1

The subjection of a person to torture or to acts of barbarity is punished by fifteen years' criminal imprisonment.

The first two paragraphs of article 132-23 governing the safety period are applicable to the offence set out under the present article.

ARTICLE 222-3

The offence defined in article 222-1 is punished by twenty years' criminal imprisonment where it is committed:

5°bis because of the victim's actual or supposed membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion;

5°ter because of the sexual orientation of the victim;

¹⁴ ARTICLE 222-7

Acts of violence causing an unintended death are punished by fifteen years' criminal imprisonment.

ARTICLE 222-8

The offence defined under article 222-7 is punished by twenty years' criminal imprisonment where it is

c5°bis because of the victim's membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion;

5°ter because of the sexual orientation of the victim;

5^oter¹⁵ มาตรา 222-12 5^obis และ 5^oter¹⁶ มาตรา 222-13 5^obis และ 5^oter¹⁷ ความผิดเกี่ยวกับการข่มขู่คุกคาม ในมาตรา 222-18-1¹⁸ ความผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ มาตรา 222-24 9°

¹⁵ ARTICLE 222-9

Acts of violence causing mutilation or permanent disability are punished by ten years' imprisonment and a fine of €150,000.

ARTICLE 222-10

The offence defined under Article 222-9 is punished by fifteen years' criminal imprisonment where it is committed:

5^obis because of the victim's actual or supposed membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion;

5^oter because of the sexual orientation of the victim;

¹⁶ ARTICLE 222-11

Acts of violence causing a total incapacity to work for more than eight days are punished by three years' imprisonment and a fine of €45,000.

ARTICLE 222-12

The offence defined under Article 222-11 is punished by five years' imprisonment and a fine of €75,000 where it is committed

5^obis because of the victim's actual or supposed membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion;

5^oter because of the sexual orientation of the victim;

ARTICLE 222-13

Acts of violence causing an incapacity to work of eight days or less or causing no incapacity to work are punished by three years' imprisonment and a fine of €45,000 where they are committed:

5^obis because of the victim's actual or supposed membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion;

5^oter because of the sexual orientation of the victim;

¹⁷ ARTICLE 222-13

มาตรา 222-30 6^{o19} ความผิดฐานเหยียดหยามผู้ตาย มาตรา 225-18²⁰ ความผิดฐานลักทรัพย์
 มาตรา 311-4 9^{o21} ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ มาตรา 312-2 3^{o22} และความผิดเกี่ยวกับการทำให้
 เสี่ยงทรัพย์ มาตรา 322-2²³ และมาตรา 322-8 3^{o24}

Acts of violence causing an incapacity to work of eight days or less or causing no incapacity to work are punished by three years' imprisonment and a fine of €45,000 where they are committed:

5^obis because of the victim's actual or supposed membership or non-membership of a given ethnic group, nation, race or religion;

5^oter because of the sexual orientation of the victim;

¹⁸ ARTICLE 222-17

A threat to commit a felony or a misdemeanour against persons, the attempt to commit which is punishable, is punished by six months' imprisonment and a fine of €7,500, if it is repeated, or evidenced by a written document, picture or any other object.

The penalty is increased to three years' imprisonment and to a fine of €45,000 where the threat is one of death.

ARTICLE 222-18

A threat to commit a felony or a misdemeanour against persons, made by any means, is punished by three years' imprisonment and a fine of €45,000 where the threat is made together with an order to fulfil a condition.

The penalty is increased to five years' imprisonment and to a fine of €75,000 where the offence is a threat of death.

ARTICLE 222-18-1

Where threats contrary to the first paragraph of article 222-17 are committed because of the victim's membership or non-membership, true or supposed, of any given ethnic group, nation, race or religion, they are punishable by two years' imprisonment and by a fine of €30,000. Threats contrary to the second paragraph of that article or contrary to the first paragraph of article 222-18 are punishable by five years' imprisonment and by a fine of €75,000, and those contrary to the second paragraph of article 222-18 are punishable by seven years' imprisonment and by a fine of €100, 000. The same penalties are incurred where the threats were made because of the victim's true or supposed sexual orientation.

¹⁹ ARTICLE 222-23

Any act of sexual penetration, whatever its nature, committed against another person by violence, constraint, threat or surprise, is rape.

Rape is punished by fifteen years' criminal imprisonment.

ARTICLE 222-24

Rape is punished by twenty years' criminal imprisonment

9° where it is committed because of the sexual orientation of the victim.

ARTICLE 222-29

Sexual aggressions other than rape are punished by seven years' imprisonment and a fine of €100,000 where they are committed against:

1° a minor under the age of fifteen years;

2° a person whose particular vulnerability due to age, sickness, infirmity, to a physical or psychological disability or to pregnancy, is apparent or known to the perpetrator.

ARTICLE 222-30

The offence defined under article 222-29 is punished by ten years' imprisonment and a fine of €150,000:

6° where it is committed because of the sexual orientation of the victim.

²⁰ **ARTICLE 225-17**

Any violation of the physical integrity of a corpse, by any means, is punished by one year's imprisonment and a fine of €15,000.

The violation or desecration of tombs, burials grounds or monuments erected to the memory of the dead, committed by any means, is punished by one year's imprisonment and a fine of €15,000.

The penalty is increased to two years' imprisonment and to a fine of €30,000 where the offences defined under the previous paragraph were accompanied by a violation of the physical integrity of the corpse.

ARTICLE 225-18

Where the offences defined under the previous article were committed by reason of the membership or non-membership, true or supposed, of the deceased persons to any given ethnic group, nation, race or religion, penalties are increased to three years' imprisonment and to a fine of €45,000 in for the offences defined under the first two paragraphs of article 225-17 and to five years' imprisonment and to a fine of €75,000 in relation to the offence defined by the last paragraph of that article.

²¹ **ARTICLE 311-1**

Theft is the fraudulent appropriation of a thing belonging to another person.

ARTICLE 311-3

Theft is punished by three years' imprisonment and a fine of €45,000.

ARTICLE 311-4

Theft is punished by five years' imprisonment and a fine of €75,000:

9° where it is committed because of the victim's membership or non-membership, true or supposed, of a given ethnic group, nation, race or religion, or his true or supposed sexual orientation.

²² ARTICLE 312-1

Extortion is the act of obtaining by violence, by the threat of violence or constraint either a signature, a commitment or a renunciation, or the revelation of a secret, or the handing over of funds, securities or of any asset.

Extortion is punished by seven years' imprisonment and a fine of €100,000.

ARTICLE 312-2

Extortion is punished by ten years' imprisonment and a fine of €150,000:

3° when it is committed because of the victim's membership or non-membership, true or supposed, of a given ethnic group, nation, race or religion, or his true or supposed sexual orientation.

²³ ARTICLE 322-1

Destroying, defacing or damaging property belonging to other persons is punished by two years' imprisonment and a fine of €30,000, except where only minor damage has ensued.

Drawing, without prior authorisation, inscriptions, signs or images on facades, vehicles, public highways or street furniture is punished by a fine of €3,750 and by community service where only minor damage has ensued.

ARTICLE 322-2

The offence under the first paragraph of article 322-1 is punished by three years' imprisonment and a fine of €45,000, and the offence under the second paragraph of article 322-1 by a fine of €7,500 and community service where the property destroyed, defaced or damaged is:

1° intended for public use or decoration and belongs to a public body or a person discharging a public service mission;

2° a register, an original of a record or an original document of a public authority;

3° a classified building or movable object, an archaeological discovery made in the course of excavations or fortuitously, land containing archaeological remains, or an article preserved or deposited in a museum, library or archive belonging to the French nation or a public body discharging a public service mission or recognised as of public interest;

นอกจากนี้ในส่วนในเรื่องประทุษวาจาหรือ Hate Speech ประเทศฝรั่งเศสยังมีกฎหมายควบคุมเรื่องเสรีภาพในการแสดงออกทางความคิดด้วย อาทิ Law on the Freedom of the Press และ The Gayssot Act เป็นต้น

จากตัวอย่างที่ยกตัวอย่างประมวลกฎหมายอาญาของฝรั่งเศสมานั้นจะเห็นว่าการสร้างกฎหมายเพื่อมาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดนั้นจัดว่าเป็นแนวทางที่ได้รับความนิยมอย่างสูง แม้แต่ในประเทศญี่ปุ่นเองก็เช่นกัน ในปี 2016 ประเทศญี่ปุ่นโดยรัฐสภาได้ออกกฎหมาย The Act for the Elimination of Hate Speech (The Act on the Promotion of Efforts to Eliminate Unfair

4° an article displayed as part of a historical, cultural or scientific exhibition, organised by a public body, a body charged with public service or recognised as of public interest.

In the case set out under 3° of the present article, an offence is also committed where the perpetrator is the owner of the property destroyed, defaced or damaged.

Where the offence defined in the first paragraph of article 322-1 is committed because of the owner or user of the property's membership or non-membership, true or supposed, of a given ethnic group, nation, race or religion, the penalties incurred are also increased to 3 years' imprisonment and by a fine of €45, 000.

²⁴ ARTICLE 322-6

Destroying, defacing or damaging property belonging to other persons by an explosive substance, a fire or any other means liable to create a danger to other persons is punished by ten years' imprisonment and a fine of €150,000.

Where this is a forest fire, or fire in woodland, heathland, bush, plantations, or land used for reforestation and belonging to another person, and takes place in conditions so as to expose people to bodily harm or to cause irreversible environmental damage, the penalties are increased to fifteen years' criminal imprisonment and to a fine of €150,000.

ARTICLE 322-8

The offence defined by article 322-6 is punished by twenty years' criminal imprisonment and a fine of €150,000:

3° where it is committed because of the owner or user of the property's membership or non-membership, true or supposed, of a given ethnic group, nation, race or religion.

Discriminatory Speech and Behavior against Persons Originating from Outside Japan of 2016) ซึ่งกฎหมายฉบับนี้เป็นการต่อต้านและถือว่า Hate speech นั้นเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ซึ่งการออกกฎหมายฉบับนี้เป็นไปตามที่ได้ให้สัตยาบันต่อองค์การสหประชาชาติไว้ในช่วงกลางทศวรรษที่ 1990 ในที่ประชุมของการประชุม International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายฉบับนี้เป็นแค่จุดเริ่มต้นของความเปลี่ยนแปลงเท่านั้น เนื่องจากในกฎหมายนั้นออกตาม Convention เฉพาะเรื่องจึงมุ่งไปที่เรื่องของ Hate speech ซึ่งเป็นคนละกรณีกับ Hate crime และยังมุ่งคุ้มครองเรื่องของเชื้อชาติ โดยละเลยอคติเรื่องอื่น ๆ อาทิเช่น เพศ อัตลักษณ์ทางเพศ หรือความพิการ

ซึ่งในปัจจุบันนี้ในประเทศไทยเองก็มีแนวโน้มว่ามีผู้ให้ความสนใจและตั้งคำถามว่าในประเทศของเรานั้นควรที่จะมีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังหรือไม่ อย่างไรก็ตามการแก้ปัญหาด้วยเรื่องกฎหมายนั้นในมุมมองของผู้วิจัยคิดว่าเป็นมุมมองที่ง่ายต่อการดำเนินการ แต่ไม่ใช่แนวทางการแก้ปัญหาที่ยั่งยืนและไม่สร้างความตื่นรู้หรือความตระหนักรู้ให้กับสังคมอย่างแท้จริง เนื่องจากว่าในสังคมไทยนั้นมีผู้ที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังหรืออาชญากรรมที่เกิดจากอคตินั้นจำนวนน้อย เมื่อได้พูดถึงคำ ๆ นี้ ผู้คนก็จะจะเข้าใจหรือตีความไปว่าเป็นเรื่องของการฆาตกรรมต่อเนื่องหรือจะเป็นเรื่องของความขัดแย้งในเชื้อชาติ และศาสนาเท่านั้น แต่ไม่ได้มีความเข้าใจว่าเรื่องใกล้ตัวอย่างเช่น เรื่องของทัศนคติทางเพศ คนข้ามเพศ การใช้ภาษา คนพิการ สัญชาติ สถาบัน หรือความเชื่อใด ๆ ก็สามารถเป็นมูลเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังได้เช่นกัน ดังนั้นหากไม่สามารถแก้ปัญหาที่ต้นตอหรือปลูกฝังให้คนมีจิตสำนึกนี้ได้ การที่จะร่างกฎหมายขึ้นมาหนึ่งฉบับนั้นจึงเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเงินจนเกินไป

6.2 การแก้ปัญหาโดยใช้มาตรการทางสังคม

การใช้มาตรการทางสังคมในการแก้ไขปัญหา นั้น มีหลายประเทศที่น่าสนใจและน่าศึกษาคือ สหราชอาณาจักร เยอรมันนี และฝรั่งเศส

ในสหราชอาณาจักรแม้จะมีกฎหมายอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังเช่นกัน แต่ว่ารัฐบาลนั้นให้ความสำคัญกับเจ้าพนักงานตำรวจและกระบวนการอื่น ๆ นอกไปจากกระบวนการทางกฎหมายด้วยเช่นกัน แรกเริ่มเดิมทีการรับรู้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นก็ยังไม่มีการตื่นรู้มากนัก เจ้าพนักงานตำรวจปฏิเสธที่จะรับแจ้งความในเรื่องเกี่ยวกับความผิดที่เกิดจากความเกลียดชัง เนื่องจากว่าตัวเจ้าพนักงานตำรวจเองก็มีอคติที่เกี่ยวกับเรื่องอัตลักษณ์ต่าง ๆ โดยที่ไม่รู้ตัว แต่เมื่อเวลาผ่านไปเจ้าพนักงานตำรวจเริ่มที่จะมีการเก็บข้อมูลด้วยการทำสถิติเกี่ยวกับเรื่องของอาชญากรรม

โดยลักษณะการเก็บข้อมูลนั้นเป็นการเก็บข้อมูลเหตุการณ์ที่อาจนำไปสู่การก่ออาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate incidents) ซึ่งตามคำจำกัดความนี้ ทุกสิ่งที่รับแจ้งจะถูกนำมาเก็บเป็นข้อมูล หากเป็นเหตุการณ์ที่ผู้เสียหาย พยาน หรือเจ้าพนักงานคนใดคนหนึ่ง มีความรู้สึกว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเกี่ยวเนื่องกับเรื่องของอคติและความเกลียดชังก็จะนับว่าเป็นเหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้อง เนื่องจากความคิดที่ว่าอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังทุกคดีนั้นมีมูลเหตุมาจากเหตุการณ์ที่เกิดจากความเกลียดชัง แต่ไม่ใช่ว่าเหตุการณ์ที่มีความเกลียดชังเป็นองค์ประกอบจะนำไปสู่การประกอบอาชญากรรม

การเก็บข้อมูลประเภทนี้จะทำให้สามารถได้ตัวเลขข้อมูลจำนวนมากซึ่งแสดงถึงสภาพที่แท้จริงของสังคมซึ่งข้อมูลในปี 1999 ถึง 2000 นั้นในอังกฤษและเวลส์มีเหตุการณ์เกิดขึ้นถึง 47,814 เหตุการณ์ (Erik B, 2007:151) เช่นเดียวกับในสหรัฐอเมริกาซึ่งตั้งต้นการแก้ปัญหาด้วยการเก็บข้อมูล โดยการออกพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

สำหรับสหราชอาณาจักรหลังจากที่เก็บข้อมูลได้แล้วก็ได้เริ่มมีการกระจายเครือข่ายความร่วมมือไปยังท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อที่จะให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นหรือองค์กรเอกชนต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ซึ่งเป็นที่มาของแผนของรัฐบาล

รัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรนั้นได้เริ่มจัดทำเผยแพร่แผนที่เกี่ยวกับการต่อต้านอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังแผนแรกในเดือนมีนาคม 2012 คือ Action plan entitled Challenge It, Report It, Stop It: The Government's Plan to tackle Hate Crime (Chakraborti. N and Garland. J, 2015:127) ในมุมมองของรัฐบาลนั้นแผนปฏิบัติการก็คือการส่งสัญญาณไปให้กับองค์กรต่าง ๆ ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาาร่วมกัน ซึ่งแผนนี้ก็คือรากฐานในการที่จะตัดตอนอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการเริ่มต้นการแก้ปัญหาตั้งแต่ระดับจุลภาคสู่ระดับมหภาค ให้ชุมชนต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในการเก็บประวัติอาชญากรรม ในการเก็บตัวอย่างข้อมูล ในการช่วยเหลือเหยื่อ ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยกันสร้างทัศนคติที่ดีให้เกิดขึ้นในชุมชน ลดการพยายามสร้างอัตลักษณ์เฉพาะตัวในลักษณะตีตราบุคคลในกลุ่มต่าง ๆ ในแง่ลบที่มาจากสื่อ และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของสื่อ

ในประเด็นนี้เห็นได้ชัดเจนว่ารัฐบาลและชุมชนนั้นให้ความสำคัญกับการคัดกรองสื่ออย่างมาก เนื่องจากว่าหากสื่อมีแนวโน้มที่จะสร้างทัศนคติค่านิยมความโน้มเอียงไปในทางการเหยียดคนประเภทใด ก็จะทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกที่เป็นอคติขึ้นต่อกลุ่มชนประเภทนั้นด้วย ในขณะที่เดียวกันก็พยายามที่จะสร้างพัฒนาโปรแกรมต่าง ๆ ในลักษณะของโครงข่ายในอินเทอร์เน็ต การจัดทำหรือการสร้างกลุ่มในการทำงานร่วมกันเพื่อต่อต้านความคิดในเชิงลบต่อชนกลุ่มน้อยกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีการสร้างแผนปฏิบัติการขึ้นมาอีกจำนวนมากเพื่อที่จะช่วยเหลือและสร้างทัศนคติที่ดีขึ้นในชุมชน ซึ่งแผนของรัฐบาลเช่นนี้ก็ดำเนินมาจนกระทั่งแผนที่ปรากฏในปี 2016 คือ Action Against Hate: The UK Government's plan for tackling hate crime แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลนั้น

ให้ความสำคัญกับแนวทางการป้องกันอย่างต่อเนื่อง และชุมชนต่าง ๆ ก็ให้ความร่วมมือกับการดำเนินการต่อต้านนี้

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนที่จะขอนำมายกตัวอย่างนั้น คือ แผนปฏิบัติการของตำรวจที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการป้องกันและการลดจำนวนคดีที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ผู้ที่ทำงานบริการทางเพศที่เรียกว่า The Merseyside model

โมเดลนี้นั้นเป็นโมเดลที่ดำเนินการในปี 2006 โดยเจ้าพนักงานตำรวจของ Merseyside ซึ่งเป็นหน่วยงานตำรวจแห่งแรกของอังกฤษที่จัดกลุ่มการทำร้ายผู้ทำงานบริการเกี่ยวกับเพศเป็นเรื่องของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง เนื่องจากมีรายงานว่าผู้ทำงานบริการทางเพศถูกฆาตกรรม ช่มชู้ และทำร้ายร่างกายจำนวนมาก ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นความรุนแรงเกินกว่าคดีประเภทอื่น ซึ่งเจ้าพนักงานตำรวจนั้นให้ความเห็นว่าการทำร้ายลักษณะนี้เป็นเรื่องของการพยายามกีดกันหรือ put them in their place (Chakraborti. N and Garland. J, 2015:121) ซึ่งก็คือการกีดกันหรือความพยายามที่จะกันคนกลุ่มนี้ให้เป็นชนกลุ่มน้อยของสังคมนั่นเอง เนื่องจากว่าผู้กระทำความผิดหรือสังคมนั้นมองว่า ผู้ให้บริการเกี่ยวกับเพศและเป็นคนกลุ่มอื่น หรือเป็นสิ่งที่แตกต่างไปจากตนเอง และการทำร้ายคนกลุ่มนี้ก็เนื่องมาจากความแตกต่างในอัตลักษณ์ ซึ่งก็ไม่ต่างอะไรกับความแตกต่างจากทางอคติและมูลเหตุจูงใจของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเภทอื่นเลย

ดังนั้นเจ้าพนักงานตำรวจจึงพยายามที่จะสร้างนวัตกรรมใหม่ขึ้นโดยพยายามลดจำนวนคดีอาชญากรรมที่ทำร้ายผู้ให้บริการทางเพศลง การดำเนินงานของเจ้าพนักงานตำรวจนั้นทำโดยหลายทางด้วยกันโดยเจ้าพนักงานตำรวจตั้งแต่ระดับผู้บังคับบัญชาจนมาถึงระดับปฏิบัติการ ต่างให้ความร่วมมือในการสร้างความไว้วางใจให้กับเหยื่อผู้ให้บริการทางเพศให้มีความไว้วางใจต่อเจ้าพนักงานตำรวจ เสริมสร้างและขยายความคุ้มครองภายในชุมชน ดูแลเหยื่อ ให้ความคุ้มครอง ให้ความรู้กับ

เหยื่อ ซึ่งจะเป็นการสร้างควมไว้วางใจและไม่เป็นการตำหนิเหยื่อหรือการทำร้ายเหยื่อ และทำให้เหยื่อสามารถที่จะเข้าถึงความช่วยเหลือได้

ในสหพันธรัฐเยอรมันนี้ หลังจากที่มีการรวมประเทศนั้นก็มีความโน้มเอียงที่จะเกิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังสูงมากขึ้น เช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรที่เริ่มต้นด้วยการเก็บข้อมูลทางสถิติและสร้างเจ้าพนักงานตำรวจที่มีประสิทธิภาพขึ้นมาเพื่อให้ดำเนินการดูแลสืบสวนสอบสวนเกี่ยวกับเรื่องของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ในกรณีของประเทศเยอรมันนี้นั้นคือ Solo Rex (Erik B, 2007:154) แต่อย่างไรก็ตามการดำเนินการแก้ปัญหาด้วยกระบวนการทางกฎหมายของประเทศเยอรมันนี้นั้นหากเทียบกับ สหราชอาณาจักรแล้วเป็นการแก้ปัญหาที่ยังไม่ถูกต้องนัก เจ้าพนักงานตำรวจนั้นเก็บข้อมูลอย่างไม่เป็นระเบียบ ทั้งกระบวนการดำเนินการกับการทำงานนั้นถือว่ายังไม่มีประสิทธิภาพมากพอ

จากสาเหตุดังกล่าวรัฐบาลจึงมีความคิดที่จะสร้างนวัตกรรมใหม่ที่จะดำเนินการแก้ปัญหาได้ดีกว่า จึงนำไปสู่แผน Action Program Against Aggression and Violence (AgAG) ซึ่งตามแผนนี้กลุ่มเป้าหมายก็คือประชาชนที่อยู่ในวัยเด็กหรือวัยรุ่น ให้กลุ่มเป้าหมายได้เข้ามามีส่วนร่วมในแผนการมีการสร้างโครงข่ายกว่า 100 โครงการใน 30 เมือง รัฐบาลใช้งบประมาณจำนวนมากในการที่จะสร้างศูนย์สำหรับเยาวชน และการสร้างงานต่าง ๆ ซึ่งการดำเนินการนี้ก่อให้เกิดผลในแง่ดีมีผลลัพธ์ที่น่าพอใจและสามารถลดอคติและความก้าวร้าวในหมู่ของเด็กและเยาวชนที่มีความคิดขวาจัดได้ด้วย ผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการนี้ไม่ใช่แค่เป็นหน่วยงานของรัฐบาลเท่านั้น แต่ยังรวมถึงหน่วยงานของเอกชน ผู้นำชุมชน นักการเมืองต่าง ๆ ต่อมาในปี 2001 รัฐบาลของเยอรมันนี้ได้ทุ่มเงินกว่า 200,000,000 ยูโร ในการพัฒนาโปรแกรมที่จะตัดตอนกลุ่มขวาจัด ทั้งยังพัฒนาให้การศึกษาในเรื่องของการเมืองและประชาธิปไตยและให้คำแนะนำกับเหยื่ออาชญากรรม ในปี 2002 มีของการเกิดขึ้นกว่า 3,700 โครงการ (Erik B, 2007:156)

รัฐบาลเยอรมันนี้ทุ่มในการเข้าไปดูแลโครงการจำนวนมาก ซึ่งลักษณะการดำเนินการของ รัฐบาลเยอรมันนี้จะเห็นได้ว่ามีลักษณะของแนวคิด (Paradigm) ที่แตกต่างจากรัฐบาลของสหราชอาณาจักร โดยสหราชอาณาจักรให้ความสำคัญกับกฎหมาย รัฐบาล และเจ้าพนักงานตำรวจเป็น ศูนย์กลาง ในการดำเนินการของประเทศเยอรมันนี้นั้นเน้นแผนการดำเนินงานของรัฐบาล และ เครือข่ายของชุมชน

อีกประเทศหนึ่งที่น่าสนใจก็คือสาธารณรัฐฝรั่งเศส สำหรับประเทศฝรั่งเศสนั้นแม้ว่าจะมี การออกกฎหมายเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ และนับได้ว่าเป็นการบังคับใช้กฎหมายที่ค่อนข้างจะ เข้มแข็ง แต่อย่างไรก็ตามประเทศฝรั่งเศสก็ไม่ถึงนอนใจในการใช้มาตรการอื่นแทนมาตรการทาง กฎหมายในการเข้ามาดูแล ประเทศฝรั่งเศสนั้นมุ่งแก้ปัญหาโดยทางกฎหมายและการใช้กระบวนการ กล่อมเกลாத่างสังคม (Socialization) เข้ามาช่วยเหลือ ซึ่งกระบวนการกล่อมเกลาท่างสังคมที่ ประเทศฝรั่งเศสนำมาใช้นั้นจะเป็นการให้การศึกษาในโรงเรียน ให้การศึกษาในหน่วยของชุมชนเล็ก ๆ ในขณะที่เดียวกันก็ให้งบประมาณแก่รัฐบาลท้องถิ่น และองค์กรเอกชนต่าง ๆ ในการพัฒนาโปรแกรม สำหรับเด็กเล็กและเด็กในโรงเรียนเพื่อที่จะให้โรงเรียนนั้นมีการเรียนการสอนและมีการสร้างความ เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของความแตกต่างในเรื่องของอคติมากยิ่งขึ้น โดยในเดือนกันยายน 2002 นั้นได้มี การออกหนังสือชื่อว่า *Les Territoires Perdus de la République : Antisemitisme, Racisme et Sexisme en Milieu Scolaire* (The Lost Territories of the Republic : Anti-Semitism, Racism, and Sexism in Schools; Brenner, 2002) (Erik B, 2007:159) ซึ่งเป็นสื่อการเรียนการ สอนที่แสดงให้เห็นถึงความลำบากและความเดือดร้อนของนักเรียนผู้หญิงซึ่งเป็นคนเชื้อสายยิวใน โรงเรียนมัธยม ในตอนจบของหนังสือนั้นจะสร้างความสะเทือนใจให้กับผู้อ่านโดยเด็กผู้หญิงคน ดังกล่าวนั้นได้พูดประโยคที่ว่า “ขอโทษที่เกิดเป็นคนยิว” ซึ่งจะเห็นได้ว่าคำสำคัญที่ใช้ในหนังสือ นั้นเป็น

สิ่งที่สะท้อนใจและสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่เป็นรากเหง้าของความแตกต่างและอคติของคนในสังคมได้
 อย่างดี

7. แนวความคิดและทฤษฎีทางจิตวิทยาและอาชญาวิทยาที่เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความ เกลียดขัง

สำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดขังนั้นดังที่ได้กล่าวไปในเรื่องของคำนิยามว่า แม้
 จะใช้คำว่า “ความเกลียดขัง” แต่ในความจริงนั้นสาเหตุที่ทำให้เกิดอาชญากรรมไม่ใช่เพียงความ
 เกลียดขังแต่ยังรวมถึง “อคติ” หรือ “ความก้าวร้าว” ที่เกิดขึ้นในตัวบุคคลด้วย ดังนั้นการที่จะศึกษา
 ที่มาของความก้าวร้าวหรืออคติในทางจิตวิทยา จึงมีความเกี่ยวข้องกันเช่นกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้
 ตามหลักทางจิตวิทยาหลากหลายแนวคิดด้วยกัน

7.1 ทฤษฎีทางจิตวิทยา

7.1.1 คำจำกัดความของทัศนคติ และอคติ

สำหรับทัศนคติหรือที่เรียกกันว่า Attitude นั้น ธีระพร อุวรรณโณให้ความหมายว่า
 ทัศนคติเป็นสิ่งที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าส่วนใหญ่เกิดจากการเรียนรู้ เด็กที่โตขึ้นมาในครอบครัวจะ
 ได้รับอิทธิพลจากพ่อแม่พี่น้องและญาติในการสร้างทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ เมื่อเด็กเข้าโรงเรียนครูและ
 กลุ่มเพื่อนก็มามีอิทธิพลในการสร้างและการเปลี่ยนทัศนคติประสบการณ์ส่วนตัวและสื่อมวลชนก็มี
 ส่วนต่อทัศนคติของคนเป็นอย่างมาก (ธีระพร อุวรรณโณ, 2529:5/1) สำหรับจุฑารัตน์ เอื้ออำนวยให้
 ความหมายของทัศนคติว่า มาจากภาษาลาตินว่า aptus แปลว่า เหมาะเจาะหรือการปรับให้เหมาะ
 ในทางจิตวิทยาถือว่า ทัศนคติเป็นตัวแปรหนึ่งที่ไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้ง่ายแต่จะต้องศึกษา
 ค้นคว้าด้วยกรรมวิธีที่ซับซ้อน ซึ่งจุฑารัตน์เชื่อว่า มีอิทธิพลมากมายที่ทำให้เกิดทัศนคติขึ้นเช่นทฤษฎี
 การเรียนรู้ ซึ่งก็สอดคล้องกับความเห็นของธีระพรในแง่ว่าอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมนั้นย่อมมีผลทำให้

เกิดทัศนคติขึ้นในบุคคล ในทางกลับกันหากต้องการที่จะเปลี่ยนทัศนคติก็จะต้องมีการเปลี่ยนทัศนคติ โดยผ่านตัวแปรอิสระที่เกี่ยวข้องอาทิเช่น แหล่งข้อมูลข่าวสารสื่อและตัวผู้รับสารเองเช่นกัน

ส่วนอคตินั้นหมายถึง ความคิดเห็นที่ยึดติดในเรื่องการจำแนกประเภทบุคคลเช่นเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ หรือกลุ่มชาติพันธุ์ บนฐานของลักษณะบุคลิกภาพที่แท้จริงหรือบุคลิกภาพที่ปรากฏของ สมาชิกกลุ่มอคติเป็นไปได้ทั้งแง่บวกหรือลบ ทั้งรักและชังแต่โดยปกติจะมีความหมายในแง่ลบ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2551:202) โดยในแง่นี้ปกติก็เหมือนกับพื้นฐานของวัฒนธรรมซึ่งมีการสะสม เป็นแบบแผนและสามารถที่จะสืบทอดกันได้ด้วย โดยปกติแล้วเมื่อพูดถึงอคติไม่สามารถที่จะแยกออก ได้จากเรื่องของวัฒนธรรมการที่บุคคลนั้นจะมองคนที่แตกต่างจากตนเอง ในความรู้สึกแง่บวกหรือแง่ลบนั้นเป็นสิ่งที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาจากสิ่งแวดล้อมเช่นเดียวกับการเกิดของทัศนคติ

สำหรับการมองคนในแง่รวมรวมหรือมองคนในลักษณะที่เป็นกลุ่มเดียวกันนั้นเราเรียกว่า stereotype ซึ่งหมายถึงวิธีการที่ผู้คนในสังคมตัดสินไปเองว่าคุณลักษณะหรือคุณสมบัติบางอย่างเป็น สิ่งที่มีประจำตัวใครคนใดคนหนึ่ง โดยที่กักเอาเองหรือสรุปเอาเองจากการที่รู้ว่าบุคคลนั้นมาจากกลุ่มใดภูมิภาคใดชนชั้นใด (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2551:203) ยกตัวอย่างเช่นเมื่อเราพูดถึงชาววิหหลายคน จะนึกถึงความเฉลียวฉลาด ความเห็นแก่ตัว หรือความตระหนี่ เมื่อพูดถึงคนไทยจะนึกถึงรอยยิ้มนึกถึง ความเกียจคร้าน ความง่าย ๆ สบาย ๆ ไม่อยู่ในระเบียบวินัย เมื่อไม่พูดถึงคนญี่ปุ่นจะนึกถึงการเข้าแถว ความเป็นระเบียบความอดทน เป็นต้น กล่าวได้ว่าอคติก็สามารถเกิดขึ้นได้เช่นเดียวกับการเกิด ทัศนคตินั้นเอง

7.1.2 ทฤษฎีว่าด้วยความก้าวร้าว

เมื่อมีการกล่าวถึงคำว่า “ความก้าวร้าว” ซึ่งคำ ๆ นี้เองก็ถือเป็นแรงผลักดันในตัวมนุษย์ เช่นกัน ชีระพร อุวรรณโณให้ความเห็นว่า ความก้าวร้าวคือ พฤติกรรมใดก็ตามที่มุ่งประสงค์จะให้เป็น การทำร้ายผู้อื่น (Dollard, Doob, Miller, Mowrer, Sears 1939 อ้างถึงใน ชีระพร อุวรรณโณ,

2529:6/1) ซึ่งความก้าวร้าวที่แบ่งเป็นสองประเภทคือ ความก้าวร้าวที่มุ่งประสงค์จะทำร้ายผู้อื่น โดยตรง hostile aggression หรือ angry aggression และความก้าวร้าวที่เกิดขึ้นโดยผู้กระทำมิได้ เจตนาทำร้ายผู้อื่น แต่เป็นเพียงผลจากความพยายามที่จะทำสิ่งหนึ่งให้บรรลุเป้าหมาย เรียกว่า instrumental aggression หรือ strategic aggression ตามความเห็นของ นพมาศ ชีรเวคิน เห็นว่า ความก้าวร้าวที่มุ่งร้ายเป็นความก้าวร้าวในรูปแบบที่เด่นชัดกว่า ซึ่งความก้าวร้าวในลักษณะนี้เกิดจากความเกลียดชังหรือความเหยียดหยามที่ผู้ก้าวร้าวมีต่อเป้าหมายของตน ความก้าวร้าวชนิดนี้จึงเป็นความก้าวร้าวที่มีความชั่วร้ายและมุ่งที่จะทำลายล้างแต่เพียงอย่างเดียว ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาตินั้นการมุ่งสู้รบและทำสงครามถือว่าเป็นความก้าวร้าวที่มุ่งร้ายต่อกันในประเภทแรกและความก้าวร้าวในประเภทนี้มีที่มาจากอคติที่มนุษย์สร้างขึ้นผ่านทางสิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรม (นพมาศ ชีรเวคิน, 2534:103) จากคำนิยามลักษณะดังกล่าวข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่า อคตินั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความก้าวร้าวขึ้นในตัวมนุษย์

ซึ่งตามคำนิยามของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง อาทิเช่น ในประเทศสหราชอาณาจักรนั้นมองว่าการเกิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นต้องมีเจตนาพิเศษ ซึ่งเจตนาพิเศษในที่นี้ก็คือ ความก้าวร้าว โดยใช้คำ ๆ เดียวกับเจตนาพิเศษในความก้าวร้าวประเภทแรกคือคำว่า hostile อย่างไรก็ตามการเกิดความก้าวร้าวนั้นก็เช่นเช่นเดียวกับการเกิดทัศนคติและการเกิดอคติ โดยมีทฤษฎีของนักจิตวิทยาสนับสนุนว่า ความก้าวร้าวก็เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้จากสังคมซึ่งทฤษฎีที่จะอธิบายการเกิดความก้าวร้าวได้อย่างเด่นชัดก็คือ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม มีหลากหลายทฤษฎีที่สนับสนุนการเกิดความก้าวร้าวในมนุษย์อาทิเช่น ทฤษฎีความก้าวร้าวที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของสัญชาตญาณและชีวภาพ ในทฤษฎีนี้มีนักคิดหลายคนอาทิเช่น ชาร์ล ดาร์วิน (Charles Darwin) ซึ่งถือว่า สัญชาตญาณที่ต้องการจะเอาชนะกันของมนุษย์นั้นเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ส่วนซิกมันน์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) มองว่าธรรมชาติของมนุษย์คือ ความก้าวร้าวเป็นสัญชาตญาณโดยยกเอา

เหตุการณ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองของฮิตเลอร์มาเป็นตัวอย่างของความก้าวร้าวในมนุษย์ (นพมาศ ธีรเวคิน, 2534:104)

7.1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social learning theory) ของ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura)

เมื่อพิจารณาจากอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่จะนำไปสู่อาชญากรรมที่เกิดจากความ ทฤษฎีที่สำคัญคือทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social learning theory) ของ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) ซึ่งแบนดูราเป็นนักจิตวิทยาที่สำคัญในทฤษฎีการเรียนรู้ นั้นยอมรับว่า ความก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมของการเรียนรู้ซึ่งเมื่อการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมก็ทำให้เกิดความก้าวร้าวได้เช่นกัน และที่สำคัญความก้าวร้าว นั้นเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเลียนแบบหรือการเอาแบบอย่างมาจากพฤติกรรมของสิ่งที่เป็นต้นแบบ ดังนั้นสิ่งแวดล้อมจึงมีความสำคัญมากในฐานะที่เป็นต้นแบบของการเลียนแบบ

การเลียนแบบนั้นสามารถเลียนแบบได้สองลักษณะ ประเภทแรกคือการเลียนแบบทำนองเป็นไปเอง (behavioral contagion) ซึ่งการเลียนแบบประเภทนี้จะเป็นการเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลอีกคนอีกคนหนึ่งโดยไม่ได้เจตนา จะเป็นการเลียนแบบอย่างเป็นธรรมชาติ ถ้าหากว่าไม่มีต้นแบบก็จะไม่เกิดพฤติกรรมเลียนแบบขึ้น ยกตัวอย่างเช่นหากเห็นอาชญากรหรือบุคคลที่ตนเคารพนับถือแสดงความเกลียดชังแสดงการเหยียดหรือว่าไม่ชอบใจในบุคคลใดหรือพฤติกรรมแบบใดแบบหนึ่ง ก็จะทำให้เกิดทัศนคติหรืออคติขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมในภายหลัง

ในขณะที่การเลียนแบบประเภทที่สองคือ การเลียนแบบจากการเรียนรู้โดยการสังเกต (observational learning) เป็นการเลียนแบบที่บุคคลหนึ่งพิจารณาหรือประเมินพฤติกรรมของตนเองเทียบกับบุคคลที่เป็นต้นแบบเพื่อเรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ มักจะ

เป็นการเลียนแบบเพื่อใช้ในการปรับตัวเพื่อที่จะได้เข้ากับผู้อื่นได้ (โยธิน ศันสนยุท และ จุมพล พูลภัทรชีวิน, 2529:43)

ดังนั้นในความคิดของแบนดูราตามทฤษฎีการเรียนรู้ของเขานั้นการเลียนแบบจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าตามทฤษฎีนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือตัวต้นแบบ (role model) ซึ่งกระบวนการการเลียนแบบนั้นจะแบ่งออกเป็นสี่ขั้นตอนด้วยกันคือ หนึ่งกระบวนการที่ให้ความสนใจ (attention process) ซึ่งไม่ได้หมายความว่า เด็กจะเลียนแบบทุกสิ่งทุกอย่างของตัวต้นแบบเท่านั้น แต่ว่าขึ้นอยู่กับเด็กคนนั้นมีคุณลักษณะแบบใดและสิ่งแวดล้อมในขณะนั้นเป็นลักษณะแบบใด เช่นหากว่า สิ่งแวดล้อมมองว่าบุคคลตัวต้นแบบนั้นน่าชื่นชม เป็นคนเก่ง มีอำนาจ ในขณะเดียวกันกับที่เด็กมีความสนใจในกิจกรรมที่ตัวต้นแบบทำเด็กก็จะเริ่มให้ความสนใจกับตัวต้นแบบ ประการที่สองคือ การรักษาสิ่งที่เรียนรู้ไว้ (retention process) ในกระบวนการนี้เด็กจะสร้างภาพขึ้นมาเพื่อให้ง่ายแก่การจำสร้างศัพท์หรือประโยคสั้นสั้นเพื่อให้สามารถจำคุณลักษณะนั้นนั้นได้ง่าย ประการที่สามกระบวนการทำเลียนแบบโดยการกระทำ (motoric reproduction process) คือเด็กจะแสดง action หรือการกระทำเมื่อร่างกายของตนเองพร้อมและทักษะของตนเองพร้อมที่จะทำให้เกิดการกระทำขึ้น และสุดท้ายประการสุดท้ายคือ กระบวนการจูงใจ (motivational process) นั้นหมายความว่า คนที่เลียนแบบนั้นจะไม่ได้เลียนแบบทุกสิ่งทุกอย่างของตัวต้นแบบ แต่จะเป็นการเลือกเลียนแบบเนื่องจากว่าตัวแปรที่บุคคลต่าง ๆ มีนั้นแตกต่างกันเช่น คนพิการก็ไม่สามารถที่จะเลียนแบบสิ่งที่คนที่มีสภาพร่างกายปกติสามารถกระทำได้ ผู้หญิงหรือผู้ชายไม่สามารถเลียนแบบของพฤติกรรมของอีกฝ่ายหนึ่งได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นจึงถือว่าเป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่ทำให้บุคคลตัดสินใจเลียนแบบสิ่งต่าง ๆ ดังนั้นแม้จะบอกว่าตามทฤษฎีการเรียนรู้ของแบนดูรานี้การเรียนรู้เกิดจากการเลียนแบบแต่ในความเป็นจริงนั้นการเลียนแบบนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีการปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งที่

ตนเองเลียนแบบ (self regulated) และเสริมแรงผลการกระทำเอง (self reinforcement) เนื่องจากสิ่งแวดล้อมและความรู้สึกนึกคิดของคนเรานั้นมีความแตกต่างกัน (นพมาศ ธีรเวคิน, 2534:43)

สำหรับประเภทของตัวแบบนั้นมีอยู่สองประเภทคือ ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง ๆ (live model) ตัวแบบประเภทนี้คือ บุคคลที่ได้มีโอกาสสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง และประเภทที่สองคือตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (symbolic model) ตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุโทรทัศน์ นวนิยาย การ์ตูน ดารา หรือแม้กระทั่งข่าวอาชญากรรมบนหน้าหนังสือพิมพ์ หรือความประพฤติบางสิ่งบางอย่างที่ได้รับความสนใจในสังคมก็สามารถที่จะเป็นตัวต้นแบบทำให้เกิดขึ้นได้ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2551:123)

ดังนั้นตามทฤษฎีการเรียนรู้ของแบนดูราจึงสามารถอธิบายผ่านทฤษฎีการเรียนรู้ได้ว่าเหตุใดคนเราจึงเกิดทัศนคติและความก้าวร้าวขึ้น สิ่งสำคัญคือสิ่งแวดล้อมและการเลียนแบบจากสิ่งแวดล้อมแม้ว่าจะมีผู้ให้เหตุผลถึงการเกิดทัศนคติและทัศนคติเอาไว้ว่าทัศนคตินั้นเกิดได้จากปัจจัยหลายอย่าง จุฑารัตน์ เอื้ออำนวยให้ความเห็นไว้ว่า ทัศนคติที่เกิดจากปัจจัยทางสังคม อาทิเช่น โครงสร้างทางสังคมสัญชาติเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ชนชั้น วรณะ การเมืองการปกครอง และนอกจากนี้อคติยังเกิดจากปัจจัยทางวัฒนธรรม อาทิเช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี การแต่งกาย ภาษา ศาสนา อคติเกิดจากเหตุปัจจัยทางกายภาพเช่น รูปลักษณะของร่างกายที่แตกต่างกัน และสุดท้ายอคติเกิดจากเหตุปัจจัยทางจิตใจ อาทิเช่นผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันการป้องกันตนเองความนับถือตนเองความต้องการที่ไม่บรรลุผลสำเร็จและความปิดกั้นทางจิตใจ แต่ทั้งนี้ต้องยอมรับว่าการจะเกิดทัศนคติขึ้นได้นั้นเป็นการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งแวดล้อมกับอัตลักษณ์ของตัวบุคคลดังนั้นสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างทางสังคมการเลี้ยง การเลี้ยงดู กลุ่มเพื่อนที่คบหาไม่ว่าจะเป็นจากโรงเรียน เพื่อนบ้าน ครอบครัวการเมือง วัฒนธรรม หรือศาสนาของตนเองก็หล่อหลอมให้เกิดต้นแบบขึ้นสำหรับบุคคลที่จะเลียนแบบและนำมาสร้างเป็นบุคลิกที่เป็นตัวของตนเอง โดยมีการเสริมแรงตนเองก่อเกิดเป็นอคติส่วนบุคคลขึ้น

แม้มีคำกล่าวว่า อคตินั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตายตัวและสืบทอดต่อ ๆ กันมา แต่จริง ๆ แล้วอคติในความหมายของจิตวิทยานั้นมีความหมายเช่นเดียวกับทัศนคติก็คือมุมมองหรือความเห็นของบุคคลคนหนึ่งต่อสิ่งอื่นที่แตกต่างจากตนเอง การที่คนเราเกิดอคติขึ้นหรือมีการเหมารวม (stereotypes) นั้นก็เพราะว่าเราเลียนแบบและถูกหล่อหลอมอยู่ในสิ่งแวดล้อมและสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดความรู้สึกหรือคิดเช่นนั้นขึ้น

ในทางจิตวิทยา ทฤษฎีการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้คนเราเกิดความก้าวร้าวหรือความรู้สึกนึกคิดในทางลบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในที่นี้ ขอยกตัวอย่างในประเทศไทยในสังคม ความขัดแย้งระหว่างคนเสื้อเหลืองและเสื้อแดงมันคือกระบวนการที่ต่างฝ่ายต่างสร้างตัวตนแบบผ่านทางสื่อวิทยุ โทรทัศน์การปลุกกระดมเพื่อที่จะสร้างความเป็นลักษณะเฉพาะหรือเหมารวม (stereotypes) ให้เกิดขึ้น จากนั้นแสดงให้เห็นถึงความเป็นต้นแบบในการต่อต้านคนที่แตกต่างจากตนเองเมื่ออคติเกิดขึ้นแล้ว และมีการเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ความก้าวร้าวก็เกิดขึ้นได้กลุ่มบุคคลและแสดงออกซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวต่อไป ซึ่งสิ่งนี้เองที่ทำให้เกิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังได้ว่าอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นมีผลมาจากการที่สังคมสร้างตัวตนแบบของความเป็นอคติขึ้นและบุคคลเลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าวจากสิ่งเหล่านั้นมาเป็นพฤติกรรมของตนเองและก่อให้เกิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง หรือในเรื่องความเกลียดชังที่มีต่อเพศหญิงนั้นก็มาจากอคติของสังคมและสิ่งแวดล้อมโดยภาพรวมที่สร้างขึ้นว่าเพศหญิงนั้นควรที่จะมีบทบาทอย่างไรในสังคม และเมื่อเพศหญิงนั้นแสดงบทบาทที่แตกต่างออกไปจากที่สังคมคาดหวังก็จะทำให้เกิดความก้าวร้าว ความเกลียดชัง ความไม่พอใจขึ้น ดังนั้นในประเทศญี่ปุ่น ในคดีที่มีการโกงคะแนนของนักเรียนหญิงที่พยายามสอบเข้ามหาวิทยาลัยแพทยโตเกียว การโกงคะแนนของคณะกรรมการให้กับเพศชายนั้นก็ถือว่าการไม่ซื่อสัตย์ และเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการที่สังคมได้สร้างต้นแบบและสร้างอคติขึ้นว่าบทบาทของผู้หญิงในวงการวิชาชีพควรอยู่ที่ใดและไม่ควรกระทำอะไรขึ้น เรียกได้ว่า เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ประเภทหนึ่งในทางจิตวิทยา และที่สำคัญการที่สังคมโดยรวมมีความรู้สึกร่วมกันว่าพฤติกรรมนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องก็ทำให้ละเลยถึงความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอคติลบหรือการที่จะมองข้ามความก้าวร้าวดังกล่าวไปด้วย

ดังนั้นโดยสรุปแล้วในทางจิตวิทยาสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้เป็นสิ่งทำให้เกิดอคติขึ้นและเมื่ออคติเกิดขึ้นแล้วการเสริมแรงและการเรียนรู้ซ้ำในสภาพแวดล้อมก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความก้าวร้าวจนทำให้เกิดการก่ออาชญากรรมขึ้น การที่จะแก้ไขต้นเหตุของอาชญากรรมนั้นจำเป็นที่จะต้องแก้ไขที่ตัวอคติและกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์

7.1.4 ทฤษฎีแรงผลักดันและทฤษฎีความอึดอัดและความก้าวร้าว (A Drive theory of aggression : Frustration-Aggression Hypothesis)

ในทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่าความก้าวร้าวมักจะเป็นผลมาจากความคับแค้นใจ (frustration) และความคับแค้นก็คือสิ่งที่กีดขวางไม่ให้เราได้สิ่งที่เราต้องการได้และควรจะได้ (นพมาศ ธีรเวคิน, 2534:107) ซึ่งนพมาศให้ตัวอย่างไว้ว่า ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาตินั้นมักจะมีการประท้วงการที่ถูกปิดกั้นโอกาสในชีวิตและความก้าวหน้าในชีวิตอยู่บ่อยครั้ง และความขัดแย้งที่เกิดจากการที่สถานะทางสังคมหรือการไม่ได้รับสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานก็เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เกิดความคับแค้นใจ ซึ่งความคับแค้นใจนี้ไม่จำเป็นที่จะต้องลงกับตัวต้นเหตุของทำของสิ่งที่ทำให้เกิดความคับแค้นใจ จะออกมาในลักษณะการหาแพะรับบาปซึ่งจะเป็นใครหรืออะไรก็ได้ที่ทำให้ความคับแค้นใจนั้นได้แสดงออกมา เมื่อใช้ทฤษฎีนี้เข้ามาจับเราจะเห็นได้ว่าการที่เกิดสงครามหรือการทำลายล้างอธิบายสงครามโลกครั้งที่สองนั้นก็เพราะว่าในยุโรปหรือคนเยอรมันมองว่าชาวยิวนั้นเป็นแพะรับบาปของความคับแค้นใจที่ทำให้ตนเองนั้นไม่ใช่สิ่งที่ต้องการ อาทิเช่น การแพ้สงคราม เศรษฐกิจที่ตกต่ำลงหรือไปไม่ถึงอุดมคติของการสร้างชาติที่ตนเองต้องการ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นลักษณะของการหาแพะรับบาปประเภทหนึ่ง หรือแม้แต่สิ่งที่เกิดในประเทศรวันดาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างชาวฮูตูและตุตซีนั้นก็

เป็นเพราะการหาแพะรับบาปในกลุ่มคนใดกลุ่มคนหนึ่งเช่นกัน หรือแม้กระทั่งการเมืองในประเทศไทย การหาแพะรับบาปว่ากลุ่มเสื้อเหลืองหรือเสื้อแดงเป็นผู้ผิดที่ทำให้ประชาธิปไตยในประเทศไม่เติบโต ทำให้เกิดความชะงักงันของการเมืองหรือระบบเศรษฐกิจก็เป็นการพยายามหาที่ที่จะระบายความ คับแค้นใจนี้ออกไปเช่นกัน

ในทฤษฎีนี้จะเป็นทฤษฎีที่แตกต่างจากตามทฤษฎีการเรียนรู้ เพราะจะมองว่าความก้าวร้าว นั้นจะเกิดขึ้นในกรณีที่กลุ่มชนถูกบีบบังคับจนกระทั่งทำให้เกิดความคับแค้นใจอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น มันคือสภาพของการเกิดความกดดันขึ้นในสังคมหรือกลุ่มชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งนั่นเอง

7.1.5 ทฤษฎีขวาจัด (Right Wing Authoritarianism)

เป็นทฤษฎีของ Altemeyer's ซึ่งเป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาสังคม เน้นเรื่องการอธิบาย บุคลิกภาพ อธิบายว่าที่มาของบุคลิกภาพนั้น ครอบครัวยุทธหรือสิ่งแวดล้อมทำให้บุคคลมีอคติหรือเกิด ความรู้สึกในแง่ลบต่อชนกลุ่มน้อย เนื่องจากมุมมองต่อ “ความปกติ” ของคนกลุ่มนี้มีความแตกต่างไป ตามสิ่งแวดล้อมที่ถูกกล่อมเกลามา

7.1.6 ทฤษฎี Social Dominance ของ Sidanius and Pratto

ทฤษฎีนี้เกิดขึ้นในปี 1999 อธิบายว่า บุคคลนั้นจะมองหาความมีสถานะที่เหนือกว่าและ พลังอำนาจที่เหนือกว่าผู้อื่น เมื่อบุคคลตัดสินว่าตนเองมีความสูงส่งกว่าผู้อื่นก็จะมีอคติกับคนกลุ่มอื่น มองว่ากลุ่มของตนเอง (ingroup) เหนือกว่ากลุ่มอื่น (Walters. M Brown. R and Wiedlotzka. S, 2016:26) ในขณะที่ทฤษฎีการรับรู้ (Cognitive explanations) นั้นมองว่าการที่มนุษย์พยายามที่จะ ทำความเข้าใจโลกและสังคมรวมทั้งสิ่งแวดล้อมรอบตัว ทำให้มนุษย์นั้นเกิดการย่อยหรือแบ่งกลุ่มทำ ความเข้าใจในมนุษย์ (overgeneralisations) และสร้าง Stereotypes ขึ้น และเกิดการเหมารวม ในขณะที่ในบางทฤษฎีมองว่าปัจจัยทางครอบครัวและการศึกษา หรือแม้แต่สื่อในสังคมมีผลในการ สร้างอคติให้เกิดขึ้นในบุคคล

7.1.7 ทฤษฎีในกลุ่มการรับรู้ผ่านปัจจัยทางสังคมเศรษฐกิจ (Perceptions of threat and socio-economic factors)

ทฤษฎีในกลุ่มนี้ เช่น ทฤษฎี Intergroup emotions (Walters, M Brown, R and Wiedlotzka, S, 2016:29) ในทฤษฎีนี้เชื่อว่าเมื่อบุคคลที่ต่างกลุ่มกันได้รับการปฏิบัติบางประการที่ทำให้เกิดความรู้สึกอับอายก็ทำให้เกิดความเกลียดชังหรืออคติได้ ทฤษฎีนี้สามารถอธิบายได้ด้วยแผนภูมิคือ

7.1.8 การวิเคราะห์โดยการผสมผสานทฤษฎีทางจิตวิทยา

เมื่อนำทฤษฎีและแนวคิดเหล่านี้มาประกอบด้วยกันแล้วจะเห็นได้ว่าสอดคล้องกับแนวความคิดที่มีนักวิชาการเคยพยายามอธิบายความเกลียดชังของฮิตเลอร์ที่มีต่อชาวยิวในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองว่า อะไรคือเหตุผลที่ทำให้ฮิตเลอร์มีความเกลียดชังชาวยิวจนถึงขนาดนำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์คนจำนวนมากโดยที่ไม่สนใจต่อชีวิตหรือไม่เห็นชาวยิวเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งถ้าหากสืบย้อนไปในประวัติชีวิตของฮิตเลอร์แล้วจะทราบว่า ประเทศเยอรมันนีในสมัยของฮิตเลอร์นั้นผู้ประกอบอาชีพครูมักจะเป็นนักชาตินิยม สอดแทรกเรื่องของการเมืองและปลุกฝังความรักชาติ นอกจากนี้ฮิตเลอร์ยังเคยเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและโดยพื้นฐานแล้วเขามีพื้นฐานที่ถูกปลุกฝังอุดมการณ์ชาตินิยมของเยอรมันยุคก่อนแล้วนอกจากนี้ถ้าหากดูจากประวัติส่วนตัว ในค.ศ. 1912 ฮิตเลอร์เคยติดเชื้อซิฟิลิสจากโสเภณีชาวยิว (สัจชัย สุวังบุตร, 2551:6) ซึ่งโรคดังกล่าวนี้กระทบต่อ

สุขภาพและความคิดของเขาในเวลาต่อมา หากดูจากเหตุผลส่วนตัวดังกล่าวแล้วก็น่าเชื่อได้ว่าถ้าเหตุผลส่วนตัวและเหตุผลจากสภาพแวดล้อมบ้านเมืองซึ่งกดดันและสภาพแวดล้อมที่ฮิตเลอร์ได้รับการเรียนรู้มาตลอดชีวิตทำให้ฮิตเลอร์มีความเกลียดชังชาวยิวที่ฝังอยู่ นอกจากนี้สมัยที่ฮิตเลอร์เป็นหนุ่ม ฮิตเลอร์ก็เป็นผู้ที่ชอบอ่านหนังสืออัตชีวประวัติบุคคลสำคัญอ่านจุลสารใบปลิวทางการเมืองจำนวนมาก กล่าวกันว่าเขาชื่นชอบข้อเขียนของลันซ์ ฟอน ลีเบนเฟล (Lanz von Libenfels) นักบวชนอกรีตซึ่งเป็นบรรณาธิการของนิตยสาร Ostara ซึ่งเสนอแนวคิดเรื่องความเหนือกว่าของเชื้อชาติอารยันและเน้นเรื่องการต่อต้านชาวยิวอย่างรุนแรง และฮิตเลอร์ชื่นชมทฤษฎีวิวัฒนาการของ ชาร์ล ดาร์วิน (Charles Darwin) ซึ่งเชื่อว่าสิ่งที่แข็งแกร่งที่สุดคือสิ่งที่อยู่รอดและยังมีความเห็นคล้ายตามกับ จอร์จ ฟอน เซิร์นเนอร์ (George von Schönerer) นักต่อต้านชาวยิวที่เตือนว่าหากไม่กำจัดชาวยิวชาวเยอรมันในท้ายที่สุดจะกลายเป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศของตนเองนอกจากนี้ยังเกลียดชังความคิดของคาร์ล มาร์ก (Karl Marx) โดยเห็นว่าปัญญาชนชอบอยู่นั้นได้รับอิทธิพลจากความคิดของ มาร์คเค้าถึงเกลียดชังทั้งคอมมิวนิสต์และยิว (สัญญา สุวงศ์บุตร, 2551:6) เพราะมาร์คเองก็เป็นชาวยิว

เห็นได้ว่าฮิตเลอร์นั้นได้รับอิทธิพลมาจากการเรียนรู้ผ่านสื่อทั้งเชิงสัญลักษณ์และตัวบุคคล และในขณะเดียวกันสิ่งแวดล้อมตัวพุ่มพึกความคิดของเขาให้เป็นเช่นนั้น และเมื่อฮิตเลอร์ได้ขึ้นมามีอำนาจเขาก็ได้มีโอกาสที่จะแสดงศักยภาพและความคิดของตนเองจนสุดโต่ง จากกรณีของฮิตเลอร์และสงครามโลกครั้งที่สองนั้นแสดงให้เห็นว่า ความเกลียดชังของบุคคลนั้นสามารถที่จะสร้างความสูญเสียให้แก่ชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลจำนวนมากภายใต้ความเกลียดชัง นักวิชาการนั้นให้ความเห็นว่าแท้ที่จริงเรื่องของความขัดแย้งนั้นเป็นสิ่งที่มาจากอุดมการณ์ทางศาสนาและอคติทางเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์อย่างสุดโต่ง และการที่มีการปลุกฝังความรุนแรงให้แก่พลเมืองในชาติ ในกรณีของสงครามโลกครั้งที่สองนั้นงานของ Daniel Jonah Goldhagen เรื่อง Hitler's Willing Executioners: Ordinary Germans and the Holocaust (1996) อธิบายว่าคนเยอรมันจำนวนมาก

มีบทบาทในการสังหารชาวฮิวเพราะพวกเขามีความคิดที่ต่อต้านและรังเกียจชาวฮิวและเชื่อว่าหนทางในการทำให้สังคมเยอรมันสงบสุขและรุ่งเรืองคือการกำจัดชาวฮิวให้หมดไปจากสังคมและอุดมการณ์ความเชื่อดังกล่าวนี้เองที่ผลักดันให้พวกเขาลงมือใช้ความรุนแรง โดยสรุปแล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะฮิตเลอร์และพรรคนาซีล้างสมองคนเยอรมันให้เกลียดชังอยู่ได้สำเร็จ แต่เป็นเพราะเยอรมันมีอุดมการณ์เกลียดชังชาวฮิวฝังรากลึกมาแต่อดีตกาลและต้องการกำจัดชาวฮิวให้หมดสิ้นไปจากสังคมเยอรมัน ดังแล้วแล้วนโยบายของฮิตเลอร์จึงเป็นเพียงการตอบสนองความต้องการของคนเยอรมันส่วนใหญ่ที่กระตือรือร้นขอเป็นผู้ฆ่าที่สมัครใจ (ประจักษ์ ก้องกีรติ, 2553:45)

นอกจากนี้จากการศึกษาของนักวิชาการคนเดียวกันนั้นพบว่า ผู้ที่ลงมือสังหารชาวฮิวจำนวนมากทำไปเพราะตกอยู่ภายใต้ความกดดันของสถานการณ์ ไม่ว่าจะเป็นความกดดันจากกลุ่มเพื่อนฝูงกองร้อยที่ตนสังกัดการเชื่อฟังผู้มีอำนาจหรือความทะเยอทะยานในหน้าที่การงาน เป็นต้น (ประจักษ์ ก้องกีรติ, 2553:46) ซึ่งความขัดแย้งและความเกลียดชังระหว่างเชื้อชาติเหล่านี้ได้พัฒนาเป็นอาชญากรรมหลักหลายลักษณะอาทิเช่น การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (genocide) สงครามกลางเมือง (civil war) สงครามแบ่งแยกดินแดน (separatist violence) การจลาจล (riot) ความรุนแรงโดยรัฐ (state violence) เป็นต้น

7.2 ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา

จากการนำทฤษฎีทางจิตวิทยาและการศึกษามาสอดผสานกัน ได้ข้อสรุปว่าทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่สามารถตอบคำถามนี้ได้โดยตรงประเด็นที่สุดในทัศนะของนักวิชาการนั้นค่อนข้างสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรมมนุษย์ในทางทฤษฎีจิตวิทยา ทฤษฎีที่จะใช้วิเคราะห์ในงานฉบับนี้คือ ทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory) ของ ลอเรนซ์ โคเฮน กับมาคัส เฟลสัน (Lawrence Cohen and Marcus Felson) ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของเกเบรียล เทรด (Gabriel Tarde) ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่

แตกต่างกัน ของเอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory) ทฤษฎีการเสริมแรงที่แตกต่าง (Differential Reinforcement Theory) ของโรนัลด์ เอเคอร์ (Ronald Akers) ทฤษฎีกดดัน (Strain Theory) ของโรเบิร์ต เค. เมอร์ตัน (Robert K. Merton) ทฤษฎีกดดันของโรเบิร์ต แอคนิว (Strain Theory (GST) ของ Robert Agnew) และ ทฤษฎีการควบคุมตนเองต่ำ (Assessing Self-control Theory) ของ กอดเฟสันกับเฮอร์ชี่ (Gottfredson and Hirschi)

7.2.1 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine Activity Theory)

กล่าวถึงในเรื่องของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซึ่งจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบสามประการคือ ผู้กระทำที่มีแรงจูงใจ (Motivated offenders) ยกตัวอย่างเช่น วัยรุ่นหรือกลุ่มคนจำนวนมาก สองคือเป้าหมายที่เหมาะสม (Suitable targets) ยกตัวอย่างเช่น บ้านหรือสถานที่เก็บสินค้าที่ง่ายแก่การนำทรัพย์สินมาขายได้ สามคือการขาดผู้ดูแลที่มีความสามารถ (The absence of capable of guardians) ยกตัวอย่างเช่น ไม่มีตำรวจ เจ้าของบ้าน เพื่อนบ้าน เพื่อน หรือญาติคอยช่วยดูแลเป็นผู้เป็นตาให้ (Siegel. L, 2017:77)

ดังนั้นการที่จะเกิดอาชญากรรมขึ้นได้จะต้องเป็นการปฏิสัมพันธ์กันขององค์ประกอบทั้งสามอย่างในชีวิตประจำวัน และจะอธิบายได้ว่าเหตุใดจึงมีสัดส่วนของผู้ที่ประสบกับอาชญากรรมจำนวนมาก ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการวิจัยว่าการที่เปลี่ยนจากเมืองเล็กกลายเป็นเมืองใหญ่และมีสภาพแวดล้อมเป็นเมืองนั้นทำให้ประชากรมีมากขึ้น และอาชญากรรมมีความสามารถที่จะหลบซ่อนหรือหายตัวไปได้ง่ายขึ้นการประกอบ สามารถที่จะหลบซ่อนอยู่ในฝูงชน และสามารถที่จะหลบหนีไปได้อย่างรวดเร็วโดยที่ไม่มีผู้ใดจับได้ ในขณะที่เด็กที่เหยื่อนั้นอาจจะเป็นเด็กหรือผู้ที่ไม่มีความสามารถในการป้องกันตนเองเนื่องจากผู้ใหญ่ผู้นั้นไม่อยู่บ้านต้องทำงานและเด็กอาจจะต้องไปโรงเรียนเองหรือดำเนินชีวิตประจำวันด้วยตนเอง การดำรงชีวิตของประชาชนในเมืองนั้นทำให้เกิดสัดส่วนของอาชญากรรมมากขึ้น

7.2.2 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory)

ในทฤษฎีนี้ก็จะกล่าวถึงองค์ประกอบที่ทำให้เกิดอาชญากรรมเช่นกัน โดยจะแบ่งออกเป็น ผู้กระทำความผิด เหยื่อหรือเป้าหมาย และโอกาสในการกระทำความผิด ซึ่งจะเน้นที่เรื่องของช่วงเวลาและสถานที่ ซึ่งหากขาดองค์ประกอบใดประกอบหนึ่งไปก็จะทำให้ไม่เกิดอาชญากรรมเช่นกัน ในทางกลับกันถ้าต้องการที่จะป้องกันอาชญากรรมก็จำเป็นที่จะต้องจัดการดูแลองค์ประกอบต่าง ๆ

ในส่วนของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นทั้งสองทฤษฎีจะแสดงให้เห็นว่าตัวผู้กระทำความผิดนั้นเป็นองค์ประกอบหลักในการที่จะทำให้เกิดอาชญากรรม ส่วนตัวผู้กระทำความผิดนั้นจะมีมูลเหตุหรือมีเหตุในการกระทำความผิดอย่างไร การที่จะศึกษาถึงมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดและสาเหตุจากการกระทำในการกระทำความผิดของคนร้ายจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่จะนำไปสู่การป้องกันอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) ในอนาคต

7.2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของเกเบรียล เทรด (Gabriel Tarde) ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน ของเอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory) ทฤษฎีการเสริมแรงที่แตกต่าง (Differential Reinforcement Theory) ของโรนัลด์ เอเคอร์ (Ronald Akers)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของเกเบรียล เทรด นั้นได้สร้างกฎของการลอกเลียนแบบ (Laws of Imitations) ขึ้น ในกฎนี้ว่าด้วยอาชญากรรมนั้นเกิดจากการลอกเลียนแบบ คือบุคคลนั้นจะลอกเลียนแบบบุคคลอื่นเป็นส่วนส่วนกับการที่ได้เข้าไปใกล้ชิดต่อบุคคลผู้นั้น และผู้ที่มีลักษณะด้อยกว่าจะเลียนแบบผู้มีอำนาจเหนือกว่า ในขณะที่ ในทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันนั้น เอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ ถือว่า พฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ พฤติกรรมอาชญากรรมเองก็เกิดจากการเรียนรู้ในการคบหากับบุคคลที่มีแนวโน้มเป็นอาชญากรรม โดยเรียนรู้ถึงเทคนิคในการกระทำความผิด ทิศทาง

เฉพาะของแรงดลใจ แรงผลักดัน การใช้เหตุผล ทศนคติเกี่ยวกับการกระทำผิด ท้ายที่สุดความเห็น
 ด้วยกับการละเมิดกฎหมายย่อมมีมากกว่าความเห็นด้วยกับการไม่ละเมิด

ทั้งสองทฤษฎีดังกล่าวแม้เดิมทีจะเป็นทฤษฎีที่ใช้สำหรับการกระทำผิดของเด็กและ
 เยาวชนแต่ที่จริงแล้วสามารถนำมาอธิบายเหตุการณ์ได้อย่างกว้างขวาง ในกรณีของเหตุการณ์ที่
 ประเทศวันดา หรือสงครามโลกครั้งที่สอง ก็เพราะตัวบุคคลอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความ
 เกลียดชัง และซึมซับความเกลียดชังและเหตุผลในการเกลียดชังเข้ามาตัวเองผ่านประทุษวาจาหรือ
 Hate Speech

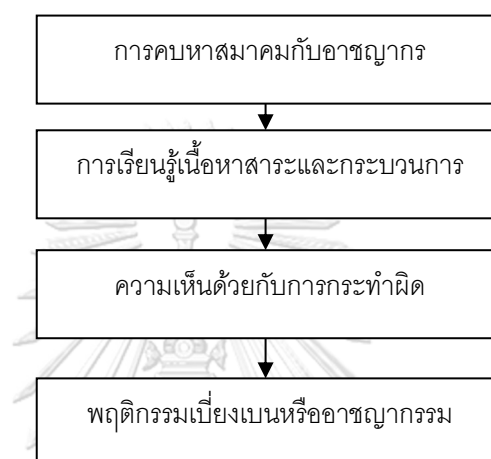
ในการทำความเข้าใจกระบวนการของการลอกเลียนแบบและการเรียนรู้ที่เกิดจากการ
 คบหาสมาคมนั้น อาจยกตัวอย่างที่เห็นได้ชัดและง่ายแก่การเข้าใจได้จากเหตุการณ์การชุมนุมทาง
 การเมืองในประเทศไทยที่มีการต่อสู้ทางความคิดที่รุนแรง แต่เมื่อไม่จบที่การอภิปรายหรือพูดจากัน
 โดยใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น (Free Speech) ผู้คนกลับพัฒนาไปสู่การใช้ประทุษวาจา (Hate
 Speech) ต่อกันและช่วยทำให้เกิดการทำร้ายร่างกายหรือทรัพย์สิน โดยอาศัยช่องทางของ การเผยแพร่
 ข้อมูลข่าวสารผ่านทางสื่อโทรทัศน์ วิทยุและอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้บุคคลยังนำตนเองเข้าไปมี
 ส่วนร่วมโดยการชุมนุมประท้วงของทั้งสองกลุ่มที่ใช้ระยะเวลายาวนาน เมื่อบุคคลเข้าไปทำกิจกรรม
 ร่วมกัน เสพข้อมูลข่าวสารในลักษณะเดียวกัน ก็ย่อมต้องกลมเกลียวความคิดเห็นออกมาในแง่มุม
 เดียวกัน และต่างฝ่ายต่างไม่รู้สึกรู้ว่าการกระทำของตนนั้นผิดพลาดที่ใด หากจะยกตัวอย่างให้แคบ
 ลงมาก็คือ กรณีเด็กนักเรียนนักศึกษาขบถกบฏกันตั้งตัวอย่างข้างต้น ที่มีการทำร้ายคนต่างสถาบันถึง
 ขึ้นเอาชีวิตเพียงเพราะสวมเสื้อหรือเข็มขัดต่างสถาบัน ซึ่งจากการสัมภาษณ์เด็กจำนวนมากกระทำลง
 ไปเพราะรุ่นพี่ในสถาบันสอนสั่ง อบรมกลมเกลียวให้รู้สึกเป็นปฏิบัติ นอกจากนั้นหากไม่แสดงความ
 เป็นปฏิบัติก็จะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมในสถานศึกษาด้วย

หากมองกลับไปที่ประทุษวาจา (Hate Speech) และเรื่องของการใช้สัญลักษณ์ที่สื่อถึงความเกลียดชังต่อคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็น คำพูด โฆษณา สื่อต่าง ๆ แม้แต่ภาษาท่าทาง จะเป็นตัวอย่างที่แสดงถึงกระบวนการเรียนรู้และเลียนแบบของบุคคลได้อย่างดี กล่าวคือ เมื่อบุคคลอยู่ในสภาวะแวดล้อมและถูกกล่อมเกลียดด้วยสภาวะเช่นนั้นก็ย่อมสร้างอคติให้เกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ในสังคมออนไลน์ เมื่อบุคคลเกิดความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องใด โดยปกติก็จะใช้ เซิร์ชเอนจิน (Search Engine) เข้าไปหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ และเมื่อเจาะลึกข้อมูลลงไปในบล็อก (Blog) เว็บไซต์ (Website) หรือกระดานสนทนา (Webboard) ใด ๆ ก็ยิ่งจมลึกลงไป ข้อมูลทัศนคติทั้งเชิงลบและเชิงบวกขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณและพื้นเพประสบการณ์ และหากมีการติดต่อพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับกลุ่มบุคคลในสังคมออนไลน์ แม้ไม่ต้องพบเห็นตัวจริงของกันและกันแต่ก็ซึมซับทัศนคติเกี่ยวกับความเกลียดชังเข้ามาในจิตใจของตนเองแล้ว ยิ่งในสังคมของกระดานสนทนา ในโลกเสมือนที่ผู้คนนิยมการอ่านอะไรที่สั้น ง่าย และกระชับ ข้อความที่มีลักษณะของการปลุกกระดมให้ฮึกเหิม เรียกร้องยอดเข้าชม (view) ย่อมง่ายแก่การเข้าถึงกว่าการอธิบายที่ยืดยาวแต่มีความหมาย จึงเห็นได้ว่าในเว็บไซต์หรือแฟนเพจที่มีลักษณะรุ่มด่าทอ วิพากษ์วิจารณ์เสียดสี สามารถสร้างฐานสมาชิกได้ในเวลาอันรวดเร็ว

จึงกล่าวได้ว่าการเลียนแบบและกระบวนการเรียนรู้จากการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันนั้น เป็นวิธีการที่ชัดเจนในการสร้างความเกลียดชังหรืออคติให้ก่อกำเนิดขึ้นในตัวบุคคล ยิ่งบุคคลนำตัวเองเข้าไปอยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังประเภทใดก็จะถูกหล่อหลอมพฤติกรรมให้แสดงออกในลักษณะนั้นด้วย แต่ที่น่าวิตกกังวลยิ่งกว่าก็คือ การเลียนแบบและการเรียนรู้คือการสร้างรูปแบบลงไปถึงจิตสำนึก สร้างความเป็นปฏิกิริยาและไม่อาจแก้ไขด้วยการให้เหตุผลตามปกติเท่านั้น

อย่างไรก็ตามในทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันนั้นมีจุดน่าสนใจอยู่ที่ในองค์ประกอบของกระบวนการการเรียนรู้นั้นแม้จะแบ่งได้เป็น 9 หัวข้อ แต่ตัวแบบการอธิบายนั้นสรุปได้เป็น 4 ขั้นตอน (พรชัย ชันติ กฤษณพงศ์ พุทธระกูล และจอมเดช ตรีเมฆ, 2558:226) คือ

ภาพที่ 7 สรุปขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้

ในขั้นตอนของการเรียนรู้เนื้อหาสาระนั้นถือว่าสำคัญมาก เพราะไม่ใช่ว่าบุคคลที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการปลุกเร้าหรืออยู่ในสังคมของการใช้ประทุษวาจา (Hate Speech) จะต้องประกอบอาชญากรรมเสมอไป บุคคลหนึ่งอาจมีอคติ เกลียดชัง หรือโกรธมาก แต่อาจไม่ประกอบอาชญากรรม ในขณะที่บุคคลหนึ่งไม่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากบุคคลจะประกอบอาชญากรรมได้ย่อมต้องมีความเห็นด้วยกับการกระทำผิดกฎหมายโดยใช้ความรุนแรงกระทำกลุ่มคนที่ตนมีอคติด้วย ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับอัตวิสัยของบุคคลนั้นที่ถูกหล่อหลอมมาอีกชั้นหนึ่ง

ส่วนทฤษฎีการเสริมแรงที่แตกต่าง (Differential Reinforcement Theory) ของเอเคอร์ นั้นมีใจความสำคัญคือ ผู้ที่กระทำความผิดนั้นก็เพราะว่าเข้าสู่กลุ่มของผู้กระทำความผิด จากนั้นเมื่อเข้าสู่กลุ่มผู้กระทำความผิดแล้วก็จะได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ได้รับคำสรรเสริญ ได้รับผลตอบแทนเป็นที่พอใจทำให้เกิดความคิดว่า การกระทำของตนทำความพอใจให้กับเพื่อนหรือผู้ที่คบ

คำสั่งมาคมกันและความพอใจที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากการทำตาม (อันณพ ชูบำรุง และอุนิษา เลิศโตมรสกุล, 2555:228) ซึ่งการสนับสนุนในการกระทำความผิดเช่นนี้เองเป็นแรงเสริมที่สำคัญยิ่ง เมื่อการสนับสนุนเป็นไปอย่างต่อเนื่องก็ยิ่งทำให้เกิดภาวะการณ์เป็น อาชญากรขึ้น ซึ่งในทฤษฎีนี้ก็เป็ทฤษฎีในกลุ่มของทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งเป็นเรื่องของการเสริมแรงและการให้รางวัล

ถ้าหากว่ามีกรให้รางวัลก็จะทำให้เกิดการสนับสนุนในการกระทำความผิด ในขณะที่เดียวกันถ้ามีการลงโทษก็ถือว่าเป็นการเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) ที่จะก่อให้เกิดการเลิกหรือลดการกระทำ มีตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในทฤษฎีการเรียนรู้ก็คือหากบุคคลตีมีเครื่องตีมีแอลกอฮอล์อย่างหนัก ทำให้ไม่สามารถที่จะขับรถได้หรือมีอาการปวดหัว นี่ก็จะเป็นการเสริมแรงทางลบ ทำให้เลิกที่จะตีมีเครื่องตีมีแอลกอฮอล์และหันไปตีมีเครื่องตีมีประเภทอื่นแทน แต่ถ้าหากว่าได้รับผลตอบแทนที่ดีเช่นตั้งใจเรียนแล้วได้รับเกรดที่ดี จะเป็นการเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) ทำให้ขยันเรียนยิ่งขึ้น (Siegel, 2017:203)

7.2.4 ทฤษฎีกดดัน (Strain Theory) ของโรเบิร์ต เค เมอร์ตัน (Robert K. Merton) ทฤษฎีกดดันของ โรเบิร์ต แอกนิว (Strain Theory (GST) ของ Robert Agnew)

ทฤษฎีกดดันของโรเบิร์ต เค เมอร์ตัน เป็นการนำสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกาเข้ามาอธิบายว่า ประเทศสหรัฐอเมริกามีความเชื่อในเรื่องของอเมริกันดรีม (American Dream) คือคนทุกคนจะต้องมุ่งไปสู่จุดสูงสุดเดียวกันคือ ความมั่งคั่งร่ำรวย มีชื่อเสียง เป็นผู้มีหน้ามีตาในสังคม ยิ่งร่ำรวยก็แสดงว่ายิ่งประสบความสำเร็จ เมอร์ตันจึงเป็นการพยายามอธิบายโดยใช้เรื่องของลักษณะทางเศรษฐกิจและคุณค่าทางเศรษฐกิจมาอธิบายการเกิดอาชญากรรม

ซึ่งได้อธิบายว่าการเกิดอาชญากรรมนั้นเกิดจากการที่บุคคลนั้นมีเป้าหมายในสังคมที่ต้องการบรรลุผลซึ่งก็คือความมั่งคั่งและการมีสถานะมีฐานะในสังคม แต่อย่างไรก็ตามการที่จะไปถึงความมั่งคั่งนั้นมีวิธีการที่แตกต่างกัน เฉพาะบุคคลบางกลุ่มเท่านั้นที่สามารถยึดถือวิธีการที่ถูกต้องเพื่อ

จะนำไปสู่เป้าหมายได้ ในขณะที่บุคคลบางกลุ่มไม่สามารถที่จะบรรลุไปถึงเป้าหมายด้วยวิธีการที่ถูกต้องได้ การที่บุคคลไม่สามารถใช้วิธีการที่ถูกต้องเพื่อให้บรรลุเป้าหมายจึงก่อให้เกิดเป็นอาชญากรรมซึ่งจะเป็นไปตามตารางซึ่งแสดงดังนี้ (Siegel. L, 2017:173)

ตารางที่ 2 ตารางแสดงความสัมพันธ์ของเป้าหมายและวิธีการ

แบบของการปรับตัว (Social Adaptations)	เป้าหมาย	วิธีการ
การคล้อยตาม (Conformity)	+	+
การเปลี่ยนแปลง (Innovation)	+	-
การยึดพิธีการ (Ritualism)	-	+
การหลบตัว (Retreatism)	-	-
การกบฏ (Rebellion)	±	±

โดยรูปแบบการคล้อยตามนี้หมายถึงบุคคลที่มีเป้าหมายตามที่สังคมคาดหวังและใช้วิธีการที่ถูกต้องเพื่อให้ประสบความสำเร็จ รูปแบบการเปลี่ยนแปลงคือ มีเป้าหมายเดียวกันกับที่สังคมคาดหวังแต่ใช้วิธีการที่ผิด รูปแบบยึดพิธีการคือ ไม่ได้มีเป้าหมายเดียวกับที่สังคมคาดหวังแต่วิธีการนั้นถูกต้องไม่เป็นปฏิปักษ์กับสังคม รูปแบบหลบตัวคือ ไม่มีทั้งเป้าหมายและวิธีการที่เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม ส่วนรูปแบบสุดท้ายคือ รูปแบบกบฏ ซึ่งอาจจะเป็นการสร้างเป้าหมายหรือวิธีการใหม่ขึ้นมาแทน

โดยสรุปแล้วรูปแบบที่จะทำให้เกิดอาชญากรรมได้นั้นก็คือรูปแบบที่ 2 ที่ 4 และที่ 5 สำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นอาจจะเป็นการกระทำของบุคคลในรูปแบบใดก็ได้

อย่างไรก็ตามทฤษฎีกดดันของเมอร์ตันนั้นจะมุ่งเน้นมูลเหตุจูงใจไปที่เรื่องของทรัพย์สินและควมมีฐานะร่ำรวยในสังคมเพื่อตอบสนองความต้องการทางจิตใจมากกว่าที่จะมองไปในเรื่องของความกดดันประเภทอื่นซึ่งจะได้อธิบายต่อไปในทฤษฎี GST

ในขณะที่ทฤษฎีกดดันใหม่ หรือ GST ของแอกนิว นำเสนอปัญหาว่าอาชญากรรมนั้นเกิดจากความกดดันของบุคคลที่ไม่ถึงเป้าหมายที่วางไว้ของตนเองจนก่อให้เกิดความกดดันที่นำไปสู่การประกอบอาชญากรรม ที่มาของความกดดัน โดยแบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. ความกดดันจากการไม่ได้รับสิ่งที่คาดหวัง
2. ความกดดันที่เกิดจากการถูกกดดันหรือสูญเสียสิ่งที่มีค่าของบุคคล
3. ความกดดันที่เกิดจากการประสบกับเหตุการณ์ที่ร้ายแรง

ยกตัวอย่างเช่นหากเคยถูกทารุณกรรมมาก่อน ความกดดันนั้นอาจจะก่อให้เกิดความโกรธ สับสน ผิดหวัง เครียด และความกลัว นำไปสู่พฤติกรรมต่อต้านสังคม อาทิ ดิตยาเสพติด ก่อความรุนแรง เป็นต้น แน่แน่นอนว่าบุคคลนั้นจะค่อย ๆ สังสมประสบการณ์ความกดดันมาตั้งแต่ในวัยเด็กและเก็บกดอยู่ในจิตใต้สำนึก เมื่อถึงจุดหนึ่งก็จะระเบิดออกมาเป็นพฤติกรรม บางคนเมื่อไม่สมปรารถนา อาจแสดงพฤติกรรมออกมาเป็นการแค้นบุคคลที่ตนไม่พอใจหรือแค้นชุมชนหรือสังคม บางคนพัฒนาไปในทางที่เลวร้ายจนมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม

จากการศึกษาแม้จะพบว่าพฤติกรรมต่อต้านสังคมน้อยลงเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่หากได้รับการเอาใจใส่จากคนรอบข้าง และบุคคลสามารถปรับตัวได้ แต่อย่างไรก็ตามในกรณีที่ไม่สามารถปรับตัวได้ บุคคลก็ยังคงมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรม ยกตัวอย่างเช่นในสหรัฐอเมริกาปัจจุบัน มีการถกเถียงว่าการที่ประธานาธิบดีโรนัลด์ ทรัมป์ (Donald J. Trump) ได้รับการเลือกตั้งส่วนหนึ่งก็เพราะทัศนคติของประชาชนคนผิวขาวที่ต้องการแบ่งแยกกับคนผิวสี และด้วยปัญหาเศรษฐกิจที่ตกต่ำของสหรัฐอเมริกาก็นำไปสู่การวิพากษ์ว่าคนต่างชาติผิวสีเข้ามาแย่งงานคนในประเทศ ปัญหาเศรษฐกิจย่อมทำให้มีคนตกงาน มีคนที่มีรายได้น้อย มีคนที่ได้รับผลกระทบ คนกลุ่มนี้ย่อมนำไปผูกกับว่าทกรรมที่ว่าคนผิวสี (ทั้งผิวดำและผิวเหลือง) แย่งงานคนผิวขาว ก่อเป็นทัศนคติและอคติของการเหยียดผิว

และเชื้อชาติ สีผิวจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ และเป็นสัญลักษณ์ที่ทำให้คนผิวขาวในสหรัฐอเมริกาที่อยู่ในภาวะกดดันรู้สึกโกรธแค้น นำไปสู่การเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

ในประเทศสหรัฐอเมริกาปัญหาที่เป็นสัญลักษณ์ของการเหยียดอีกประการก็คือศาสนา หลังเหตุการณ์ 9/11 หรือเหตุการณ์วินาศกรรม 11 กันยายน 2544 ในสังคมชาวอเมริกันเกิดความกดดันที่เกิดจากการถูกถอดถอนหรือสูญเสียสิ่งที่มีค่าของบุคคล ในที่นี้คือความปกติของสังคม สังคมในอุดมคติที่คาดหวัง และคนบางกลุ่มสูญเสียเพื่อนฝูงญาติพี่น้อง ประกอบกับความกดดันที่เกิดจากการประสบกับเหตุการณ์ที่ร้ายแรง ดังนั้นกระแสความเกลียดชังที่มีต่อคนมุสลิมและศาสนาอิสลามเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะอิสลามถูกตีความโดยใช้สัญลักษณ์ว่าเป็นการก่อการร้าย เมื่อบุคคลที่อยู่ในสภาพของความสูญเสีย ความอาดูร และความเครียด ประกอบกับข่าวที่ออกจกทางการและนโยบายของรัฐ ทำให้เกิดความกดดันขึ้น และสิ่งที่ประชาชนส่วนหนึ่งเลือกก็คือการก่ออาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง แม้แต่ในประเทศรวันดา ฝ่ายฮูตูก็อาศัยเรื่องของ แนวร่วมรักชาติรวันดา (Rwanda Patriot Front หรือ RPF) โดยประณามถึงความโหดร้ายของพวกตุตซี และทำให้ชาวฮูตูเกิดความเครียด และอาศัยความเครียดนั้นนำไปสู่การยุแยงให้เกิดการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวตุตซี เรียกได้ว่าความกดดันนั้นเป็นที่มาที่สำคัญยิ่งของการนำไปสู่พฤติกรรมเบียดเบียน

ในประเทศไทยนั้นเมื่อพิจารณาไปถึงข่าวเรื่องของนักเรียนนักศึกษายกพวกตีกัน นอกจากเด็กกลุ่มนี้จะถูกกล่อมเกลาคด้วยวัฒนธรรมในกลุ่มของตนเองแล้ว แต่เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีกดดันใหม่จะเห็นได้ว่า เด็กกลุ่มนี้เป็นเด็กนักเรียนในโรงเรียนที่ไม่มีชื่อเสียงหรือถูกทะเลาะ กล่าวได้ว่าในสังคมที่ยกย่องเชิดชูบุคคลผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต ความร่ำรวย ความสะดวกสบาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะได้รับก็ต่อเมื่อบุคคลได้รับการศึกษาที่ดี เข้าโรงเรียนมีชื่อเสียง มีผลการศึกษายอดเยี่ยม เป็นการรันตือนาคต แต่เด็กกลุ่มนี้กลับอยู่ในกลุ่มตรงกันข้ามกับความคาดหวังของสังคมโดยสิ้นเชิง คือมาจากครอบครัวที่ฐานะไม่ดี ศึกษาในโรงเรียนไม่มีชื่อเสียง และมักมีผลการเรียนไม่ดี เมื่อถูกสังคมกดดัน

และพลาดหวังจากการไม่ได้รับในสิ่งที่คาดหวัง หรือที่ถูกคือสิ่งที่สังคมกดดันให้จำต้องคาดหวัง ความรู้สึกเหล่านี้ต้องการที่ระบายออก และการได้แสดงอำนาจหรือการได้ปกป้องรักษาบางสิ่ง ตลอดจนได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของในบางอย่างซึ่งในที่นี้คือ “สถาบันการศึกษา” ก็เป็นการสร้างคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ให้กับเด็กในกลุ่มนี้ ท้ายที่สุดจึงกลับกลายเป็นการสร้างค่านิยมแบบใหม่ขึ้นนั่นเอง

ในกรณีของอคติต่อกลุ่มคนเพศทางเลือก ก็ถือเป็นความกดดันประเภทหนึ่ง โดยสังคมไทย นั้นตั้งมาตรฐานความเป็นชายและหญิงไว้ สังเกตได้จากละคร ภาพยนตร์ หรือนักแสดง ซึ่งภาพลักษณ์ เหล่านี้ติดอยู่ในความคิดของผู้คนจนเกิดเป็นค่านิยม ชายต้องแข็งแกร่งและเหนือผู้หญิง ส่วนผู้หญิงก็ ควรต้องอ่อนหวาน อ่อนโยน และพึ่งพาผู้ชาย แต่แล้วเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป เมื่อผู้หญิงและผู้ชาย ไม่เป็นไปตามภาพลักษณ์ที่คาดหวัง ก่อกำเนิดเป็นความกดดันในประเภทแรก เมื่อมีบางสิ่งที่ไม่ได้ ดั่งใจ ไม่เป็นไปตามแบบแผนวัฒนธรรมที่ถูกกลมกล่อมมา ก่อกำเนิดเป็นอคติ และอคติ ความโกรธ เกลียดซึ่งที่นอกเหนือจากการควบคุมจึงกลับกลายเป็นอาชญากรรม ในกรณีของทอมนั่น เหตุที่ผู้ชาย ไม่ชอบคนกลุ่มนี้มาจากการถูกแย่งอัตลักษณ์ทางเพศ และผู้ชายยังคงมองว่าทอมเป็นผู้หญิง แต่เป็น ผู้หญิงกลุ่มที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของพวกเขานั่นเอง

7.2.5 ทฤษฎีการควบคุมตนเองต่ำ (Assessing Self-control Theory) ของ กอตเฟลสัน

กับเฮอร์ซี่ (Gottfredson and Hirschi)

Assessing self-control theory เป็นทฤษฎีในปี 1990 ซึ่งทฤษฎีนี้สรุปได้ว่า การที่มีการ ควบคุมตนเองต่ำนั้นจะเป็นผลทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นได้ ซึ่งจากการเก็บข้อมูลในเชิงประจักษ์ นั้นแสดงให้เห็นว่าเรื่องของการควบคุมตนเองนั้นเป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายการเกิดอาชญากรรมได้อย่าง กว้างขวาง แต่ก็จะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเหตุผลอื่น ๆ ที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรมขึ้นด้วย

การที่มีการควบคุมตนเองต่ำและการมีทัศนคติที่ก้าวร้าวเป็นผลมาจากการเรียนรู้ตามทฤษฎี อื่น ๆ ข้างต้น ในทฤษฎีนี้ผู้ที่มีหน้าที่ในการควบคุมตนเองนั้นก็คือ ภาวะจิตใจข้างในของผู้กระทำ

ความผิด ซึ่งภาวะทางจิตใจนี้จะเกิดขึ้นจากการเลี้ยงดูในวัยเยาว์แล้วจะมีผลสืบเนื่องไปเกี่ยวกับเรื่องของการควบคุมตัวเองตลอดชีวิต เกิดอาชญากรรมจะเกิดขึ้นหรือไม่ ร้ายแรงอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับระดับของการควบคุมตนเองของบุคคลซึ่งจะทำให้อธิบายได้ว่าเหตุใดบุคคลบางคนจึงได้กระทำความผิดทางอาญาและบุคคลบางบุคคลไม่กระทำความผิดถึงแม้ว่าจะมีระดับตัวแปรอื่น ๆ ที่เหมือนกันก็ตาม (Robert. L Francis. C and Richard. B, 2011:123,126)

8. ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศและในประเทศไทย

สำหรับในส่วนองงานวิจัยเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้คนประกอบอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้น ในประเทศไทยยังไม่มีงานวิจัยโดยตรง แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้วยกันสามฉบับคือ “การกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง” (2556) ของนางสาวกชกร วิชาภัย บุณยานุช ซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ในหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2556 ซึ่งในงานวิจัยฉบับดังกล่าวเน้นการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายอาชญากรรมความผิดที่เกิดจากความเกลียดในประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และสาธารณรัฐเช็ก เพื่อหาข้อสรุปว่าประเทศไทยควรออกกฎหมายมากำกับดูแลอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรมีการออกกฎหมายดังกล่าว โดยการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติเหตุฉกรรจ์ในกฎหมายบางมาตราเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับการลงโทษความผิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ฐานความผิดที่สมควรแก้ไขเพิ่มเติมได้แก่ ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ ความผิดฐานทำให้เกิดระเบิดจนน่าจะเป็นอันตราย ความผิดฐานทำให้เกิดระเบิดเป็นอันตรายแก่ทรัพย์ ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา ความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ความผิดฐานทำร้ายร่างกายอันตรายสาหัส ความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่น และความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ (กชกร วิชาภัย บุณยานุช, 2556:283)

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องฉบับที่สองคือ “เว็บไซต์ยูทูบ(ภาษาไทย)กับการสื่อสารความเกลียดชัง ของนางสาวมีทนา นันตา ซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2556 ซึ่งงานวิจัยฉบับดังกล่าวมุ่งศึกษาการสื่อสารความเกลียดชังโดยใช้ประทุษวาจาหรือ Hate Speech ผ่านเว็บไซต์ยูทูบในฐานะสื่อสังคมออนไลน์ซึ่งส่งผลต่อการผลิตและการแพร่กระจายความเกลียดชังในบริบทออนไลน์ ซึ่งสัมพันธ์กับความคิดกระแสหลักเกี่ยวกับความเป็นไทย ความขัดแย้งทางชนชั้นในสังคมไทย มายาคติเกี่ยวกับศาสนาอิสลามและชาวมุสลิม และมายาคติเกี่ยวกับอัตลักษณ์ ซึ่งผลการวิจัยได้ความว่าในสังคมไทยนั้นมีการเผยแพร่ความเกลียดชังในโลกออนไลน์อยู่จริงภายใต้บริบททางการเมือง ประวัติศาสตร์ และศาสนา ซึ่งมีผลกระทบต่อการสร้างความเกลียดชังขึ้นในสังคม

ในขณะที่งานวิจัยเรื่อง “Hate Speech และข้อมูลที่อันตราย: ทางเลือกวิธีการตอบโต้ทางการเมือง” ของชาญชัย ชัยสุขโกศลของสถาบันสิทธิมนุษยชนและสันติศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดลนั้นเน้นการศึกษาไปที่ Hate Speech กับการเผยแพร่และการตอบโต้

ดังนั้นแล้วโดยสรุปงานวิจัยในประเทศไทยยังไม่มียงานวิจัยฉบับที่จะตอบโจทยที่ว่าประเทศไทยนั้นมีอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังหรือไม่ ในลักษณะใด มีกี่ประเภท และผู้กระทำมีสาเหตุหรือมูลเหตุจูงใจในลักษณะใดบ้าง

ในต่างประเทศนั้นมียงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังจำนวนมากซึ่งศึกษาในหลากหลายสาขา ที่พบมากที่สุดคือในทางกฎหมาย ซึ่งในงานวิจัยฉบับนี้มุ่งเน้นการศึกษาหาสาเหตุของผู้กระทำผิดในอาชญากรรมประเภทนี้ งานวิจัยที่จะเป็นประโยชน์กับงานชิ้นนี้ อาทิเช่น งานวิจัยของ Karen Franklin เรื่อง Psychosocial Motivations of Hate Crimes Perpetrators: Implications for Educational Intervention ในปี 1998 ซึ่งมีการศึกษา

มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิด โดยยึดการแบ่งประเภทสามประเภทตาม
แนวการศึกษาของ Jack Levin และ Jack McDevitt ในปี 1993

งานวิจัยเรื่อง Hate Crime Offenders: An Expanded Typology ของ Jack McDevitt,
Jack Levin และ Susan Bennett ในปี 2002 ซึ่งงานวิจัยฉบับนี้ใช้การเก็บข้อมูลจากการแจ้งเหตุต่อ
เจ้าพนักงานตำรวจในเมืองบอสตันในระยะเวลา 18 เดือน ในช่วงเดือนกรกฎาคม 1991 ถึงเดือน
ธันวาคม 1992 เฉพาะคดีที่จับกุมผู้กระทำความผิดได้จากการงานวิจัยฉบับนี้ทำให้มีการจัดแบ่ง
ประเภทผู้กระทำความผิดเสียใหม่เป็น 4 ประเภท โดยแบ่งเป็นพวก Thrill ร้อยละ 66 พวก
Defensive ร้อยละ 25 พวก Retaliatory ร้อยละ 8 และพวก Mission น้อยกว่าร้อยละ 1
(McDevitt. J Levin. J and Bennett. S, 2002:307)

งานวิจัยเรื่อง Understanding who commits hate crime and why they do it ของ
Ymchwil gymdeithasol Social Research ของรัฐบาลเวลส์ ในปี 2013 ซึ่งอธิบายสาเหตุการเกิด
อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังโดยใช้แนวคิดทางจิตวิทยา สังคมจิตวิทยา แนวคิดทาง
ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม แนวคิดทางสังคมวิทยา และทางแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์และการเมือง
ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดด้วยกันทั้งสิ้น

งานวิจัยเรื่อง Causes and motivations of hate crime ของ Equality and Human
Rights Commission Research report 102 ในปี 2016 ซึ่งมุ่งวิจัยหาสาเหตุของผู้กระทำความผิด
โดยใช้พื้นฐานจากหลากหลายทฤษฎีในทางสังคมวิทยาและจิตวิทยา แต่จากการศึกษายังคงให้
ความสำคัญกับการแบ่งประเภทของผู้กระทำความผิดเป็น 4 ประเภทตามแนวความคิดของ Levin
and McDevitt แต่เพิ่มเติมว่าปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์สังคม หรือการรับรู้เป็นปัจจัยเสริมที่อาจ
ก่อให้เกิดอาชญากรรม

งานวิจัยเรื่อง The Impact of Strain on Hate Crime: Testing Agnew's Macro-Level General Strain Theory (2011) งานวิจัยระดับปริญญาเอกของ Chad W.Sexton ของภาควิชาสังคมวิทยา Buffalo University ซึ่งทดลองใช้ทฤษฎี Macro-Level General Strain Theory มาใช้ในการอธิบายสาเหตุการเกิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ซึ่งการเก็บข้อมูลนั้นใช้ข้อมูลจาก Uniform Crime Report (UCR) และ The United States Census ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้มาจากทุกรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อมาเป็นข้อมูลในการค้นคว้าวิจัย

อย่างไรก็ตามจากงานวิจัยทั้งหมดนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ศึกษาวิจัยในต่างประเทศนั้นล้วนเก็บข้อมูลมาจากสถิติคดีของรัฐบาลซึ่งเป็นการศึกษาเชิงสาเหตุจากคดีที่เกิดขึ้นและมีการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ ในขณะที่ในประเทศไทยนั้นยังไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังและไม่สามารถเก็บข้อมูลในลักษณะดังกล่าวได้ ทั้งในประเทศไทยก็ไม่มีการศึกษาประเภทของผู้กระทำความผิดหรือมูลเหตุจูงใจในลักษณะใดลักษณะหนึ่งมาก่อน ดังนั้นรูปแบบงานวิจัยที่พึงศึกษานั้นสมควรจะมีรูปแบบที่แตกต่างไปจากในต่างประเทศ ต่อเมื่อสามารถเก็บข้อมูลเพื่อแสดงผลลัพธ์ได้ว่าประเทศไทยมีอาชญากรรมประเภทนี้อยู่จริง จึงจะสามารถผลักดันภาครัฐให้เก็บข้อมูลอย่างเป็นทางการเพื่อการศึกษาวิจัยในเชิงลึกต่อไปได้

9. กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

สำหรับในส่วนนี้เป็นการนำเสนอระเบียบวิธีวิจัยซึ่งประกอบด้วยรายละเอียดในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ รูปแบบการวิจัย ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยมีการดำเนินการศึกษาดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Study) ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ เอกสารทางวิชาการ บทความ วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการนำอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง เพื่อนำมาประกอบ อ้างอิง และเป็นแนวทางในการศึกษา

2. การศึกษาเชิงคุณภาพ เป็นการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ต้องขังชายในเรือนจำพิเศษธนบุรี เรือนจำกลางคลองเปรม และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ใช้เทคนิควิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิจัย ประกอบด้วย การสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 กรณีศึกษา (case study) โดยการศึกษาตัวอย่างของมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดในเรือนจำ โดยทำการคัดเลือกกรณีศึกษาซึ่งเป็นตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive selection)

2.2 การสัมภาษณ์เชิงลึก ประกอบด้วยการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังเพื่อให้ทราบมูลเหตุจูงใจของการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

2. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัย

ในการวิจัยเชิงคุณภาพประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักโทษเด็ดขาดในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำพิเศษธนบุรี และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ที่ต้องขังในคดีที่มีมูลเหตุจูงใจมาจากเชื้อชาติ สัญชาติและศาสนา คดีที่มีมูลเหตุจูงใจมาจากเพศ คดีที่มีมูลเหตุจูงใจมาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ คดีที่มีมูลเหตุจูงใจมาจากการเจ็บป่วยทางจิตหรือคนพิการ และคดีที่มีมูลเหตุจูงใจมาจากสถาบัน ชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย

3. วิธีการและเครื่องมือในการวิจัย

วิธีการใช้แบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Questions) สัมภาษณ์ในรูปแบบเจาะลึก (In-depth Interview) มูลเหตุจูงใจของการกระทำ ความผิดอาชญากรรมที่เกิดจากการความเกลียดชัง

สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลมีกระบวนการดังนี้ คือ

3.1 ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์จากเอกสาร (Document Study) โดยศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ เอกสารทางวิชาการ บทความ วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อทำความเข้าใจกับงานที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาในเบื้องต้น

3.2 วิจัยภาคสนาม (Field Study) ผู้วิจัยลงพื้นที่วิจัยภาคสนามเพื่อศึกษามูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดในเรือนจำ โดยผู้วิจัยจะใช้เทคนิควิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

3.3 หลังจากทำการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ แล้วนำผลการสัมภาษณ์ที่ได้มาสรุปวิเคราะห์ให้ถูกต้องตามประเด็นต่าง ๆ ที่ได้ตั้งโจทย์การวิจัยไว้ รวมถึงข้อเสนอแนะและความคิดเห็นต่าง ๆ ที่ได้จากการสัมภาษณ์ และสังเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) คือ การตีความข้อมูล (Interpretation) การเปรียบเทียบข้อมูล (Constant Comparison) และการสังเคราะห์ข้อมูล (Data Synthesis) เพื่อหาเหตุผลแห่งใจของผู้กระทำความผิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย

5. จริยธรรมในการวิจัย

ผู้วิจัยเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กับทางคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โครงการวิจัยที่ 093/2562 หมายเลขการรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน เลขที่ CPA No.119/2562 มีรายละเอียดการดำเนินการดังนี้

5.1 รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการติดต่อและวิธีการเข้าถึงผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

สำหรับรายละเอียดและวิธีการติดต่อและวิธีการเข้าถึงผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ศึกษาด้วยการคัดเลือกประชากรวิธีการเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับความเกลียดชังใน 3 เรือนจำคือ เรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำพิเศษธนบุรี และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง หากได้ข้อมูลไม่เพียงพอผู้ศึกษาจะใช้วิธีการ Snowball Sampling โดยขอความยินยอมจากผู้ต้องขัง โดยใช้เวลาสัมภาษณ์ต่อคนประมาณ 30 นาที

5.2 วิธีการติดต่อและการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

วิธีการติดต่อและการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย คือ การทำจดหมายขออนุญาตถึงอธิบดีกรมราชทัณฑ์ และผู้บัญชาการเรือนจำทั้ง 3 แห่ง เพื่อขอเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขัง ไม่มีการบังคับผู้ต้องขังให้ตอบคำถามตามแบบสัมภาษณ์แต่ประการใด

ในแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะอธิบายถึงความเป็นมาของการศึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยเป็นนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การศึกษาวิจัยด้วยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวม ไม่ระบุ ชื่อ-นามสกุล อาชีพของผู้กระทำความผิด รวมทั้งการตอบแบบสัมภาษณ์จะไม่ผลกระทบต่อ การดำเนินคดี หรือ ชีวิตความเป็นอยู่ พร้อมทั้งนำเอกสารข้อมูลสำหรับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และหนังสือยินยอม เพื่อลงนามแสดงความยินยอม

5.3 เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้กระทำความผิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังโดยมีมูลเหตุจูงใจต่าง ๆ กัน

- 1) ผู้มูลเหตุจูงใจจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา
- 2) มูลเหตุจูงใจจากเพศ
- 3) มูลเหตุจูงใจจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ
- 4) มูลเหตุจูงใจที่มาจาก การเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ
- 5) มูลเหตุจูงใจที่มาจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย

ในการสัมภาษณ์เป็นการสัมภาษณ์เพื่อหามูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด ไม่สามารถที่จะระบุได้ว่าจะได้กลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจากสถานที่ตั้งซึ่งแต่ละแห่งก็รายเป็นการเฉพาะเจาะจง เนื่องจากอาจไม่พบกลุ่มตัวอย่างเลยในสถานที่ตั้งซึ่งบางแห่ง และอาจพบหลายรายในสถานที่ตั้งซึ่งบางแห่ง

5.4 เกณฑ์การคัดออกกลุ่มตัวอย่าง

หากผู้กระทำความผิดไม่ให้ความร่วมมือ หรือ ไม่เต็มใจในการตอบคำถามตามแบบสัมภาษณ์ การคัดออกกลุ่มนี้รวมถึงผู้กระทำความผิดที่ตอบคำถามไม่ครบตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยจะทำการคัดเลือกผู้กระทำความผิดตามเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มต่อไป

5.5 วิธีการพิทักษ์สิทธิ ป้องกันความเสี่ยง และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่าง

การทำจดหมายเพื่อชี้แจงกลุ่มตัวอย่างถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย การแนะนำตัวผู้วิจัยซึ่งเป็นนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งผลการศึกษาจะไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยเฉพาะผู้กระทำความผิด เพื่อนำไปสู่แนวทางที่สำคัญในการป้องกัน เพื่อเสนอแนวการป้องกันอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

การพิทักษ์สิทธิ ป้องกันความเสี่ยง และการรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ การนำเสนอข้อมูลโดยไม่ระบุชื่อ นามสกุล อาชีพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ การนำเสนอข้อมูลในภาพรวม ไม่ได้เน้นกรณีศึกษาใดศึกษาหนึ่งเป็นการเฉพาะ และการไม่กล่าวถึงรูปคดีที่มีผลต่อการดำเนินคดี

ผู้วิจัยอธิบายให้เจ้าหน้าที่เรือนจำเข้าใจว่าการเก็บข้อมูลในงานวิจัยนั้นเป็นการเก็บข้อมูลเพื่อนำไปพัฒนาการจำแนกผู้ต้องขังตามมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด และค้นหาผู้กระทำความผิดที่มีมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้จะไม่ประสบความสำเร็จหากผู้ต้องขังไม่เต็มใจในการให้ข้อมูล จึงขอให้เป็นการให้ข้อมูลโดยสมัครใจ

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ต้องปฏิบัติตามประมวลจริยธรรมข้าราชการพลเรือนภายใต้การดูแลของกลุ่มงานจริยธรรม กรมราชทัณฑ์เช่นกัน

สำหรับกระบวนการเก็บรักษาข้อมูลของผู้ต้องขังนั้น โดยปกติเรือนจำและผู้ต้องขังจะไม่อนุญาตให้มีการอัดเสียงหรือถ่ายภาพใด ๆ ในบริเวณสถานที่ต้องขัง ดังนั้นผู้วิจัยจะไม่นำกล้องถ่ายรูป โทรศัพท์เคลื่อนที่ ตลอดจนเครื่องอัดเสียงใด ๆ เข้าไปในเขตสถานที่ต้องขัง จะใช้เพียงการจดบันทึกเท่านั้น และเมื่อเสร็จสิ้นโครงการวิจัยก็จะเผาทำลายในทันที

6. ข้อจำกัดในการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์และการวิจัยจากเอกสาร จึงไม่สามารถนำไปเป็นตัวแทนของกลุ่มตัวอย่าง หรือนำไปอ้างอิงในงานวิจัยชิ้นอื่นได้

บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัยและอภิปรายผล

ในการศึกษาวิจัยนั้นผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังในเรือนจำ 3 เรือนจำ คือ เรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางธนบุรี และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง โดยได้ยื่นขอรับพิจารณาการวิจัยในคน ของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับอนุญาตให้ดำเนินการวิจัยแล้วเมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2562 โครงการวิจัยที่ 093/2562 หมายเลขการรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน เลขที่ CPA No.119/2562

ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ต้องขังรวมในคดีที่ถึงที่สุดแล้วทั้งสิ้น 52 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก เมื่อสัมภาษณ์แล้วนำข้อมูลมาจำแนกเพื่อตรวจสอบว่ามีกรณีใดบ้างที่ผู้ต้องขังกระทำความผิดแล้วถือว่าเข้าองค์ประกอบความผิดของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) ปรากฏว่ามีทั้งสิ้น 17 กรณีศึกษา

1. ข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลทั้ง 17 กรณีศึกษาดังนี้

1.1 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ ศาสนา

กรณีศึกษาที่ 1

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชายอายุ 27 ปี ก่อนต้องขังพักอาศัยอยู่กับมารดาและพี่ชาย ส่วนบิดาแยกไปมีครอบครัวใหม่ จบการศึกษาสูงสุดชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในยามว่างชอบดูละครหลังข่าวช่อง One

เช่น หัวใจศิลา ทีบหลอนซ่อนวิญญาณ เป็นต้น สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยนั้นอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด ในวัยเด็กคบหาเพื่อนที่มีคติถูกจับในข้อหาจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน คดีทำร้ายร่างกาย

พฤติกรรมการกระทำผิด

กระทำความผิดในคดีรับของโจรและทำร้ายผู้ต้องขังอื่นในเรือนจำ ก่อนถูกจับกรณีศึกษาที่

1 เคยมีทำร้ายร่างกายกับบุคคลอื่นมาก่อน

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 1 เกลียดชังคนที่มีลักษณะเป็นคนผิวดำ รูปร่างเตี้ย ฟันเหยิน โดยจำแนกว่า ลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะของ “คนอีสาน” เนื่องจากในสมัยเด็กนั้นตนเองเคยถูกคนที่มีลักษณะดังกล่าว ดุด่า ห้ามไม่ให้ไปเล่น จึงไม่ชอบใจเรื่อยมา หลังจากนั้นพอเจอคนที่มีลักษณะดังกล่าวก็จะเกิดอคติขึ้นทันทีและจะเข้าไปทำร้ายร่างกาย นอกจากนี้กรณีศึกษาที่ 1 เล่าว่า เมื่อตนเองเห็นคนที่มีลักษณะดังกล่าวก็จะเกิดความคิดว่าบุคคลนั้นจะเข้ามาทำร้ายตนเอง มีความรู้สึกว่าคุณหาเรื่องอยู่ตลอดเวลา และรู้สึกว่าถูกนิทนาบว่าร้าย หากอีกฝ่ายมีรูปร่างหน้าตาเป็นคนอีสาน (ในความเข้าใจของกรณีศึกษาที่ 1) ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายจะรู้สึกเกลียดชังไม่ชอบ แต่อย่างไรก็ตาม กรณีศึกษาที่ 1 นั้นบอกว่า “ชอบคนที่มีรอยสักเยอะ เพราะรู้สึกว่าเป็นคนดี” ถ้าหากว่ามีลักษณะที่ไม่ชอบแต่มีรอยสักก็จะไม่ทำร้าย เพราะคิดว่าคนคนนั้นเป็นคนดีทั้งหญิงและชาย

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

หลังกระทำความผิด รู้สึกว่าตนเองผิดเนื่องจากว่าถูกลงโทษ แต่หากพ้นโทษไปแล้วก็ไม่แน่ใจว่าจะกลับไปทำร้ายคนที่ไม่ชอบในลักษณะนี้อีกหรือไม่ เนื่องจากยังมีความรู้สึกไม่ชอบคนอีสานในลักษณะดังกล่าวอยู่

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 1 นั้นมีลักษณะของอคติต่อ “คนอีสาน” ซึ่งเป็นลักษณะเชื้อชาติหนึ่งในประเทศไทย และกรณีศึกษาสร้างกรอบว่า คนอีสานคือคนผิวดำ และเตี้ย ลักษณะของกรณีศึกษาที่ไม่ชอบคนอีสานดังกล่าวนั้นหากนำทฤษฎีของกดันของแอกนิวมาประกอบจะสามารถอธิบายได้ว่ากรณีศึกษาที่ 1 นั้นประสบกับเรื่องร้ายแรงหรือเหตุการณ์ร้ายแรงในชีวิต ในกรณีนี้คือถูกคนที่มีลักษณะดังกล่าวดูต่ำ นำไปสู่การสร้างอคติและความไม่พอใจขึ้นในวัยเด็ก และความก้าวร้าวดังกล่าวนำไปสู่ความโกรธ ความสับสน ความเครียด ความกลัว และความคับแค้นใจ จากนั้นจึงได้ปะทุขึ้นเป็นความเกลียดชังในลักษณะเหมารวมต่อบุคคลที่มีเชื้อชาติเดียวกันหรือมีลักษณะ Stereotype ใกล้เคียงกัน

1.2 มูลเหตุจูงใจที่จากเพศ

กรณีศึกษาที่ 2

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 30 ปี ก่อนถูกจับกุมพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีบุตรชายซึ่งเกิดกับคนรักเก่า ซึ่งขณะนั้นมีอายุประมาณ 25 ถึง 26 ปี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ครอบครัวยังไม่มีปัญหา รักใคร่กันดี ชอบดูละครหลังข่าว ละครย้อนยุค ละครรัก ที่พักอาศัยนั้นเป็นบ้านเช่าตึกแถวปลูกอยู่ติดกัน สภาพแวดล้อมในชุมชนที่เคยอยู่นั้นเป็นชุมชนที่มีการมั่วสุมเสพยาเสพติด ชีวิตในวัยเด็กและวัยรุ่นนั้นถูกคนกล่าวหาว่า เป็นคนขาดความกระตือรือร้นและมักโกรธที่มีคนพูดกระทบกระเทียบบิดามารดาว่ามีฐานะยากจน ส่วนตัวมีพฤติการณ์มั่วสุมเสพยาเสพติดโดยนำยาเสพติดไปขายให้กับบุคคลทั่วไป

พฤติกรรมกรรมการกระทำผิด

ต้องโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา เนื่องจากว่าเพื่อนของกรณีศึกษาที่ 2 นั้นยืมเงินไปจากกรณีศึกษาที่ 2 เป็นเงิน 30,000 บาท ซึ่งเงินจำนวนดังกล่าวนี้เป็นเงินที่ได้มาจากการซื้อขายยาเสพติด ในวันที่เกิดเหตุ นั้น กรณีศึกษาที่ 2 มีความจำเป็นต้องนำเงินไปคืนให้กับเจ้าของยาเสพติดที่ตนเองรับมา จึงได้โทรศัพท์หาเพื่อนในช่วงเวลา 5.30 นาฬิกา แต่อีกฝ่ายไม่ยอมรับสายและตัดสาย จึงได้เดินทางไปห้องเช่าของเพื่อน ขณะนั้นมีอาการเมาและโมโห

ต่อมาเมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องดังกล่าวในช่วงเวลาประมาณ 6 นาฬิกา พบกับผู้หญิงซึ่งเป็นคนรักของเพื่อนอยู่ ด้วยความรู้สึกโกรธไม่พอใจประกอบกับดื่มสุรามาจึงได้ลงมือจะข่มขืนกระทำชำเราหญิงคนดังกล่าว แต่กรณีศึกษาที่ 2 กลับพูดยืนยันว่า “ผมไม่ได้มีสาเหตุโกรธเคืองกับเขาส่วนตัวที่ทำลงไปเพราะโกรธเพื่อนมากกว่า”

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 2 ไม่ได้ให้คุณค่า “ผู้หญิง” ในฐานะมนุษย์ แต่เห็นเป็น “สิ่งของ” หรือ “วัตถุ” ที่เป็นสมบัติของ “ผู้ชาย” การลงมือข่มขืนหรือทำร้ายเหยื่อ เป็นผลมาจากอคติที่ฝังอยู่ในความคิดที่ถูกปลูกฝังกลายเป็นค่านิยม

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 2 ไม่ได้ยอมรับโดยตรงว่าตนเองกระทำความผิด แต่อ้างว่าตนเองคิดจะทำแต่ไม่ได้ลงมือกระทำจริง ซึ่งแตกต่างจากข้อเท็จจริงในคดีที่เกิดขึ้น พฤติกรรมในเรือนจำสุภาพเรียบร้อย แต่เนื่องจากกรณีศึกษาที่ 2 ไม่ได้รู้สึกว่ตนเองกระทำผิด จึงไม่อาจสรุปได้ว่าจะสามารถปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมในระยะยาวได้หรือไม่

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 2 มีแรงผลักดันจากอคติที่ชัดเจน โดยเกิดความกดดันตามทฤษฎีความกดดันของแอคนิว ในขณะที่เดียวกันก็มีการควบคุมตนเองที่ต่ำ ไม่สามารถควบคุมยับยั้งซึ่งใจตนเองในสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ ทั้งที่ตนเองก็ทราบดีว่าผู้เสียหายในคดีนั้นมีใช้ผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้ที่ตนต้องการทำร้ายหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน พฤติกรรมที่แสดงออกมาจึงเป็นลักษณะของความกดดันที่ต้องการการระบายออกเมื่อไม่ได้รับ “เงิน” ซึ่งก็คือสิ่งที่กรณีที่ 2 คาดหวัง จึงทำให้แสดงออกในความคับข้องในดังกล่าว ประกอบกับ “โกรธ” เพื่อนของตนเองที่เป็นคนรักของผู้เสียหาย จึงลงมือกระทำความผิดในรูปแบบของการแก้แค้นทดแทน

กรณีศึกษาที่ 3

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย กระทำความผิดตอนอายุ 18 ปี จะพันโทชเมืออายุ 27 ปี เป็นคนจังหวัดอุทัยธานี ในครอบครัวนั้นเป็นน้องต่อ ๆ กันมา ครอบครัวประกอบด้วยบิดามารดา ลุง และพี่น้องเป็นผู้ชายอีกสามคน ลุงนั้นเป็นผู้ชายที่เป็นใหญ่ที่สุดในบ้าน บิดาต้องคอยเชื่อฟังลุง เริ่มต่อยศตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ก่อนจะต่อยศ กรณีศึกษาที่ 3 แต่งงานและมีบุตรแล้ว แต่ไม่รู้สึกรักภรรยาหรือบุตร ไม่เคยอุ้มบุตรของตนเอง โดยเล่าว่ารู้สึกเฉย ๆ กับบุตรเพราะเกลียดเด็ก และไม่ได้ให้ความสนใจภรรยา เพราะฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเข้ามาพัวพันกับตนเองเอง ปัจจุบันแม้ถูกจับแต่ภรรยาก็ไม่ได้หย่าร้าง ไม่เคยมาขอความช่วยเหลือจากที่บ้านของกรณีศึกษาที่ 3

พฤติกรรมกรรมการกระทำผิด

ต้องขังในความผิดฐานโทรมหญิง ในวันเกิดเหตุชั้นกรณีศึกษาที่ 3 อยู่ที่บ้าน เพื่อนโทรศัพท์มาบอกว่าอุตุผู้หญิงได้คนหนึ่งแถวจังหวัดสมุทรปราการและชวนมารุมโทรมหญิง กรณีศึกษาที่ 3 จึงไปพบเพื่อนและร่วมกับเพื่อนรุมโทรมหญิงคนที่อุตุมาซึ่งขณะนั้นกรณีศึกษาที่ 3 ไม่ได้มาแต่อย่างใด มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนดี กรณีศึกษาที่ 3 ไม่ได้รู้สึกผิดต่อหญิงคนดังกล่าว แต่รู้สึกว่าการทำ “เรื่องที่ดี” เนื่องจากว่าหลังที่รุมโทรมแล้วตนเองเป็นคนที่ช่วยพาหญิงคนนั้นออกมาจากวงที่ถูกรุมโทรมจึงถือว่าเป็นการทำดีแล้ว กรณีศึกษาที่ 3 กล่าวว่า “หากผมไม่ช่วย เขาก็ต้องถูกข่มขืนต่อ” ซึ่งแสดงว่าในความคิดของกรณีศึกษาที่ 3 ก็ทราบดีว่าพฤติกรรมกรรมการข่มขืนไม่ถูกต้อง แต่ก็ยังลงมือกระทำ

หลังจากเกิดเหตุด้วยความที่บิดามารดาร์ักมากจึงพาหนีคดีจนกระทั่งถูกจับได้ ปัจจุบันบิดามารดามารับงานก่อสร้างอยู่แถวเรือนจำเพื่อที่จะได้คอยดูแล แต่มารดามีพฤติกรรมที่ชอบด่าว่า จะมาเยียมเป็นประจำแต่ก็จะด่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 3 มีความรู้สึก “เพศหญิง” เป็น “วัตถุทางเพศ” เมื่อถูกชักชวนให้ไปรุมโทรมจึงไม่ได้สนใจคิดไตร่ตรอง ทั้งที่ทราบข้อเท็จจริงว่าหญิงคนดังกล่าวถูกอุตุมา ไม่ได้เต็มใจ ทั้งหลังจากเกิดเหตุยังเข้าใจว่าตนมีอำนาจเหนือกว่าเพศหญิง และถือว่าพฤติกรรมที่ตนเรียงคิวหญิงคนดังกล่าวเป็นรายสุดท้ายถือเป็นบุญคุณด้วย แต่ที่น่าสนใจก็คือพฤติกรรมของมารดาที่ชอบด่าว่ากรณีศึกษาที่ 3 ด้วยถ้อยคำหยาบคาย ซึ่งอาจเป็นแรงเสริมที่ทำให้กรณีศึกษาที่ 3 มีอคติกับเพศหญิงด้วย

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

ขณะอยู่ในเรือนจำ กรณีศึกษาที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวและพยายามแสดงตนเป็นลูกพี่ตลอดเวลา ทั้งยังคงไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองกระทำความผิด เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลในเรือนจำแสดงความวิตกกังวลต่อพฤติกรรมหลังออกจากเรือนจำของกรณีศึกษาที่ 3 ว่า ง่ายต่อการที่จะกลับมากระทำความผิดอีก

วิเคราะห์กรณีศึกษา

พฤติกรรมของกรณีศึกษาที่ 3 นั้นเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม และทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน โดยกรณีศึกษาที่ 3 นั้นเติบโตมาในครอบครัวที่เพศชายเป็นใหญ่ มีพลังอำนาจมากกว่า ในขณะที่เดียวกันก็คบค้าสมาคมกับเพื่อนผู้ชายที่มีอคติกดทับเพศหญิงด้วย พฤติกรรมการแสดงออกจึงมาจากการเรียนรู้ภายในครอบครัว และกลุ่มเพื่อนฝูง นำไปสู่การลอกเลียนแบบทั้งแนวความคิดและการกระทำ และลงมือกระทำอาชญากรรมเพื่อความพึงพอใจหรือเพื่อความสนุกสนานของตนเอง ทั้งนี้พฤติกรรมของมารดาของกรณีศึกษาที่ 3 ก็อาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความกดดันและนำไปสู่อคติเช่นกัน

กรณีศึกษาที่ 4

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 33 ปี ชีวิตในวัยเด็กอาศัยอยู่กับมารดาเนื่องจากบิดาเสียชีวิตแล้ว ก่อนเกิดคดีมีคนรักอยู่กินด้วยกันแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ฐานะทางบ้านปานกลาง มีพี่น้องผู้ชายสามคน ตนเองเป็นคนสุดท้อง สนิทกับมารดาและพี่ชายคนโต ไม่ได้ทะเลาะเบาะแว้งอะไรกับคนในครอบครัว ก่อนหน้านี้ประกอบอาชีพรับจ้าง ชอบดูโทรทัศน์ ฟังเพลง ชอบละครหลังข่าว โดยเฉพาะช่อง 3 เป็นคนจังหวัดอุบลราชธานี บ้านที่พักอาศัยเป็นบ้านชั้นเดียวใน

หมู่บ้าน ประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ค่าแรงเดือนละ 10,000 บาทซึ่งพอกินพอใช้ ไม่ได้เดือดร้อนปัญหาทางการเงิน เพื่อนที่คบไม่มีปัญหาอาชญากรรม ตนเองไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาก่อน

พฤติกรรมการกระทำผิด

ต้องโทษในคดีข่มขืนกระทำชำเรา โทรมหญิง ในวันเกิดเหตุนั้นเกิดเหตุที่แถวถนนพระรามเก้า กรุงเทพมหานคร โดยกรณีศึกษาที่ 4 กับเพื่อน 5 ถึง 6 คนซึ่งเช่าบ้านอยู่ในกรุงเทพมหานครนั้น นัดดื่มเหล้าดื่มเบียร์กันในช่วงเวลากลางวัน ปรากฏว่าเพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวบุรีรัมย์บอกว่านัดคนรักมาที่ห้องในช่วงเวลาดังกล่าว เมื่อผู้หญิงคนดังกล่าวมาแล้วก็ได้เข้ามาในห้องด้วย จากนั้นเมื่อเริ่มเมาสุรา คนรักของผู้หญิงคนดังกล่าวก็เป็นผู้ลงมือข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิงก่อน จากนั้นจึงลงมือรวมโทรมร่วมกัน คู่คดีในคดีนี้มี 6 คน ต่อมาบิดามารดาของผู้หญิงคนดังกล่าวตามมาพบจึงได้แจ้งความดำเนินคดี สำหรับตัวกรณีศึกษาที่ 4 นั้นพบกับหญิงผู้เป็นผู้เสียหายในวันดังกล่าวเป็นครั้งแรก ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 4 เห็นว่า “เพศหญิง” เป็น “วัตถุทางเพศ” เนื่องจากจากการสัมภาษณ์ การที่กรณีศึกษาที่ 4 ตามเพื่อนไปพบเหยื่อนั้น แรกเริ่มเดิมทีก็เพื่อที่จะหาโอกาสข่มขืนกระทำชำเราอยู่แต่เดิมแล้ว แม้กรณีศึกษาที่ 4 ไม่เคยรู้จักหรือเคยพบเห็นเหยื่อมาก่อน และไม่สนใจว่าเหยื่อจะเป็นคนรักของเพื่อนหรือไม่ ทั้งหลังเกิดเหตุไม่ได้สำนึกผิด และเห็นว่าพฤติกรรมของตนเป็นเรื่องปกติ

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

พฤติกรรมในเรือนจำนั้นกรณีศึกษาที่ 4 มีท่าทีสุภาพ และพูดจาดี แต่ก็ยังคงเห็นว่า พฤติการณ์ในคดีของตนเป็นเรื่องปกติธรรมดา และแสดงอาการไม่เข้าใจที่ถูกบิดามารดาของเหยื่อแจ้ง จับกุมจำเลยกับพวก

วิเคราะห์กรณีศึกษา

สิ่งที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของกรณีศึกษาที่ 4 ที่ชัดเจนก็คือการเรียนรู้ ไม่ว่าจะมาจากการดูละครหลังข่าว หรือว่าการคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูงที่ต่างแลกเปลี่ยนและซึมซับอคติต่อเพศตรงข้ามไว้อย่างชัดเจน ในกรณีของกรณีศึกษาที่ 4 นั้นเลียนแบบพฤติกรรมการข่มขืนตาม ๆ กันมา ในขณะเดียวกันก็ขาดความยับยั้งชั่งใจโดยการจงใจดื่มสุราให้เมา และเกิดความกล้าที่จะข่มขืน ทั้งต่อมาหลังเกิดเหตุ กรณีศึกษาที่ 4 ที่ซึมซับแนวคิดและพฤติกรรมมาแล้วก็ไม่อาจแยกแยะได้ว่าตนเองนั้นกระทำการสิ่งใดผิด

กรณีศึกษาที่ 5

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 26 ปี ขณะเกิดเหตุอายุประมาณ 19 ถึง 20 ปี เดิมพักอาศัยอยู่กับมารดาและน้องสาวซึ่งอายุห่างกัน 10 ปี ส่วนบิดาเสียชีวิตแล้ว จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ขณะเกิดเหตุกำลังศึกษาชั้น ปวช.ปีที่ 1 สนทนากับมารดาและน้องสาว ปัจจุบันนี้ทั้งสองคนยังคงมาเยี่ยมทุกสัปดาห์ ชอบดูการแข่งขันกีฬาเช่น ฟุตบอล ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัยนั้นเป็นชุมชนแออัดติดริมคลองในกรุงเทพมหานคร ปกติในชุมชนนั้นจะไม่แต่ต้องยาเสพติด กรณีศึกษาที่ 5 มีเพื่อนซึ่งสนิทกันตั้งแต่เด็กซึ่งก็คือคู่คดีในคดีนี้

พฤติกรรมการกระทำผิด

ต้องโทษคดีรุมโทรมหญิงเป็นเวลา 33 ปี 4 เดือน นานกว่าคู่คดี เนื่องจากตนเองต่อสู้คดี ส่วนเพื่อนที่ร่วมกันกระทำความผิดอีก 2 คนรับสารภาพต้องโทษเพียง 25 ปี วันเกิดเหตุขณะนั่งเล่นอยู่ที่สะพานข้ามคลองในบริเวณบ้านกับเพื่อนรวม 3 คน มีเพื่อนพูดขึ้นมาว่า “วันนี้ไปรับผู้หญิงมาคนหนึ่ง ไปสนุกกัน” แล้วชักชวนกันไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงคนดังกล่าว จากนั้นจึงเดินทางไปห้องพักซึ่งในนั้นมีผู้ชาย 2 คนกับผู้หญิง 1 คนนั่งอยู่แล้ว เมื่อเข้ามาในห้องนั้นก็ดื่มเหล้ากันรวมทั้งสิ้น 6 คน ยกเว้นแต่กรณีศึกษาที่ 5 ที่ไม่ได้ดื่มเหล้า นอกนั้นทุกคนดื่มแล้วมีอาการเมา จากนั้นจึงมีการเริ่มข่มขืนผู้หญิงโดยผู้หญิงไม่ยินยอม กรณีศึกษาที่ 5 ได้ช่วยเพื่อนจับตัวผู้หญิงไว้และลงมือข่มขืนจนกระทั่งสำเร็จความใคร่ หลังจากกระทำชำเราแล้วก็ต่างคนต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน จนกระทั่งกรณีศึกษาที่ 5 มาทราบว่าถูกออกหมายจับในคดีนี้ กรณีศึกษาที่ 5 ไม่เคยรู้จักกับผู้เสียหายมาก่อน เมื่อถูกชักชวนก็ตกลงที่จะไปรุมโทรมพร้อมกับเพื่อน

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 5 กระทำความผิดโดยอ้างว่าถูกเพื่อนชักชวน ซึ่งต่างก็ไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเหยื่อ โดยเหยื่อไม่ยินยอม ทั้งตัวกรณีศึกษาที่ 5 เองก็ทราบว่าเหยื่อไม่ยินยอม นอกจากตนเองที่ลงมือข่มขืนแล้วยังช่วยเพื่อนจับเหยื่อไว้ไม่ให้ขัดขืนด้วย แสดงให้เห็นว่ากรณีศึกษาที่ 5 มองว่าเหยื่อเป็น “วัตถุทางเพศ” ไม่ใช่ในฐานะ “มนุษย์” เช่นกัน ทั้งหลังจากกระทำความผิดก็ไม่ได้รู้สึกผิดใด ๆ

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 5 ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในเรือนจำ สุภาพเรียบร้อย แต่ก็ปฏิเสธอย่างอ้อม ๆ ว่าตนเองไม่ได้ดื่มสุรา และไม่ได้ลงมือข่มขืนร่วมกับเพื่อน และแสดงออกว่าไม่เห็นความสำคัญว่าพฤติกรรมของตนเองกับเพื่อนเป็นความผิดได้อย่างไร

วิเคราะห์กรณีศึกษา

ลักษณะของกรณีศึกษาที่ 5 นั้นคล้ายคลึงกับกรณีศึกษาที่ 4 ที่ลอกเลียนแบบพฤติกรรมมาจากกลุ่มเพื่อนผ่านการเรียนรู้ เมื่อถูกชักชวนก็พร้อมที่จะคล้อยตาม ทั้งหลังจากกระทำความผิดแล้วก็ยังร่วมกับผู้อื่นกระทำความผิดต่อจนเป็นความผิดฐานรุมโทรม และหลังเกิดเหตุก็ไม่ได้มีความสำนึกเสียใจแต่อย่างใด คำพูดที่บอกว่า “ไปสนุกกัน” ในความเข้าใจของกรณีศึกษาที่ 5 กับเพื่อนก็ชี้ชัดว่าการไปข่มขืนและรุมโทรมผู้หญิง เป็นการกระทำเพื่อความสนุกสนาน

กรณีศึกษาที่ 6

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 32 ปี พื้นเพครอบครัวเดิมนั้นอาศัยอยู่กับบิดามารดามีพี่สาวสองคน ฐานะครอบครัวปานกลาง มีอาชีพทำไร่ จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่บ้านปูนกิ่งไม้ที่จังหวัดลพบุรี ชอบดูละครช่องเจ็ดและละครหลังข่าว มีเพื่อนซึ่งเคยต้องโทษในคดีมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต

พฤติกรรมการกระทำผิด

กระทำความผิดใดคดีข่มขืนและฆ่า ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต พฤติการณ์ในคดีนั้นเกิดในปี 2549 ช่วงเวลาประมาณ 9 ถึง 10 นาฬิกา ในช่วงดังกล่าวกรณีศึกษาที่ 6 ซึ่งรถจักรยานยนต์ออกมา

เติมน้ำมัน มีเพื่อนขี่รถจักรยานยนต์สวนมาแล้วชวนไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง ปรากฏว่าพวกของ
 กรณีศึกษาที่ 6 ได้พากันไปที่ห้องเช่าของเพื่อนและพบผู้หญิงอยู่ 1 คน จากนั้นนั่งคุยกันเฉย ๆ เพื่อน
 สะกิดบอกกับกรณีศึกษาที่ 6 ว่า “ผู้หญิงบอกว่าเอาได้ ไม่ขัดขืน” จากนั้นพวกของกรณีศึกษาที่ 6 จึง
 ได้ลงมือข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิง ปรากฏว่าพอข่มขืนเสร็จแล้ว ก็มีผู้ชายอีก 2 คนขอเข้ามาร่วมเพศ
 กับผู้หญิงคนดังกล่าวด้วยจนกระทั่งเสร็จกิจ จากนั้นจึงพาผู้หญิงซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ออกมาจาก
 ห้องเช่า ผู้หญิงได้บอกกับเพื่อนของกรณีศึกษาที่ 6 ว่า “จะไปแจ้งความ” เพื่อนจึงจอด
 รถจักรยานยนต์ตรงข้างทาง จากนั้นใช้ไม้พาดศีรษะผู้หญิงคนดังกล่าวจนล้มลง ส่วนกรณีศึกษาที่ 6
 ลากผู้หญิงคนดังกล่าวไปทิ้งไว้ข้างทางโดยอ้างว่า “ผมสงสารเขากลัวจะถูกรถทับ” จากนั้นจึงพากันขี่
 รถจักรยานยนต์หลบหนีไป จนกระทั่งมาทราบในภายหลังประมาณ 5 วันว่า หญิงคนดังกล่าวนั้น
 เสียชีวิตแล้ว จึงหลบหนีคดีไป

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 6 มองเหยื่อในลักษณะของ “วัตถุทางเพศ” เช่นกัน และแม้จะทราบว่าเหยื่อ
 ไม่ยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย ทั้งหลังเกิดเหตุ กรณีศึกษาที่ 6 ร่วมกับเพื่อนทำร้ายเหยื่อ
 แต่กลับพูดแสดงการเอาบุญคุณกับเหยื่อว่าตนเองมีน้ำใจลากเข้าพงหญ้าข้างทางเพื่อไม่ให้ถูกรถทับ
 แสดงถึงความคิดและอคติที่มีต่อเพศหญิงกตัญญูอย่างชัดเจน

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 6 มีท่าทีสุภาพ แต่การสัมภาษณ์นั้นกรณีศึกษาที่ 6 จะพยายามบอกซ้ำ ๆ ว่า
 เป็นความผิดของเพื่อนและปฏิเสธความรับผิดชอบตลอดเวลา ทั้งยังพยายามบ่ายเบี่ยงให้ความผิดตกอยู่กับ
 เหยื่อที่ถูกฆ่าที่คิดจะแจ้งความ และพยายามพูดอธิบายแสดงความดีงามของตนเองที่หวังดีไม่ต้องการ
 ให้เหยื่อถูกรถทับ

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีของกรณีศึกษาที่ 6 นั้น คล้ายคลึงกับกรณีศึกษาที่ 4 และที่ 5 การเรียนรู้และการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อนฝูงยังคงเป็นสาเหตุที่ทำให้ลงมือกระทำความผิด เมื่อเพื่อนชักชวนส่งเสริม และท้าทาย กรณีศึกษาที่ 6 ก็ขาดความยับยั้งชั่งใจโดนสิ้นเชิง ทั้งท้ายที่สุดก็ไม่มีความรู้สึกผิดต่อการกระทำของตนเอง ผลักให้เป็นความผิดของผู้เสียหาย ลักษณะของกรณีศึกษาที่ 6 นั้นเป็นลักษณะที่พบในกรณีศึกษาที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งมักมีสาเหตุมาจากการเรียนรู้ทางสังคมเพื่อนฝูง และครอบครัว

1.3 มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ

กรณีศึกษาที่ 7

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 48 ปี ต้องโทษคดีข่มขืนกระทำชำเราและคดีพรากผู้เยาว์ สมาชิกในครอบครัวมีมารดา น้องสาว 1 คน และบุตรชาย 1 คน โดยปกติจะพักอาศัยอยู่กับมารดาที่จังหวัดลพบุรีและบางครั้งจะมาพักอาศัยอยู่กับบุตรที่บ้านเช่าที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งเช่าไว้ให้บุตรพักอาศัยในระหว่างศึกษาชั้นปวส. ลักษณะห้องเช่าที่เช่าให้บุตรชายนั้นเป็นลักษณะห้องโล่ง ในอดีตเดิมที่บิดามารดาแยกทางกัน ปัจจุบันมารดาอายุ 68 ปี บิดาอายุ 78 ปี ส่วนบุตรชายมีอายุ 19 ปี

พฤติกรรมการกระทำความผิด

กรณีศึกษาที่ 7 เล่าว่า ในคดีนี้ต้องโทษคดีข่มขืนทั้งสิ้น 2,150 ปี ศาลจำคุกได้ไม่เกิน 50 ปี โดยคู่กรณีคือเพื่อนของบุตรชาย เป็นเด็กผู้ชาย โดยกรณีศึกษาที่ 7 ยืนยันว่าไม่ได้กระทำความผิดเนื่องจากพูดว่า “อีกฝ่ายเป็นผู้ชาย ผมจะไปข่มขืนเขาทำไม” และยังบอกอีกว่าเหตุที่ถูกใส่ร้ายว่า

ข่มขืนกระทำชำเราเรานั้นเนื่องจาก เมื่อปี 2561 เด็กคนดังกล่าวซึ่งมีอายุ 16 ปีในขณะนั้นมาขโมยของ โดยแอ็ค E Wallet ของบุตรชายซึ่งอยู่ในโทรศัพท์มือถือของบุตรชายตน เมื่อกรณีศึกษาที่ 7 จับได้ อีกฝ่ายกลัวว่าจะถูกแจ้งความจึงไปดำเนินการแจ้งความตัดหน้าว่าถูกข่มขืนกระทำชำเรา ส่วนฝ่าย บิดามารดาของคู่กรณีนั้นเรียกเงิน 200,000 บาทเป็นค่าเสียหายแต่ว่ากรณีศึกษาที่ 7 ไม่ยอมจ่าย

กรณีศึกษาที่ 7 เล่าวาทไปวนมาว่าคู่กรณีนั้นมาอาศัยอยู่และกินที่บ้านที่เช่าไว้ให้บุตรชาย แต่ หลังจากสัมภาษณ์ไปสักครู่ก็บอกว่าไม่ได้มาค้างคืน เพียงแต่มาเที่ยวเล่นแล้วก็กลับไปเท่านั้น แต่ ข้อเท็จจริงในคดีคู่กรณีนั้นไปแจ้งความว่า ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาตั้งแต่ช่วงปี 2558 ทำให้เป็น การข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปีซึ่งกรณีศึกษาที่ 7 ยืนยันว่าตนเองไม่ได้กระทำความผิด เนื่องจากไม่ได้ข่มขืนกระทำชำเราเด็กชาย ตัวเองถูกใส่ร้ายแต่ที่ให้การรับสารภาพในชั้นศาล เนื่องจากเกรงว่ามารดาจะเสียใจและมีความเครียด แต่เมื่อผู้สัมภาษณ์สอบถามถึงเนื้อหาที่กรณีศึกษา ที่ 7 ถูกใส่ร้าย ปรากฏว่ากรณีศึกษาที่ 7 ไม่ยอมเล่าเรื่องเหตุการณ์ดังกล่าวให้ฟังและพยายาม หลีกเลียงที่จะพูดถึงเนื้อหาคดีอยู่ตลอดเวลา

แต่จากการสัมภาษณ์ เนื้อหาคดีโดยสรุปในคดีนี้ก็คือ เด็กผู้ชายผู้เสียหายนั้นแจ้งว่า ถูก กรณีศึกษาที่ 7 กระทำชำเราหรือมีเพศสัมพันธ์กันมาตั้งแต่ปี 2558 ถึงปี 2561 จนกระทั่งมีความ ขัดแย้งกัน จึงได้มาแจ้งความดำเนินคดีกับกรณีศึกษาที่ 7 ในปี 2561 ซึ่งกรณีศึกษาที่ 7 นั้นจ่ายเงิน จ้างทนายความด้วยตนเองแต่ทนายความบอกกับกรณีศึกษาที่ 7 ว่า จากรูปคดีไม่สามารถสู้คดีได้ กรณีศึกษาที่ 7 ไม่พอใจในรูปคดีดังกล่าว พยายามพูดว่านักสังคมสงเคราะห์ที่อยู่กับผู้เสียหายในชั้น ศาลเป็นคนเสี้ยมสอนผู้เสียหายให้พูดใส่ร้ายตนเอง

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 7 ยืนยันตลอดการสัมภาษณ์ว่า ตนเองไม่ได้มีรสนิยมชอบผู้ชาย แต่จากพฤติการณ์ในคดีนั้นเห็นว่า กรณีศึกษาที่ 7 ลงมือล้วงละเมิดทางเพศและข่มขืนกระทำชำเราเด็กผู้ชายที่มีอายุน้อยในลักษณะที่คิดว่าเด็กจะไม่ไปพูดกับผู้อื่นและเป็นไปได้ว่ามีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กันจนเกิดความขัดแย้ง ในกรณีนี้ปรากฏว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นอีกฝ่ายก็ไปแจ้งให้กับผู้อื่นทราบ กรณีศึกษาที่ 7 ไม่ยอมรับว่าตนเองลงมือข่มขืนกระทำชำเราผู้ชายซึ่งเป็นลักษณะที่แสดงของการไม่ยอมรับความจริงหรือเป็นอคติที่มีอยู่กับเพศที่สาม และเห็นว่าการลงมือข่มขืนกระทำชำเราเพศชายนั้นเป็นสิ่งที่น่าอาย ไม่สามารถที่จะยอมรับได้ สืบเนื่องจากคำพูดที่บอกว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชายจะไปข่มขืนทำไม้นั้นแสดงออกได้ชัดเจนว่ากรณีศึกษาที่ 7 กลัวที่จะถูกกล่าวหาว่ามีรสนิยมทางเพศที่ผิดปกติ แต่ในขณะที่เดียวกันก็หาประโยชน์จากฝ่ายตรงข้ามที่ฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ชายอายุน้อย ไม่กล้าที่จะไปดำเนินคดีแจ้งความกับเจ้าพนักงานตำรวจ

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

จนถึงวันที่ให้สัมภาษณ์ กรณีศึกษาที่ 7 ยังคงพูดจาบ้ายเบี่ยงและไม่ยอมรับความผิดของตนเอง แม้จะให้สัมภาษณ์ด้วยท่าทีสบาย ๆ แต่ก็มีหลายคำถามที่เจตนาไม่ตอบหรือเลี่ยงที่จะตอบตลอดเวลา ส่วนพฤติกรรมภายนอกนั้นแสดงออกว่าตนเองเป็นคนเปิดเผย และมีท่าทีขี้เล่น ซึ่งจากพฤติกรรมดังกล่าวทำให้เห็นว่ายังคงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือปรับพฤติกรรมของกรณีศึกษาที่ 7 ได้

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 7 นั้นจำเป็นต้องอาศัยทฤษฎีหลายทฤษฎีประกอบกัน จากการสัมภาษณ์จะเห็นถึงภาวะกีดตันทางจิตใจของกรณีศึกษาที่ 7 ต่อการพยายามปกปิดความต้องการทางเพศและแรงผลักดัน

ของตนเอง โดยน่าจะมาจากแรงผลักดันของความกดดันที่มาจากการไม่ได้รับสิ่งที่คาดหวัง นั่นก็คือ “ความปรารถนาทางเพศ” ในขณะเดียวกัน การที่ตัวผู้เสียหายเป็นเด็กเปิดโอกาสที่ตัวกรณีที่ 7 จะหาประโยชน์และเข้าใกล้ได้ง่ายตามทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม ในประการสุดท้ายย่อมเป็นการที่ตัวกรณีศึกษาที่ 7 ไม่อาจยับยั้งชั่งใจได้ ขาดการควบคุมตนเอง ทำให้ท้ายที่สุดกรณีศึกษาที่ 7 เลือกที่จะประกอบอาชญากรรมโดยจงใจที่จะปิดบังความผิดของตนเองไว้

1.4 มูลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย

กรณีศึกษาที่ 8

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 20 ปี ขณะกระทำความผิด 18 ปี 5 เดือน พื้นเพเป็นคนจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีสมาชิกในครอบครัวคือบิดามารดา บิดาและมารดาให้เงินมาเช่าห้องอยู่เพียงลำพังที่จังหวัดสมุทรสาคร เข้าเรียนที่วิทยาลัยเทคนิค ร. ชั้น ปวศ.ปี 1 แต่ว่าต่อมาลาออกไม่ได้ศึกษาต่อ เดินทางกลับจังหวัดสุราษฎร์ธานีพักหนึ่งแต่เมื่อกลับไปแล้วคิดถึงเพื่อนจึงได้เดินทางกลับมายังกรุงเทพมหานครอีกครั้ง ปกติเป็นคนชอบดูหนังตลก

พฤติกรรมการกระทำความผิด

กรณีศึกษาที่ 8 ถูกฟ้องต่อศาลในข้อหาฆ่าคนตาย มีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในครอบครอง และพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่รับอนุญาต รวมโทษจำคุกทั้งสิ้น 7 ปี 20 เดือน

ก่อนที่จะเป็นคดีในคดีนี้ระหว่างกรณีศึกษาที่ 8 เล่าว่า “กับนักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยี ก. ได้มีการโต้เถียงกันใน Facebook เนื่องจากว่าฝ่ายวิทยาลัยเทคโนโลยี ก. โปสต์ภาพ

เสื้อซ้อปที่ไปแย่งมาจากวิทยาลัยเทคนิค ร. ทำให้รู้สึกไม่พอใจ” จึงได้พูดคุยกับกลุ่มเพื่อนร่วมสถาบันว่าจะไปตีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยรวบรวมพรรคพวก 13 คนพร้อมกับอาวุธมีดและอาวุธปืน จากนั้นไปดักรออยู่ที่หน้าวิทยาลัยเทคโนโลยี ก. แต่ปรากฏว่าอีกฝ่ายหนึ่งหลบหนีเข้าไปในโรงเรียน ทางฝ่ายของกรณีศึกษาที่ 8 จึงพากันไปดักรออยู่ที่สถานีบริการน้ำมันศาลเท็กซ์ ริมถนนกาญจนาภิเษก จนกระทั่งอีกฝ่ายเลิกเรียน ปรากฏว่าอีกฝ่ายยกพวกกันมาประมาณ 30 คน ฝ่ายกรณีศึกษาที่ 8 สู้ไม่ได้จึงวิ่งหนี แต่ปรากฏว่าวิ่งไม่ทัน กรณีศึกษาที่ 8 จึงยกปืนขึ้นยิงไปยังกลุ่มของคู่อริ มีผู้ถึงแก่ความตาย

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 8 เล่าให้กับผู้วิจัยฟังว่า “เดิมทีเมื่อเข้าศึกษาที่วิทยาลัยนั้นรุ่นพี่จะมีการสอนว่าให้ระมัดระวังตัวจากโรงเรียนอื่น ๆ ซึ่งเป็นโรงเรียนในกลุ่มวิชาช่างหรือโรงเรียนพาณิชย์ในสายวิชาชีพ ในโรงเรียนนั้นมีรุ่นพี่ 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มที่แนะนำว่าจะต้องไปตีกับไปหาเรื่องโรงเรียนอื่น ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งจะเป็นกลุ่มที่บอกกับรุ่นน้องว่าห้ามโดดเรียน ให้ตั้งใจเรียน แต่ผมมีความรู้สึกว่าการไปตีกับโรงเรียนอื่นน่าสนุกกว่าจึงเลือกเข้ากลุ่มแรก” นอกจากนี้ยังเล่าต่อว่า “ในกลุ่มนักเรียนช่างมีค่านิยมว่า “เสื้อซ้อป” ที่ใส่กันในโรงเรียนนั้นเป็นศักดิ์ศรีของแต่ละโรงเรียน หากว่าไปชิงเสื้อซ้อปของสถาบันการศึกษาอื่นมาได้จะถือว่าเท่”

กรณีศึกษาที่ 8 เคยนำมีดไปจี้นักเรียนโรงเรียนคู่อริเพื่อที่จะให้ถอดเสื้อซ้อปออกยกให้ ซึ่งบางครั้งหากอีกฝ่ายไม่มีอาวุธมาด้วยก็จะยอมถอดเสื้อยกให้แต่โดยดี แต่ถ้ามีอาวุธติดตัวมาก็จะต่อสู้กัน หากถูกชิงเสื้อซ้อปไปได้ก็จะถือว่าเป็นโรงเรียนที่อ่อนแอกว่า

ดังนั้นการไปตีกับโรงเรียนอื่น หรือสถาบันอื่น จึงเป็นการรักษาศักดิ์ศรีของโรงเรียนและเป็นสิ่งที่รุ่นพี่ปลุกฝังให้ทำต่อ ๆ กันมานั่นเอง

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

ภายหลังจากกระทำความผิดแล้วกรณีศึกษาที่ 8 รู้สึกผิดแต่ไม่มาก เนื่องจากมีความรู้สึกว่าจะหากไม่เป็นฝ่ายยิงก่อนก็จะถูกอีกฝ่ายฆ่าตายเช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามกรณีศึกษาที่ 8 กล่าวว่า “ถ้าหากย้อนเวลากลับไปได้ก็จะไม่ทำเช่นนี้อีกและจะตั้งใจเรียน”

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 8 นั้นสามารถใช้หลักทฤษฎีในการอธิบาย เริ่มจากความกดดันทางสังคมจากสถาบันการศึกษา ซึ่งตัวกรณีศึกษาที่ 8 มีความปรารถนาที่จะรักษาศักดิ์ศรีของสถาบัน ทั้งที่ในมุมมองของสังคมเรื่องดังกล่าวไม่เป็นสาระแต่อย่างใด แต่เมื่อนำพื้นฐานทางครอบครัวและการศึกษามาพิจารณา ก็จะเห็นแรงกดดันจากการไม่ได้รับในสิ่งที่คาดหวัง ซึ่งก็คือการประสบความสำเร็จทางการศึกษา และเมื่อพลาดหวังจากสิ่งดังกล่าวก็ตั้งความหวังต่อรูปแบบของสถาบันและระบบใหม่ที่สร้างขึ้น โดยเชื่อมโยงกับทฤษฎีการเรียนรู้และการเลียนแบบพฤติกรรมจากรุ่นพี่ภายในสถาบันนำไปสู่การกระทำความผิด ซึ่งกรณีศึกษาที่ 8 ก็ซึมซับทั้งค่านิยม แนวคิด และพฤติกรรมมาทั้งหมดในลักษณะที่พร้อมจะส่งต่อค่านิยมให้กับรุ่นน้องในสถาบันต่อ ๆ ไปด้วย

กรณีศึกษาที่ 9

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชายอายุ 20 ปี สมาชิกในครอบครัวมีบิดามารดาและน้องชาย 2 คน เรียนจบจากวิทยาลัยเทคนิค ร. ชั้น ปวช.ปีที่สาม ลักษณะของที่อยู่อาศัยนั้นเป็นในคอนโดมิเนียมในเขตบางแค กรุงเทพมหานคร

พฤติกรรมการกระทำผิด

กรณีศึกษาที่ 9 ถูกตั้งข้อหาช่องโจรและทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ต้องโทษจำคุก ๑ ปี เศษ ในวันที่เกิดเหตุ นั้น กรณีศึกษาที่ 9 กำลังจะจบการศึกษาจากวิทยาลัยเทคนิค ร. เกิดความคึกคะนองจึงได้ชักชวนเพื่อนออกไปทะเลาะวิวาทเป็นครั้งสุดท้าย โดยรวบรวมเพื่อนได้ทั้งสิ้น 13 คนในช่วงเวลาประมาณ 15 นาฬิกา จากนั้นไปดักตีทะเลาะวิวาทกับคู่อริที่วิทยาลัยเทคโนโลยี ก. โดยกรณีศึกษาที่ 9 ให้เหตุผลว่า “ผมเลือกโรงเรียนนั้นเพราะสนุก เป็นโรงเรียนที่ดีกันแล้วสนุกที่สุด เพราะอีกฝ่ายจะไม่ค่อยหนี แต่จะสู้กลับทำให้สนุก”

ในวันดังกล่าวนั้นปรากฏว่าพอไปถึงหน้าโรงเรียน คู่กรณีกลับหลบอยู่ในโรงเรียนไม่ยอมสู้ด้วย กลุ่มของกรณีศึกษาที่ 9 จึงไปดักกรอที่สถานีบริการน้ำมันศาลเท็กซ์ ริมถนนกาญจนาภิเษก แต่ปรากฏว่าอีกฝ่ายกลับยกพวกกันมาประมาณ 30 คน เพื่อนในกลุ่มเห็นว่าสู้ไม่ได้จึงได้หยิบปืนปากกา ยิงออกไปทำให้มีผู้ถึงแก่ความตาย คนที่ตายเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยี ก.

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 9 ให้ข้อมูลว่า นักเรียนในโรงเรียนมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับหลายโรงเรียนในละแวกเดียวกัน เช่น วิทยาลัยเทคโนโลยี ส. วิทยาลัยเทคโนโลยี ม. วิทยาลัยเทคโนโลยี น. ในโรงเรียนนั้นมีค่านิยมเชื่อคำสอนของรุ่นพี่ แล้วรุ่นพี่จะบังคับให้เชื่อฟังโดยบอกกับนักศึกษาที่เข้ามาใหม่ว่าทางโรงเรียนมีเรื่องกับโรงเรียนอื่น ๆ ในลักษณะนี้มานานแล้วและเป็นเรื่องปกติที่จะทะเลาะวิวาทหรือตีกับโรงเรียนอื่นโดยไม่เลือกบุคคล

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

หลังเกิดเหตุ กรณีศึกษาที่ 9 รู้สึกไม่สบายใจ ต้องหลบอยู่บ้านเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์และรู้สึก
ว่าทำให้บิดามารดาของตัวเองเสียใจและเสียเงินในการสู้คดี ต้องไปหยิบยืมเงินผู้อื่นมากกว่า 200,000
บาทในการต่อสู้คดี นอกจากนี้ก็รู้สึกเสียใจกับผู้ตายและญาติผู้ตาย พอเห็นข้อความไว้อาลัยให้กับ
ผู้ตายทาง Facebook แล้วก็รู้สึกที่ไม่สบายใจ จะไม่ทำเช่นนั้นอีก

วิเคราะห์กรณีศึกษา

พฤติกรรมของกรณีศึกษาที่ 9 นั้น คล้ายคลึงกับกรณีศึกษาที่ 8 ตรงที่พฤติกรรมมาจากการ
เรียนรู้รูปแบบการกระทำของรุ่นพี่ แล้วนำมาเป็นแบบอย่างให้กับการกระทำของตนเองใน
ลักษณะการลอกเลียนแบบ แต่จะแตกต่างที่กรณีศึกษาที่ 8 นั้นกระทำโดยมีความยึดมั่นในแบบแผน
และคำสั่ง แต่กรณีศึกษาที่ 9 เป็นความเคยชิน และเป็นไปเพื่อความสนุกสนานในลักษณะที่ขาดความ
ยับยั้งชั่งใจ และมีการควบคุมตนเองต่ำ ทั้งที่กำลังจะจบการศึกษา แต่กลับเลือกที่จะยกพวกตีกันเพียง
เพื่อสนองความพึงพอใจของตนเองเท่านั้น

กรณีศึกษาที่ 10

วิทยาลัยการอาชีวศึกษา
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 23 ปี เดิมพักอาศัยอยู่กับตาตายเนื่องจากว่าบิดามารดาแยกทางกัน จบจาก
วิทยาลัยเทคโนโลยี ส. ชั้นปวช.สายช่างยนต์ ชอบฟังเพลงและดูละครหลังข่าว ลักษณะที่อยู่อาศัยคือ
บริเวณซอยเพชรเกษม 69 กรุงเทพมหานคร

พฤติกรรมการกระทำผิด

ต้องโทษจำคุกข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ต้องโทษจำคุก 4 ปี 2 เดือน ก่อนเกิดเหตุ นักเรียนของพาณิชย์การ พ. มาดักทำร้ายนักเรียนของวิทยาลัยเทคโนโลยี ส. ที่หน้าโรงเรียน ทำให้กรณีศึกษาที่ 10 กับพรรคพวกรู้สึกว่าจะต้องไปเอาคืน ลักษณะสังคมของวิทยาลัยเทคโนโลยี ส. รุ่นพี่จะเป็นคนที่มีอำนาจมากในโรงเรียน หากรุ่นพี่บอกให้ทำอะไรก็ต้องทำถือว่าเป็นคำสั่งที่ต้องยึดมั่น มีกฎว่ารุ่นพี่ถูกเสมอต้องฟังคำสั่งรุ่นพี่จนไม่มีใครกล้าเถียง หากเถียงก็จะถูกลงโทษและถ้าไม่ขึ้นกับรุ่นพี่ รุ่นพี่ก็จะไม่ส่งข่าวให้ว่าขณะนั้นโรงเรียนคู่อริจะมาดักตีหรือจะทำร้ายในบริเวณใดบ้าง ซึ่งจะทำให้เกิดการเสี่ยงภัยขึ้นทำให้รุ่นน้องต้องขึ้นกับรุ่นพี่

กรณีศึกษาที่ 10 เล่าต่อว่า เมื่อเข้ามาศึกษาในโรงเรียนแล้วจะต้องผ่านการ “เข้าคณะ” ซึ่งการเข้าคณะนั้นคือ การแบ่งกลุ่มตามสายรถประจำทางที่กลับบ้าน สำหรับกรณีศึกษาที่ 10 นั้นคือสายรถเมล์ 81 ในขณะที่โดยสารรถสาย 81 จากโรงเรียนกลับมายังบ้านนั้นรถจะขับผ่านโรงเรียนคู่อริต่าง ๆ และทุกครั้งที่เจอโรงเรียนอื่นก็จะมีรถตะโกนด่าทอกันตลอดเวลา โดยพูดว่า “แม่ปกติจะมีอาจารย์กลับด้วยแต่มีคนเยอะดูแลไม่ทั่วถึงทำให้ทะเลาะกันบ่อย อาจารย์ก็รู้ด้วยว่านักศึกษาชั้นพวกมิดไว้ในกระเป่าทุกคน”

ในวันเกิดเหตุขึ้นเนื่องจากว่าจะเป็นการแก้แค้นจึงไม่สนใจว่า อีกฝ่ายจะเป็นบุคคลใด ขอให้ เป็นนักเรียนของโรงเรียนพาณิชย์การ พ. ก็พอ แต่จะมีการเจาะจงว่าจะให้เป็นกลุ่มที่ขึ้นรถโดยสารประจำทางสาย 147 ซึ่งขณะนั้นปรากฏว่าบนรถโดยสารมีคนของโรงเรียนพาณิชย์การ พ. ประมาณ 30 คน ส่วนฝ่ายกรณีศึกษาที่ 10 นั้นขึ้นรถจักรยานยนต์ไป 6 คัน รวมทั้งสิ้น 12 คน จากนั้นก็เข้าไปด่าทอคนที่นั่งอยู่ในรถประจำทางสาย 147 อาวุธที่ใช้เป็นอาวุธปืนไม่มีทะเบียนซื้อผ่านช่องทาง

ออนไลน์ ราคา 2,000 บาท ยิ่งกระสุนได้หนึ่งนัด ปรากฏว่าเมื่อเริ่มด่าทอกันแล้วก็ทำให้เกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกันขึ้น

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

กรณีศึกษาที่ 10 เล่าว่า ศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยเทคโนโลยี ส. มีคู่อริได้แก่โรงเรียนพาณิชย์การ พ. วิทยาลัยเทคโนโลยี ม. และวิทยาลัยเทคโนโลยี ก. เมื่อเข้าเรียนจะมีการ “เข้าคณะ” โดยรุ่นพี่จะสอนให้พกมิด ให้ระมัดระวังโรงเรียนอื่น สอนว่าเวลากลับบ้านหากมีคนมาทำร้ายก็อย่าไปยอม ทั้งยังพาไปทำกิจกรรมรับน้องในที่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดให้เกิดความรักสามัคคีในวันเกิดเหตุการณ์ศึกษาที่ 10 อยู่ชั้น ปวศ.ปี 1 แต่รุ่นพี่บอกว่าชั้นปี 2 เป็นคนสั่งให้พาพวกไปทำร้ายฝ่ายตรงข้าม

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 10 รู้สึกผิดกับการกระทำของตนเอง และหากสามารถย้อนเวลาไปแก้ไขได้ก็จะไม่ทำเช่นนี้อีก

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 10 มีสาเหตุการกระทำที่คล้ายกับกรณีศึกษาที่ 8 โดยมีความยึดมั่นในรูปแบบการเรียนรู้ที่ลอกเลียนแบบมาจากรุ่นพี่ตามทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน โดยเข้าใจว่าพฤติกรรมและสิ่งที่ตนเรียนรู้นั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ในขณะที่เดียวกับที่ถูกกดดันจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ร้ายแรง เช่นการเห็นคนถูกทำร้าย หรือการที่ต้องปกป้องตนเองจากการถูกร้าย นำไปสู่การเข้ากลุ่ม ยอมรับพฤติกรรม และเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสุดท้ายเมื่อกระบวนการเรียนรู้เสร็จสิ้น ย่อมนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นการกระทำความผิดตามกฎหมาย

กรณีศึกษาที่ 11

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 24 ปี พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและน้องสาว 2 คน บ้านอาศัยอยู่ในตึกแถว ในซอยจรัญสนิทวงศ์ กรุงเทพมหานคร การศึกษาสูงสุดที่ได้รับคือชั้น ปวช. เป็นนักเรียนวิทยาลัย เทคโนโลยี ส.

พฤติกรรมการกระทำผิด

ต้องโทษในคดีร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ในวันเกิดเหตุนี้ กรณีศึกษาที่ 11 ชีรธจักรยานยนต์ไปกับเพื่อนเพื่อไปทำร้ายนักเรียนโรงเรียนคู่อริ จากนั้นตะโกน ต่ำทอกับนักเรียนของโรงเรียนพาณิชยการ ท. ซึ่งอยู่บนรถประจำทางสาย 147 บริเวณ ห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์ท่าพระ โดยอีกฝ่ายนั้นอ้างว่าสัญลักษณ์ของสถานศึกษาของกรณีศึกษาที่ 11 ที่มีรูปเฟืองสามอันว่า “สามเฟืองลาว” ซึ่งในความรู้สึกของกรณีศึกษาที่ 11 แล้วเป็นคำด่าที่ทำให้ รู้สึกเสียศักดิ์ศรี จึงได้ต่างคนต่างชักมีดมาแทงกันและมีการเรียกให้ลงจากรถ กรณีศึกษาที่ 11 ไม่เคย รู้จักกับคู่อริเป็นการส่วนตัว แต่ทำไปเพราะคนในโรงเรียนทำและชักชวนกัน

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

ในวันเกิดเหตุยกพวกจะไปตีกับนักเรียนของโรงเรียนพาณิชยการ ท. กรณีศึกษาที่ 11 ให้ เหตุผลว่า การไปตีกับโรงเรียนอื่นนั้นเป็นการสั่งสอนจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง ที่โรงเรียนเคยเกิดกรณีมีคน จากต่างโรงเรียนมาดักทำร้ายนักเรียนในโรงเรียน

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 11 กล่าวว่ารู้สึกกว่าตนเองคิดผิด และเมื่อออกจากเรือนจำก็จะไม่กระทำผิด เช่นเดิมอีก

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 11 เป็นกรณีศึกษาที่แสดงให้เห็นว่าเมื่อไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม และถูกกดดันไม่ให้ได้รับในสถานะที่คาดหวังทางสังคม ย่อมนำไปสู่ความกดดัน และความยึดมั่นถือมั่นในศักดิ์ศรีในสิ่งที่ตนเองและคนรอบข้างสร้างเงื่อนไขขึ้น เช่นคำว่า “สามเฟื่องลาว” ก็เป็นคำเหยียดหยามที่ตัวกรณีศึกษาที่ 11 ใช้อ้างอิงกับความเป็นคน “ลาว” หรือ “ความด้อยต่ำ” ที่ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองถูกดูแคลนและรับไม่ได้ ประกอบกับเมื่อได้หลอมรวม และเรียนรู้จากรุ่นพี่ในสถาบันการศึกษา ทำให้เกิดพฤติกรรมลอกเลียนแบบที่นำไปสู่การประกอบอาชญากรรม

กรณีศึกษาที่ 12

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชายอายุ 25 ปี เดิมพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและพี่สาว จบการศึกษาระดับ ปวช.

พฤติกรรมการกระทำผิด

ต้องโทษในคดีร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จำคุก 4 ปี 2 เดือน กรณีศึกษาที่ 12 เป็นนักศึกษาของวิทยาลัยเทคโนโลยี ส. ส่วนโรงเรียนคู่กรณีนั้นคือวิทยาลัยเทคนิค ท. โดย ระหว่างทั้งสองโรงเรียนนั้นจะมีการตีกันตลอดเวลา โดยผลัดกันไปตีกับอีกฝ่าย ต่างจะสามารถสังเกตกันและกันได้จากการแต่งชุดนักศึกษา ปกติแล้วถ้าหากไม่ยอมมีเรื่องก็จะไม่ใส่ชุดนักศึกษา

ก่อนเกิดเหตุนี้กรณีสึกษาที่ 12 เคยถูกนักเรียนของโรงเรียนคู่อริไล่ตีมาก่อนและถูกทำร้าย นอกจากนี้ยังมีรุ่นพี่ในโรงเรียนถูกทำร้ายบ่อยครั้ง ในวันที่เกิดเหตุนี้ขับรถจักรยานยนต์มากับเพื่อน เมื่อพบกันฝ่ายตรงข้ามเกิดการด่ากันและทะเลาะวิวาท จากนั้นจึงมีการใช้อาวุธมีดแทงกัน ปรากฏว่า ในที่เกิดเหตุมีคนถูกยิงสองคนซึ่งเป็นคนของวิทยาลัยเทคนิค ท.

สำหรับการเลือกเป้าหมายนั้นกรณีสึกษาที่ 12 เล่าว่า “ผมมักจะเลือกจากการไล่ไล่โรงเรียน หากว่าเป็นเสื้อโรงเรียนคู่อริก็จะเข้าไปทำร้ายโดยไม่เลือกคน แต่หากว่าชื่อรถมาก็จะสอบถามว่าเป็นคนของโรงเรียนคู่อริหรือไม่ ถ้าใช่ ก็จะมีการทะเลาะแล้วด่าทอกัน”

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

เหตุแห่งการทำร้ายเกิดจากโรงเรียนของกรณีสึกษาที่ 12 เป็นคู่อริกับโรงเรียนคู่อริ ดังนั้น เมื่อพบเจอนักเรียนของฝ่ายตรงข้ามก็จะเข้าไปทำร้ายโดยไม่เลือกตัวบุคคล

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีสึกษาที่ 12 กล่าวว่ารู้สึกผิด และหากออกจากเรือนจำไปได้ จะไม่ประพฤติตนเช่นที่
แล้วมาอีก

วิเคราะห์กรณีสึกษา

กรณีสึกษาที่ 12 เป็นอีกหนึ่งกรณีสึกษาที่พฤติกรรมสะท้อนการรับรู้และเรียนรู้พฤติกรรมจากบุคคลอื่น คือเพื่อนและรุ่นพี่ร่วมสถาบัน ประกอบกับประสบการณ์ส่วนตัวที่เคยถูกทำร้าย ก่อให้เกิดอคติและความเกลียดชังขึ้น จากนั้นแปรเปลี่ยนเป็นความกดดันที่พร้อมจะระเบิดออกเพื่อทำร้ายคู่อริซึ่งมีลักษณะเป็นไปตามลักษณะร่วมของคู่อริ

กรณีศึกษาที่ 13

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 20 ปี อายุขณะกระทำความผิด 18 ปี 7 เดือน พักอาศัยอยู่กับมารดา บิดา มารดาแยกทางกัน มีน้องสาว 1 คน จบการศึกษาชั้นปวช. ชีวิตในวัยเด็กบิดามารดารักใคร่กันดีไม่มีปัญหา อาศัยอยู่บ้านเช่าในหมู่บ้านบางแค กรุงเทพมหานคร บ้านลักษณะเป็นทาวน์เฮาส์ เพื่อนที่คบหาสนิทดีทะเลาะวิวาทกันมาประปราย สมัยที่เข้าเรียนชั้นปี 1 เคยโดนทำร้ายมาก่อน

พฤติกรรมการกระทำความผิด

ต้องโทษคดีชกโจร ทำร้ายร่างกาย มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านและทางสาธารณะ ในวันเกิดเหตุนั้นฝ่ายของกรณีศึกษาที่ 13 ยกพวกไปทำร้ายคนของวิทยาลัยเทคโนโลยี ก. ปรากฏว่าฝ่ายนั้นหนีเข้าโรงเรียน ต่อมาจึงไปตัดกรอที่บริเวณสถานีบริการน้ำมันศาลเท็กซ์ ถนนกาญจนาภิเษก กรุงเทพมหานคร ซึ่งในการทะเลาะวิวาทนั้นจะมีการต่อสู้โรงเรียนกันด้วย

มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

โรงเรียนของกรณีศึกษาที่ 13 เป็นโรงเรียนคู่อริของโรงเรียนฝ่ายตรงข้าม ประกอบกับเพื่อน ชักชวนกันไปจึงไปทำร้ายอีกฝ่าย

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 13 กล่าวว่ารู้สึกผิด และหากพ้นโทษจากเรือนจำก็จะไม่ประพฤติตนเช่นที่แล้ว
มาอีก

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 13 นั้นคล้ายคลึงกับกรณีศึกษาที่ 14 ตรงที่ต่างก็ได้รับความกดดัน และเลียนแบบพฤติกรรมในการกระทำความผิด ลอกเลียนทัศนคติและเห็นดีเห็นงามกับสิ่งที่เกิดขึ้นและกลายเป็นบรรทัดฐานในสังคมของสถานศึกษา ทำให้ตัดสิ้นใจกระทำความผิดโดยขาดความยับยั้งชั่งใจ

กรณีศึกษาที่ 14

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 24 ปี ก่อนเกิดเหตุพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและน้องสาว จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี กรุงเทพมหานคร ขณะเกิดเหตุกำลังศึกษาชั้นปีที่ 3 ชอบเล่นเกมออนไลน์เกมผจญภัย (RPG) ลักษณะบ้านเป็นทาวน์เฮาส์ ฐานะปานกลาง กลุ่มเพื่อนที่คบหาที่นั่นมักมีเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่บ่อยครั้งแต่ไม่เคยถึงขนาดที่มีการฆ่า

พฤติกรรมการกระทำความผิด

ต้องโทษคดีฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุกตลอดชีวิต เดิมกรณีศึกษาที่ 14 ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี จ. สาขาวิศวกรรมอุตสาหการ เดิมมีวิธีการรับนักศึกษาสองทาง ทางหนึ่งคือรับผู้จบ ปวช. จากโรงเรียนเดิมจากนั้นเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีเรียนในภาคเช้า ส่วนอีกทางคือการรับนักศึกษาที่จบ ปวศ. มาจากสถาบันอื่นจากนั้นก็ให้เข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีโดยจะเรียนในภาคบ่าย ปรากฏว่านักศึกษาทั้งสองภาคนั้นไม่ถูกกันโดยเป็นแบบนี้มานานแล้วโดยไม่ทราบว่าเป็นมาตั้งแต่เมื่อไหร่ โดยกรณีศึกษาที่ 14 พูดว่า “รู้สึกไม่ชอบหน้าและรู้สึกว่าอาจารย์บางคนสนับสนุนหลักสูตรภาคบ่ายมากกว่าภาคเช้า” กับทั้งยังรู้สึก “ต้องข่มขู่ เพื่อให้จะให้จบ เรื่องจะได้จบ ๆ เสียที”

ในวันเกิดเหตุนั้นมีการวางแผนร่วมกันทั้งสิ้น 6 คน โดยแต่ละคนนั้นแบ่งภาระงานกันทำในการวางแผนฆ่าฝ่ายคู่อริซึ่งในความเป็นจริงไม่มีความโกรธแค้นกันมาก่อนเพียงแต่รู้สึกไม่ชอบหน้าเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นตัวการที่ทำให้อยู่ในมหาวิทยาลัยอย่างไม่สงบจึงได้วางแผนกัน โดยกรณีศึกษาที่ 14 นั้นเป็นคนลงมือยิงขณะที่คู่อรินั้นอยู่คนเดียวโดยประสงค์ที่จะให้บุคคลดังกล่าวถึงแก่ความตาย

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

มีมูลเหตุมาจากความแตกต่างของแผนการศึกษาที่เรียน เนื่องจากกรณีศึกษาที่ 14 กับเหยื่อเรียนอยู่คนละแผนการศึกษากัน กรณีศึกษาที่ 14 เกิดความรู้สึกไม่พอใจ และน้อยเนื้อต่ำใจว่าหลักสูตรของตนได้รับความสนใจน้อยกว่าของเหยื่อ

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 14 กล่าวว่าในตอนไม่ได้รู้สึกอะไรแล้ว และรู้สึกคิดผิดที่ตัดสินใจลงมือกระทำ ความผิดเพียงเพราะเหตุผลดังกล่าว แต่ว่าเมื่อย้อนคิดถึงขณะกระทำความผิดก็ยังคิดว่าดีที่สุดในขณะนั้น

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 14 นั้นมีความกดดันจากการไม่ได้รับในสิ่งที่คาดหวังซึ่งก็คือความรู้สึกว่าครูอาจารย์ในสถาบันมีความ “ลำเอียง” และความรู้สึกนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นความกดดัน ซึ่งนำไปสู่ความเครียด และการขาดความยับยั้งใจในการกระทำความผิดของตนเอง ที่กรณีศึกษาที่ 14 พูดว่า “จะได้จบ ๆ เสียที” แสดงถึงภาวะทางอารมณ์ของตัวกรณีศึกษาที่ 14 เองว่าได้รับความกดดันอย่างมาก และความกดดันนั้นผลักดันไปสู่การขาดการควบคุมตนเอง ไม่สามารถใช้สติพินิจพิเคราะห์ข้อดี

ข้อเสียใด ๆ ได้ ทั้งนี้ที่นักศึกษาในหลักสูตรเดียวกันของกรณีศึกษาที่ 14 ก็ไม่ได้มีความกดดันและเกลียดชังมากเช่นตัวกรณีศึกษาที่ 14

กรณีศึกษาที่ 15

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 25 ปี เดิมพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและพี่ชายพี่สาว รวมทั้งสิ้น 6 คน เป็นบุตรชายคนสุดท้องมีพี่ชาย 2 คน พี่สาว 3 คน ครอบครัวฐานะปานกลาง คนในครอบครัวสนิทสนมกันดี มีธุรกิจอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี ส่วนบ้านบิดามารดาปกติจะอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการ คนในครอบครัวหรือคนที่บ้านไม่เคยมีใครมีประวัติกระทำความผิด ขณะเดียวกันก็ไม่เคยถูกทำร้าย ขอบดูโทรทัศน์รายการทั่วไป ขณะเกิดเหตุศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี จ. สาขาวิศวกรรมอุตสาหกรรม

พฤติกรรมการกระทำความผิด

ต้องโทษคดีฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุกตลอดชีวิต ต้องชังมาแล้ว 11 ปี ในวันเกิดเหตุในปี 2559 กรณีศึกษาที่ 15 กับคู่คดีต่างคนต่างแบ่งหน้าที่ในการไปยังคู่อริในสถาบันเดียวกันแต่ต่างเวลาเรียน โดยกรณีศึกษาที่ 15 นั้นบอกว่าเป็นคนขับรถจักรยานยนต์ให้คนยิงไปยังผู้ตาย โดยกรณีศึกษาที่ 15 กล่าวว่า “ทุกครั้งที่มีปัญหาท่านอาจารย์จะเข้าข้างอีกฝั่ง” หลังจากกระทำความผิดแล้วรู้สึกเฉยๆ โดยพูดว่า “รู้สึกเฉย ๆ มันเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องฆ่า เพราะคนตายทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในสถาบันและต้องการช่วยเพื่อนด้วย”

มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

มูลเหตุจูงใจเช่นเดียวกับกรณีศึกษาที่ 14 คือ กรณีศึกษาที่ 15 กับเหยื่อ เป็นนักศึกษาคณะแผนกการศึกษา และรู้สึกว่าคุณไม่ได้รับการเอาใจใส่จากทางสถาบันเท่าที่ควร

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 15 มีพฤติกรรมสุภาพ ทั้งแล้วว่าไม่รู้สึกโกรธแค้นอะไรแล้ว แต่อย่างไรก็ตามก็คิดว่าการตัดสินใจในขณะนั้นดีที่สุด ณ เวลานั้นแล้ว

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 15 นั้นคล้ายคลึงกับกรณีศึกษาที่ 14 แต่ว่ามีเหตุผลตามทฤษฎีการเรียนรู้เข้ามาประกอบ เนื่องจากกรณีศึกษาที่ 15 นั้น ไม่ได้มีความโกรธแค้นผู้ตายมากเท่ากับกรณีศึกษาที่ 14 แต่เหตุที่ลงมือกระทำความผิดส่วนหนึ่งมาจากความต้องการช่วยเหลือเพื่อน และเห็นว่าการกระทำของตนที่ทำไปพร้อม ๆ กับเพื่อนนั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้อง ตั้งอยู่บนความยุติธรรม และไม่สามารถหาทางออกทางอื่นได้อีกแล้ว

กรณีศึกษาที่ 16

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 24 ปี เดิมพักอาศัยอยู่กับป้าซึ่งเป็นพี่สาวของมารดา มีน้องชาย 2 คน น้องสาว 1 คน สนทนากับน้องชายและป้า บิดาเสียชีวิตตั้งแต่เด็ก มารดาทำงานที่กรุงเทพมหานคร ส่วนตนเองนั้นอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ๑ ถึงจะโทรหามารดา ขณะเกิดเหตุนั้นฝึกงานเป็นนักศึกษาปี 4 ของมหาวิทยาลัย บ. บ้านเป็นบ้านในชุมชนติด ๆ กัน ลักษณะเป็นบ้านเดี่ยวครึ่งปูนครึ่งไม้ เพื่อนฝูงที่คบไม่เคยมีประวัติอาชญากรรมมาก่อน ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

พฤติกรรมการกระทำผิด

ต้องโทษคดีร่วมกันฆ่าผู้อื่น จำคุกตลอดชีวิต ในคดีนี้เหตุเกิดเนื่องจากว่าเพื่อนของกรณีศึกษาที่ 16 รวม 14 คน ไปเที่ยวดูคอนเสิร์ตบิกแอนด์ ปรากฏว่ามีเพื่อนคนหนึ่งนั้นพบกับเพื่อน

ของผู้ตายและไม่ชอบหน้าบุคคลดังกล่าว เมื่อไม่ชอบหน้าแล้วก็บอกกับกลุ่มเพื่อนทำให้ทุกคนรู้สึกว่าจะไม่ชอบคนดังกล่าวไปด้วยแม้ว่าจะไม่เคยรู้จักหรือไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน เมื่อจบคอนเสิร์ตจึงได้ชักชวนกันบุกไปหาเพื่อนของผู้ตายที่ห้อง ปรากฏว่าเพื่อนของผู้ตายไม่อยู่ มีแต่พวกผู้ตายอยู่กับกลุ่มเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่ง ทางฝ่ายของกรณีศึกษาที่ 16 จึงเข้าไปรุมทำร้ายกันจนเกิดเหตุชุลมุนใช้ไขควงแทงศีรษะของผู้ตายจนผู้ตายถึงแก่ความตายและมีคนได้รับบาดเจ็บด้วย

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

ไม่ได้มีสาเหตุโกรธเคืองกับเหยื่อหรือเพื่อนของเหยื่อโดยตรง เพียงแต่เพื่อนของตนเองไม่ชอบหน้าฝ่ายตรงข้าม จึงไม่ชอบไปด้วย นำไปสู่การยกพวกบุกไปทำร้ายฝ่ายตรงข้าม กรณีศึกษาที่ 16 กล่าวว่า “ไม่น่าทำแบบนั้นเลย ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน ผมเสียใจที่เขาตาย”

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

หลังเกิดเหตุรู้สึกสงสารคนตายเพราะไม่ได้คิดว่าจะทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตายมาก่อน ในขณะนี้สำนึกผิดแล้ว

วิเคราะห์กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 16 เป็นกรณีศึกษาที่เป็นรูปแบบชัดเจนของการเลียนแบบพฤติกรรมของเพื่อนที่อยู่ยงสนับสนุนพากันไปกระทำความผิด อีกทั้งจากคำพูดว่ากรณีศึกษาตอบว่า “ไม่น่าทำแบบนั้นเลย” แสดงให้เห็นว่า ณ วินาทีที่เกิดเหตุ ตัวกรณีศึกษาขาดความยับยั้งชั่งใจหรือไตร่ตรอง ไม่อาจควบคุมตนเองได้ หรือหลุดจากการควบคุมโดยสิ้นเชิง ครั้นเมื่อเกิดเหตุและย้อนกลับมาตั้งสติได้ จึงค้นพบว่าตนเองขาดเหตุผลที่ดีในการกระทำของตนเอง

กรณีศึกษาที่ 17

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 23 ปี เป็นลูกคนเดียวบิดามารดาแยกทางกัน อาศัยอยู่กับตายาย แต่ว่าเจอ บิดามารดาค่อนข้างบ่อย บิดามารดามักจะให้เงินใช้ ฐานะพอกินพอใช้ ปัจจุบันบิดามารดาก็ยังมา เยี่ยมโดยจะสนิทกับมารดามากกว่าแต่ก็พูดคุยกับบิดา ส่วนตายายนั้นสนิทกัน ชอบดูหนังบู๊ บ้านอยู่ใน สวนมะพร้าวเป็นบ้านเดี่ยว จบชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ค.

พฤติกรรมการกระทำผิด

ต้องโทษในคดีฆ่า จำคุกตลอดชีวิต ก่อนเกิดเหตุคู่คดี 5 คนเคยถูกนักศึกษาของโรงเรียนคู่อริ ไล่อิงและถูกรุมต่อยมมาก่อน กรณีศึกษาที่ 17 เล่าว่า “ในวันเกิดเหตุพบกันที่ป้ายรถเมล์โดยบังเอิญ ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน เพียงแต่อยู่ต่างสถาบันซึ่งเป็นคู่อริกัน” ดังนั้นจึงได้ชวนเพื่อนไปทำร้ายผู้ตาย ฝั่ง ตรงข้ามมีประมาณ 10 คน ฝั่งของกรณีศึกษาที่ 17 มีประมาณ 5 คนจากนั้นก็ต่างคนต่างยิงกันจน ผู้ตายถึงแก่ความตาย

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชัง

มูลเหตุจูงใจมาจากความขัดแย้งระหว่างสถาบันคู่อริ โดยทั้งกรณีศึกษาที่ 17 กับเหยื่อต่างก็ไม่เคยพบกันมาก่อน และไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกันเป็นการส่วนตัว

พฤติกรรมขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 17 กล่าวว่ารู้สึกสำนึกผิดแล้ว และจะไม่กลับไปกระทำความผิดอีก

วิเคราะห์กรณีศึกษา

พฤติกรรมของกรณีศึกษาที่ 17 เป็นพฤติกรรมที่อาจพบได้ในกรณีศึกษาที่สถานศึกษาเป็นคู่อริ และลอกเลียนพฤติกรรมความเป็นคู่อรินั้นมาจากรุ่นพี่และเพื่อนร่วมสถาบัน นำไปสู่ทำร้ายโดยไม่เลือกเหยื่อ และก่อให้เกิดอาชญากรรม

2. ผลการศึกษาวิจัย

จากข้อมูลการวิจัยเรื่องการกระทำความผิดอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกจากการเก็บข้อมูลดังกล่าวที่ได้กล่าวไปข้างต้น เมื่อนำมาจัดกลุ่มข้อมูลแล้วจะนำมาพิจารณาต่อบัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ

1. เพื่อวิเคราะห์ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาสาเหตุและมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดทางอาญาที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย
3. เพื่อเสนอแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย

โดยจะแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ เพื่อให้เห็นภาพของข้อมูลที่ชัดเจน ได้แก่

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา
- ส่วนที่ 2 ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย
- ส่วนที่ 3 สาเหตุและมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดทางอาญาที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย
- ส่วนที่ 4 แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย

2.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในเรื่องจำทั้งสิ้น 17 กรณีศึกษานั้นสามารถจัดแบ่งช่วงอายุระดับการศึกษา และลักษณะครอบครัวได้ดังนี้

ตารางที่ 3 ตารางจำแนกตามช่วงอายุของกรณีศึกษา

ช่วงอายุ	จำนวน	ร้อยละ
18-22	5	29.4
23-27	9	52.9
28-32	1	5.9
33-37	1	5.9
38 ขึ้นไป	1	5.9

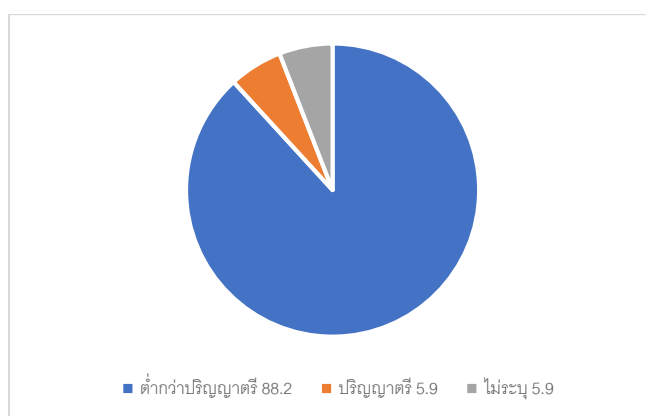
จากตารางแสดงให้เห็นว่า ในระดับช่วงอายุ 23 ถึง 27 ปีนี้มีอัตราการกระทำความผิดสูงสุดที่ร้อยละ 52.9 รองลงมาคือช่วงอายุ 18 ถึง 22 ร้อยละ 29.4 ซึ่งหากประมวลจากข้อมูลในช่วงอายุดังกล่าวแล้วยังอยู่ในวัยรุ่นตอนปลายถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งบางกรณีศึกษาออกมาใช้ชีวิตกับกลุ่มเพื่อนหรือเรียนในสถานศึกษา เป็นช่วงวัยที่อยู่ในภาวะเสี่ยง และเมื่ออายุมากขึ้นคือตั้งแต่ 28 ปีขึ้นไป ความเสี่ยงในการกระทำความผิดก็จะลดลงตามลำดับโดยอีกสามกลุ่มที่เหลือมีผู้กระทำความผิดเพียงกลุ่มละร้อยละ 5.9 เท่านั้น

ตารางที่ 4 ตารางแสดงระดับการศึกษาของกรณีศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	1	5.9
มัธยมศึกษาปีที่ 3	3	17.6
มัธยมศึกษาปีที่ 6	1	5.9
อาชีวศึกษา	10	58.8
ปริญญาตรี	1	5.9
ไม่ระบุ	1	5.9

สำหรับในตารางนี้แสดงระดับการศึกษาของกรณีศึกษา ซึ่งระดับชั้นการศึกษาที่มีผู้กระทำผิดสูงสุดคือระดับอาชีวศึกษาที่ร้อยละ 58.8 รองลงมาคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ร้อยละ 17.6 ส่วนระดับชั้นอื่นอยู่ที่ร้อยละ 5.9 แต่น่าสนใจว่า หากนำจำนวนกรณีศึกษาในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมารวมกันแล้วจะได้เป็นจำนวนถึงร้อยละ 88.2 ซึ่งอัตราส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าระดับการศึกษาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิด โดยมีกรณีศึกษาในระดับปริญญาตรีเพียงร้อยละ 5.9 เท่านั้น ที่กระทำผิดในความผิดอาญากรรมประเภทนี้

ภาพที่ 8 แสดงระดับการศึกษาของกรณีศึกษา

ตารางที่ 5 ตารางแสดงลักษณะครอบครัวของกรณีศึกษา

ลักษณะครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
บิดาหรือมารดาเสียชีวิตหรือแยกทางกัน	8	47.1
ครอบครัวปกติที่มีบิดามารดา	8	47.1
ไม่ระบุ	1	5.9

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางข้างต้นแสดงลักษณะครอบครัวของกรณีศึกษา ซึ่งจากข้อมูลนั้นสัดส่วนของกรณีศึกษาที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาแยกทางกันหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิตนั้น มีจำนวนเท่ากับกรณีศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน คือร้อยละ 47.1

2.2 ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย

ผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี พบว่าประเทศไทยสามารถจำแนกประเภทของอาชญากรรมโดยพิจารณาจากสาเหตุในการกระทำความผิดได้ 4 ประการด้วยกัน คือ

1. พวกที่ทำเพื่อความสนุกสนาน (Thrill-Seeking Crimes)

ในประเภทนี้คือบุคคลที่ทำเพื่อความสนุกและแสวงหาการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนฝูง พบในบุคคลที่อายุน้อย ดังเช่นเรื่องการกระทำความผิดจากมูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวกับเพศของกรณีศึกษาที่ 3, ที่ 4, ที่ 5 และ ที่ 6 ซึ่งล้วนแต่เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่ชักชวนกันไปข่มขืนหรือรุมโทรมหญิง ในขณะที่การกระทำความผิดจากมูลเหตุจูงใจในเรื่องของสถาบันชั่วคราวหรือการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายในกรณีศึกษาที่ 9, ที่ 16 และที่ 17 นั้นเป็นการร่วมกันกระทำความผิดเพราะเพื่อนในสถาบันชักชวนไปทำร้ายเหยื่อที่เป็นคนต่างสถาบันการศึกษา

ลักษณะเด่นของพวกที่ทำด้วยความสนุกสนานก็คือ การกระทำไปเพราะเพื่อนในกลุ่มชักชวน ด้วยความศีกะนอง แสวงหาความตื่นเต้น โดยไม่ได้คิดถึงผลร้ายที่จะตามมา นำไปสู่การกระทำความผิดทางอาญา ซึ่งจากกรณีศึกษาที่ยกมานั้น ไม่จำเป็นต้องจำกัดแต่เพียงการยกพวกตีกันของกลุ่มวัยรุ่นเท่านั้น แต่รวมไปถึงการรวมตัวกันเพื่อไปข่มขืนหรือรุมโทรมเหยื่อด้วย

ในกรณีศึกษาที่ 3 ถึงที่ 6 นั้นจากเรื่องเล่าของกรณีศึกษาต่างอธิบายว่าการกระทำความผิดนั้นมาจากการที่เพื่อนชักชวน ทั้งที่เป็นการกระทำความผิดทางเพศ แต่การชักชวนนั้นเป็นไปในด้านการชักชวนไปเสพสุราและรุมโทรมผู้หญิง ในขณะที่กรณีศึกษาที่ 9, 16 และ 17 นั้นให้ความสำคัญกับเพื่อนและความสนุกสนานของการยกพวกตีกัน ให้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนพ้องในสถาบันการศึกษาหรือกลุ่มเพื่อนฝูง จึงนำไปสู่การทำร้ายร่างกายเหยื่อ

2. พวกทำเพื่อป้องกันหรือโต้กลับ (Reactive (Defensive) Crimes) กลุ่มพวกนี้คือพวกที่เห็นอีกฝ่ายเป็นภัยคุกคามต่อตนเอง เมื่อรู้สึกว่ามีสิ่งที่มีมือคดหรือเกลียดชังมาปรากฏต่อหน้าก็จะรู้สึกโกรธและเข้าทำร้ายสิ่งนั้น โดยการคุกคามอาจไม่ใช่การคุกคามทางกายภาพแต่เป็นการคุกคามต่อจิตใจ ลักษณะของบุคคลประเภทนี้พบในหลายมูลเหตุจูงใจ ในมูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติและศาสนา คือ กรณีศึกษาที่ 1 นั้นเป็นการทำร้ายคนอิสานเพื่อป้องกันภัย เกรงว่าจะถูกอีกฝ่ายทำร้าย ส่วนมูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศนั้นคือ กรณีศึกษา ที่ 2 ซึ่งเห็นเหยื่อเป็นภัยคุกคามต่อศักดิ์ศรีของตนเอง รู้สึกว่าหากไม่ได้ทำร้ายหรือข่มขืนจะไม่ได้เอาคืนคู่หรืออย่างสาสม ในมูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศคือกรณีศึกษาที่ 7 เป็นการทำร้ายบุคคลเพศที่สามโดยการข่มขืน แต่ก็ปฏิเสธการกระทำความผิดของตนเองด้วยการหยามเหยียดอีกฝ่ายและปฏิเสธความรับผิดชอบ และมูลเหตุจูงใจที่มาจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายในกรณีศึกษาที่ 8, ที่ 10, ที่ 11, ที่ 12, ที่ 14, ที่ 15 และที่ 16 เป็นกรณีให้เห็นชัดเจนที่สุดในการยกพวกไปทำร้ายหรือดักทำร้ายฝ่ายคู่หรือก่อนที่จะเป็นฝ่ายถูกทำร้ายก่อน ในขณะที่เดียวกันก็โต้กลับที่มีบุคคลในกลุ่มเดียวกันถูกทำร้ายมาก่อนหน้านี้ด้วย

หากอธิบายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จะเห็นได้ชัดว่าการโต้กลับนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นในลักษณะทางกายภาพ หรือเป็นการโต้กลับการถูกทำร้ายทางกายภาพ แต่เป็นการโต้กลับของการถูกทำร้ายทางจิตใจได้ด้วย อาทิเช่น ในกรณีที่น่าสนใจเช่นกรณีศึกษาที่ 1 นั้นมาจากการถูกคนที่มีลักษณะแบบใดแบบหนึ่งทำร้ายจิตใจในวัยเด็ก ทำให้เมื่อเติบโตขึ้นรู้สึกไม่พอใจ และกลายเป็นอคติฝังว่าบุคคลที่มีลักษณะดังกล่าวจะเข้ามาทำร้ายตนเองตลอดเวลา การทำร้ายก่อนจึงเป็นการป้องกันตัวเองประเภทหนึ่ง หรือในกรณีของกรณีศึกษาที่ 7 นั้น แม้จะลงมือกระทำชำเราเด็กผู้ชาย แต่ก็โทษตัวเองตลอดเวลาโดยอ้างว่าตนเองไม่ได้กระทำเนื่องจากอีกฝ่ายเป็นผู้ชาย การกระทำชำเราผู้นั้น

กลายเป็นเรื่องน่าอับอายและเป็นการเสียศักดิ์ศรีสำหรับกรณีศึกษาที่ 7 ที่แม้แต่ตัวเองก็ไม่อาจยอมรับได้ จึงเลือกที่จะปฏิเสธความจริง

ซึ่งจากกรณีศึกษาทั้งหมดนั้น มีทั้งกรณีที่เป็นการทำร้ายผู้หญิง เพศที่สาม และบุคคลต่างสถาบันการศึกษา ซึ่งลักษณะนั้นมาจากการที่ผู้กระทำความผิดมองว่าผู้เสียหายนั้นไม่ว่าจะมีลักษณะทางกายภาพแบบใด หรืออยู่ในสภาวะการณ์ใด แต่การคงอยู่ของเหยื่อนั้นทำให้เกิดการกระทบกระเทือนต่อจิตใจของตนเอง ซึ่งก็อาจจะออกมาในรูปแบบของการกระทำความผิดที่หลากหลายทั้งการข่มขืน ทำร้ายร่างกาย หรือการฆ่า

3.พวกปฏิบัติตามหน้าที่ (Mission Crimes) ในลักษณะนี้ในต่างประเทศมักจะเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดลงมือเพียงคนเดียว แต่ในประเทศไทยนั้นจะเป็นในลักษณะของความผูกพันที่มีต่อสถาบันชั่วคราวของตนเอง ในงานวิจัยฉบับนี้ก็คือสถานศึกษา นักศึกษาในสถาบันมีความคิดเชิงระบบจากการกล่อมเกลารุ่นพี่ ให้เชื่อว่าการทำร้ายนักศึกษาสถาบันคู่อริเป็นหน้าที่ที่พึงกระทำ ได้แก่กรณีศึกษาที่ 8, ที่ 9, ที่ 10, ที่ 11, ที่ 12, ที่ 13, ที่ 14, ที่ 15 และที่ 17 ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการทำร้ายหรือมีเรื่องบาดหมางระหว่างบุคคลที่ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน แต่ทำร้ายกันด้วยเหตุผลที่ต่างสถาบันหรือต่างแผนการศึกษาเท่านั้น

จากการสัมภาษณ์ผู้กระทำความผิดนั้นต่างให้ข้อมูลว่าการกล่อมเกลารุ่นพี่ในสถาบันการศึกษานั้นเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ตัดสินใจกระทำความผิดโดยรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของรุ่นน้องที่ต้องเชื่อฟังรุ่นพี่ รักษาศักดิ์ศรีของสถาบันการศึกษา รักษาชื่อเสียง รักษาสัญลักษณ์ต่าง ๆ ของสถาบัน ไม่ยอมไม่สถาบันอื่นมาดูหมิ่น ดังนั้นเมื่อถูกปลุกฝังกันมาจากรุ่นสู่รุ่นกลับกลายเป็นความเชื่อฝังหัวของแต่ละกรณีศึกษาว่าจะต้องอุทิศความจงรักภักดีต่าง ๆ ให้กับรุ่นพี่และสถาบันการศึกษาที่

เป็นเพียงสถาบันชั่วคราวที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น การแบ่งฝักแบ่งฝ่ายของสถาบันการศึกษาจึงนำไปสู่การยกพวกตีกันและการทำร้ายโดยวิธีการต่าง ๆ

4.กลุ่มพวกที่ได้ยินเรื่องเล่าลือว่ามีผู้ทำร้ายคนในกลุ่มเดียวกับตนเอง เมื่อได้ยินเสียงเล่าลือหรือข่าวลือจึงลงมือประกอบอาชญากรรมในลักษณะการแก้แค้นทดแทนคนในกลุ่มเดียวกันกับผู้กระทำความผิดเป็นการเอาคืน (Retaliatory Crimes) ในประเภทนี้พบได้ในกรณีศึกษาที่ 8, ที่ 9, ที่ 10, ที่ 11, ที่ 12, ที่ 13, ที่ 14, ที่ 15 และที่ 17 ซึ่งเป็นกลุ่มของนักเรียนต่างสถาบันหรือต่างแผนการศึกษาเช่นกัน โดยจากการสัมภาษณ์นั้น ต่างก็ให้ข้อมูลว่าเคยได้ยินมาก่อนว่าบุคคลในสถาบันของตนเองเคยถูกคนของต่างสถาบันทำร้ายมาก่อน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องยกพวกไปดักตี ดักทำร้าย ในลักษณะของการเอาคืน

เมื่อนำมาจำแนกจะได้ดังตารางนี้

ตารางที่ 6 ตารางจำแนกประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย

ประเภท	กรณีศึกษา
พวกที่ทำเพื่อความสนุกสนาน (Thrill-Seeking Crimes)	กรณีศึกษาที่ 3, ที่ 4, ที่ 5, ที่ 6, ที่ 9, ที่ 16 และที่ 17
พวกทำเพื่อป้องกันหรือโต้กลับ (Reactive /Defensive) Crimes)	กรณีศึกษาที่ 1, ที่ 2, ที่ 7, ที่ 8, ที่ 10, ที่ 11, ที่ 12, ที่ 14, ที่ 15 และที่ 16
พวกปฏิบัติตามหน้าที่ (Mission Crimes)	กรณีศึกษาที่ 8, ที่ 9, ที่ 10, ที่ 11, ที่ 12, ที่ 13, ที่ 14, ที่ 15 และที่ 17
พวกได้ยินเสียงเล่าลือ (Retaliatory Crimes)	กรณีศึกษาที่ 8, ที่ 9, ที่ 10, ที่ 11, ที่ 12, ที่ 13, ที่ 14, ที่ 15 และที่ 17

ตารางที่ 7 ตารางจำแนกประเภทของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังตามลักษณะคดี

ประเภท	ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย											ความผิดเกี่ยวกับเพศ					
	1	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	2	3	4	5	6	7
1			√							√	√		√	√	√	√	
2	√	√		√	√	√		√	√	√		√					√
3		√	√	√	√	√	√	√	√		√						
4		√	√	√	√	√	√	√	√		√						

จากตาราง สามารถอธิบายได้ว่าในกลุ่มแรกคือพวกที่ทำด้วยความสนุกสนานนั้น มักจะเป็น ความสนุกสนานที่ได้รวมกลุ่มกับเพื่อนไปทำความผิดบางอย่าง ซึ่งพบในการกระทำที่ความผิดที่มี มูลเหตุจูงใจมาจากเพศในกรณีศึกษาที่ 3 ถึงที่ 6 คือ สนุกกับการไปข่มขืนหรือรุมโทรมผู้หญิง ซึ่งเป็น “วัตถุประสงค์ทางเพศ” ในฐานะ “เหยื่อ” ซึ่งมักจะเป็นการกระทำที่มาพร้อมกับการดื่มสุราด้วย เสมือนว่า การข่มขืนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของงานเลี้ยงสังสรรค์ในวงสุรา ในขณะที่ความผิดที่มีมูลเหตุจูงใจมาจาก สถาบันชั่วคราวหรือการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายนั้น เห็นได้ชัดเจนในกรณีศึกษาที่ 9, ที่ 16 และที่ 17 ว่า สนุกกับการร่วมกับเพื่อนทะเลาะวิวาท และตามเพื่อนไปเพื่อก่อเหตุเพื่อความพึงพอใจของตนเอง

ในกลุ่มที่สองคือพวกทำเพื่อป้องกันหรือโต้กลับนั้นจะเน้นที่การป้องกันศักดิ์ศรีหรือหน้าตา ของตนเอง ในขณะเดียวกันก็เพื่อตอบโต้การกระทำของฝ่ายตรงข้ามซึ่งอาจจะมาจากตัวเหยื่อหรือคน ใกล้ตัวเหยื่อเอง ในมูลเหตุจูงใจที่เกิดจากเชื้อชาติหรือศาสนานั้นในกรณีศึกษาที่ 1 นั้น ตอบชัดเจนว่า เป็นการทำร้ายคนอิสลามก่อนที่จะถูกทำร้าย และเป็นการแก้แค้นที่เคยถูกทำร้ายในวัยเด็กด้วย ส่วน มูลเหตุจูงใจเกี่ยวกับเพศนั้น ในกรณีศึกษาที่ 2 ลักษณะเป็นการลงมือทำร้ายเหยื่อเพราะอคติที่มีต่อ

เพศหญิงกตัญญู ทั้งยังทำร้ายเพราะรู้สึกว่าจะหากไม่ทำจะเป็นการเสียศักดิ์ศรี และในขณะเดียวกันก็เพื่อเหยียดหยามอีกฝ่ายด้วย ส่วนมูลเหตุจูงใจจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศนั้นเห็นชัดเจนในกรณีศึกษาที่ 7 ที่ข่มขืนคนข้ามเพศ แต่ในขณะเดียวกันก็ปฏิเสธตัวตนของตนเองว่าไม่ได้มีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน เป็นการป้องกันศักดิ์ศรีของตนเอง และไม่ต้องการให้คนข้ามเพศมาทำลายศักดิ์ศรีของตนเอง จึงปฏิเสธที่จะยอมรับความจริง ส่วนมูลเหตุจูงใจที่มาจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายนั้นพบในกรณีศึกษาที่ 8, ที่ 10, ที่ 11, ที่ 12, ที่ 14, ที่ 15 และที่ 16 ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นกรณีที่ยกพวกไปดักทำร้ายหรือทะเลาะวิวาทกับสถาบันคู่อริเพื่อป้องกันศักดิ์ศรีของสถาบันของตนเอง และโต้กลับ แก่แค้นอีกฝ่ายที่มาทำร้ายคนในกลุ่มเดียวกับตน

สำหรับกลุ่มที่สาม พวกเขาปฏิบัติตามหน้าที่นั้นจะเห็นได้ชัดเจนที่สุดในมูลเหตุจูงใจที่มาจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ในกรณีศึกษาที่ 8 ถึงที่ 15 และที่ 17 ซึ่งต่างให้สัมภาษณ์ว่าลงมือทำร้ายเหยื่อ หรือบุคคลในสถาบันคู่อริเนื่องจากการทำตาม ๆ กันมา จากคำบอกเล่า คำสั่ง และตัวอย่างที่รุ่นพี่แสดงให้เห็น ซึ่งกรณีศึกษาต่างก็ได้เรียนรู้และถูกปลูกฝังว่าตนเองมีหน้าที่ที่ต้องโกรธเกลียด ทำร้าย และรักษาไว้ซึ่งสถาบันสมมติที่สร้างขึ้นมานั่นเอง

และสุดท้ายพวกเขาที่ได้ยินเสียงเล่าลือ ซึ่งก็คือในมูลเหตุจูงใจที่มาจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ในกรณีศึกษาที่ 8 ถึงที่ 15 และที่ 17 อีกเช่นกัน เหตุที่นำมาจัดเป็นประเภทนี้ด้วยก็เพราะโดยส่วนใหญ่แล้วต่างให้สัมภาษณ์ว่าต่างกระทำความผิดก็เพราะได้ยินรุ่นพี่หรือคนในสถาบันพูดต่อ ๆ กันมาถึงเรื่องราวความขัดแย้ง และเรื่องที่คนในกลุ่มเดียวกับตนถูกทำร้ายจนคนต่างสถาบันนำไปสู่การบ่มเพาะความโกรธเกลียด และทำร้ายกันในที่สุด

ซึ่งผลการจำแนกประเภทนั้นเป็นเช่นเดียวกับในต่างประเทศตามที่ McDevitt และคณะ ได้จัดไว้ และในการกระทำความผิดหนึ่งครั้งนั้นสามารถจะมาได้จากหลายสาเหตุด้วยกัน ยกตัวอย่างที่

เห็นได้ชัดเจนคือ ในประเทศไทยผู้กระทำความผิดในประเภทปฏิบัติตามหน้าที่นั้นมักจะกระทำความผิดด้วยสาเหตุจากการได้ยินเสียงเล่าลือว่าพรรคพวกที่มีอัตลักษณ์เดียวกับตนถูกทำร้ายมาก่อนเช่นกัน พบได้มากในกรณีของพวกนักเรียนนักศึกษาในสถาบันต่าง ๆ

2.3 สาเหตุและมูลเหตุที่ทำให้บุคคลประกอบอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

ตามกรอบแนวคิดของการวิจัยนั้น ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่า อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) มีสาเหตุทางทฤษฎีมาจาก การเรียนรู้และการเลียนแบบ ความกดดันทางเศรษฐกิจ ความกดดันทั่วไป และการควบคุมตัวเองต่ำ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลถึงการสร้างอคติหรือมูลเหตุจูงใจต่อไป ในหัวข้อนี้จะอภิปรายถึงสาเหตุตามทฤษฎีที่ได้รับการพิสูจน์จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญดังนี้

2.3.1 สาเหตุมาจากความกดดันจากฐานะครอบครัวที่ยากจน

ฐานะครอบครัวนั้นเป็นสิ่งที่แต่ละกรณีศึกษาล้วนคล้ายคลึงกัน เช่นความผิดที่เกิดจากมูลเหตุจูงใจมาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนาในกรณีศึกษาที่ 1 มูลเหตุจูงใจจากเพศในกรณีศึกษา ที่ 2, ที่ 4, ที่ 5 และ ที่ 6 ซึ่งมาจากครอบครัวฐานะปานกลางระดับล่างถึงฐานะยากจน พักอาศัยในชุมชนแออัด และชุมชนที่มีปัญหายาเสพติดหรือคดีอาญา ซึ่งมีแนวโน้มว่าความกดดันทางเศรษฐกิจตามทฤษฎีกดดันทางเศรษฐกิจของเมอร์ตันนั้นจะเป็นเหตุปัจจัยให้กระทำความผิด กล่าวคือ เมื่อมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ สภาพแวดล้อม เพื่อนฝูง และระดับการศึกษาของผู้กระทำความผิดก็จะถูกจำกัดให้ถดถอยลงตามไปด้วย และผู้กระทำความผิดนั้นเป็นทั้งการเปลี่ยนแปลง (Innovation) การหลบตัว (Retreatism) และเป็นกบฏ (Rebellion) ผสมกันไป

แต่ที่ชัดเจนที่สุดคือความกดดันทั่วไปตามทฤษฎีของแอกนิวซึ่งแสดงให้เห็นว่า การที่ผู้กระทำความผิดนั้นไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษาหรือสถานะทางสังคม ทั้งยังถูกกดดันจากการ

เป็นผู้แพ้ ซึ่งในที่นี้อาจเป็นสถานะของเหยื่อเช่นความเป็นคนอีสาน หรือความเป็นหญิง เมื่อไม่อาจต้านทานความผิดหวัง ความกดดันของสังคมได้ก็นำไปสู่การกระทำความผิด

2.3.2 สาเหตุจากความกดดันจากการไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษา

เรื่องของปัจจัยการศึกษานั้นเป็นเรื่องของความกดดันทั่วไปของแคว้นที่พบได้ชัดเจนที่สุดในมูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนาในกรณีศึกษาที่ 1 มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ ในกรณีศึกษา ที่ 2, ที่ 3, ที่ 4, ที่ 5 และ ที่ 6 มูลเหตุจูงใจที่มาจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ในกรณีศึกษา ที่ 8 ถึงที่ 13 ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือศึกษาต่อในสายวิชาชีพ ไม่ปรากฏบุคคลที่มาจากฐานะครอบครัวร่ำรวยหรือมีการศึกษาระดับสูงเป็นผู้กระทำความผิดประเภทนี้ ซึ่งตามทฤษฎีที่ได้เคยทบทวนวรรณกรรมไว้จะเห็นได้ชัดเจนว่า ความกดดันจากการไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษานั้นเป็นสาเหตุสำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้ผู้กระทำความผิดมีความอ่อนไหว ไม่ว่าจะเป็นความอ่อนไหวต่อศักดิ์ศรีของผู้ชาย หรือต่อการพึ่งพิงต่อสถาบันอื่น ๆ ที่ถูกสร้างขึ้น หรืออาจโทษให้เป็นความผิดของผู้อื่นที่ทำให้ตนเองอยู่ในสภาวะจำยอมบางอย่างและไม่อาจประสบความสำเร็จในชีวิตได้

2.3.3 สาเหตุมาจากการชอบดูละครที่มีทัศนคติเป็นลบ และคบเพื่อนฝูงที่ประกอบ

อาชญากรรม

ในข้อนี้ทฤษฎีที่นำมาอธิบายได้ดีคือ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของเกเบรียล เทรด (Gabriel Tarde) ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน ของเอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory) ทฤษฎีการเสริมแรงที่แตกต่าง (Differential Reinforcement Theory) ของโรนัลด์ เอเคอร์ (Ronald Akers) เนื่องจากการสอบถามมีหลายกรณีศึกษาที่ให้ข้อมูลว่าชอบดูละครหลังข่าว และคบเพื่อนที่ประกอบอาชญากรรมอยู่แล้ว ในประเด็นนี้สนับสนุนความเป็น

จริงที่ต้องยอมรับว่า เพื่อนและสื่อ นั้นมีผลต่อการเรียนรู้ของคุณค้อย่างยิ่ง หากคบเพื่อนที่ดี ในสังคมที่ดีก็จะช่วยให้บุคคลมีกระบวนการเรียนรู้ที่ดี แต่ก็ปรากฏชัดเจนว่าในกรณีศึกษาที่ 3 ถึงที่ 6 ซึ่งกรณีศึกษาลงมือเข้มข้นเนื่องจากเพื่อนชักชวน กรณีศึกษาที่ 8 ถึง 17 ก็ลงมือกระทำความผิดเพราะรุ่นพี่และเพื่อนยุยงสนับสนุน นอกจากนี้กรณีศึกษาที่ 1, ที่ 2, ที่ 4, ที่ 6 และที่ 10 ต่างรับว่าชอบดูละครหลังข่าว ซึ่งละครเหล่านั้นเป็นสื่อที่ใกล้ตัวมากสำหรับเด็ก แต่อย่างที่ได้เคยกล่าวแล้วว่า ละครหลังข่าวในช่วงหัวค่ำของประเทศไทยเป็นละครที่เป็น “สื่อไม่สร้างสรรค์” เต็มไปด้วยความรุนแรง การเหยียดเพศ การมองโลกในแง่ลบ และสนับสนุนค่านิยมที่ผิดไม่ว่าจะต่อสังคมหรือต่อเพศตรงข้าม น่าสนใจว่ากรณีศึกษาที่ 2, ที่ 4 และที่ 6 ซึ่งกระทำความผิดทางเพศนั้นต่างชื่นชอบละครหลังข่าวด้วยกันทั้งสิ้น

2.3.4 สาเหตุมาจากการไม่สามารถควบคุมตนเองได้

ในข้อนี้เป็นสิ่งที่ทุกกรณีศึกษามีร่วมกันคือต่างไม่สามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติอยู่ในทำนองคลองธรรมได้ ตามทฤษฎีการควบคุมตนเองต่ำ (Assessing Self-control Theory) ของกอตเฟรดสันกับเฮอร์ชี่ (Gottfredson and Hirschi) กล่าวคือ เมื่อถูกชักชวนให้ไปก่ออาชญากรรมก็ยินดีที่จะทำตามคำชักชวนโดยไม่จำเป็นต้องไตร่ตรอง แม้แต่ในกรณีศึกษาที่ 7 ซึ่งเป็นผู้ใหญ่อายุ 48 ปี มีบุตรอายุ 19 ปีแล้ว แต่ก็ไม่สามารถควบคุมตนเองไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวทางเพศกับเพื่อนของบุตรชายได้ สิ่งที่สังคมควรตระหนักมากที่สุดจึงเป็นเรื่องที่ว่า จะทำเช่นไรให้บุคคลสามารถควบคุมตนเองได้ในสภาวะการณ์ต่าง ๆ ได้

ซึ่งในประเด็นนี้จำเป็นต้องเข้าใจว่า ไม่ใช่บุคคลที่มีอคติหรือความเกลียดชังทุกคนจะมุ่งร้ายไปก่ออาชญากรรม แต่มีเฉพาะบางพวกเท่านั้นที่จะก่ออาชญากรรม ดังนั้นเรื่องของ การควบคุมตนเอง จึงเป็นหนึ่งในสาเหตุประการสำคัญที่ต้องนำมาพิจารณา

ในลำดับต่อมาคือผลการศึกษาในเรื่องของมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด จาก การศึกษานั้นประเภทของมูลเหตุที่ทำให้บุคคลกระทำความผิดในประเทศไทย คือ

1. มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติและศาสนา 1 กรณีศึกษา
2. มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ 5 กรณีศึกษา
3. มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ 1 กรณีศึกษา
4. มูลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย 10 กรณีศึกษา

รวมทั้งสิ้น 17 กรณีศึกษา

ตารางที่ 8 ตารางแสดงผลการจำแนกแรงจูงใจหรือมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

มูลเหตุจูงใจ	จำนวนกรณีศึกษา
มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และ ศาสนา	1
มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ	5
มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทาง เพศ	1
มูลเหตุจูงใจที่มาจาก การเจ็บป่วยทางจิตหรือ ความพิการ	0
มูลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาบันชั่วคราวและ การแบ่งฝักแบ่งฝ่าย	10

ในเบื้องต้นจะเห็นอย่างชัดเจนว่ามูลเหตุของการกระทำความผิดที่มาจากเรื่องเพศและสถาบันที่ถูกสร้างขึ้นเป็นการชั่วคราวนั้นสูงมาก ในขณะที่เรื่องของความพิการนั้นกลับไม่มีกรณีศึกษาที่พบในเรือนจำ

แม้ในการศึกษาเชิงคุณภาพนั้นจะไม่สามารถนำผลการวิจัยมาจัดอันดับเพื่อจำแนกปริมาณคดีของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) ที่มีแรงจูงใจต่างกันได้ แต่จาก 17 กรณีศึกษานั้นก็สามารถแสดงให้เห็นคร่าวๆ ถึงความถี่ในการพบผู้กระทำความผิดได้ สามารถจัดอันดับได้ดังนี้

ตารางที่ 9 ตารางแสดงอันดับของมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

อันดับ	มูลเหตุจูงใจในการกระทำ ความผิด	ร้อยละ
1	มูลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย	58.82
2	มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ	29.41
3	มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา	5.88
3	มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์ หรือรสนิยมทางเพศ	5.88
4	มูลเหตุจูงใจที่มาจากกรเจ็บป่วย ทางจิตหรือความพิการ	0

จากตารางจะเห็นได้ว่า ในสังคมไทยนั้นมูลเหตุจูงใจนั้นมาจากจากเรื่องของสถาบันชั่วคราว และการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายจำนวนมาก ซึ่งผลการวิจัยมีถึง 10 กรณีศึกษา คิดเป็นร้อยละ 58.82 ซึ่งก็สอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2 และลักษณะเฉพาะของสังคมไทย

อันดับสอง คือมูลเหตุจูงใจมาจากเรื่องเพศ คือมีถึง 5 คดีด้วยกัน ซึ่งผู้วิจัยนั้นคัดเฉพาะคดีที่ผู้กระทำความผิดสารภาพว่ากระทำขณะมีสติสัมปชัญญะ แต่ในความเป็นจริงมีกรณีที่ผู้กระทำความผิดอ้างว่ากระทำเพราะเมาสุราด้วย หากนับรวมคดีอื่น ๆ ก็จะได้จำนวนที่มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามเพียงตัวเลข 5 คดี จาก 17 คดี ก็คิดเป็นร้อยละ 29.41 แล้ว ซึ่งก็สอดคล้องกับในต่างประเทศและการทบทวนวรรณกรรมเช่นกัน แม้ในสังคมไทยจะเชื่อกันว่าเป็นสังคมที่ผู้หญิงมีบทบาทในสังคมสูง และมีการเลือกปฏิบัติน้อย แต่ในความเป็นจริงการการสัมภาษณ์ผู้กระทำความผิดกลับได้มุมมองว่า ในสายตาของผู้กระทำความผิดนั้นผู้หญิงคือ “สิ่งของ” (Object) ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการแก้แค้น ดังเช่นกรณีศึกษาที่ 2 เป็นเครื่องมือแสวงหาความสนุกสนานและการยอมรับในกลุ่มเพื่อน เช่นกรณีศึกษาที่ 3 ถึงที่ 6 ซึ่งการชักชวนกันไปดักขูด ข่มขืน รุมโทรมนั้นเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน แก้เบื่อ หากอธิบายให้ชัดเจนก็คือเป็น “กับแกล้ม” ที่ใช้เวลาดื่มสุราร่วมกันด้วย

หากศึกษาสภาพสังคมไทยก็จะเห็นชัดเจนว่าแท้ที่จริงสังคมไทยยังคงเป็นสังคมที่มีอคติต่อเพศหญิงสูงมาก เพียงแต่อคตินี้ในปัจจุบันเป็น “อคติแฝง” ที่หลอมรวมเข้าใจวัฒนธรรมไทยจนก่อให้เกิดความรู้สึกว่าต่อให้อย่างไรผู้หญิงก็ยังคงเป็นวัตถุทางเพศ ยังคงเป็นผู้ถูกกระทำ หากขจัดขึ้นทำให้ชัดใจ อาจนำไปสู่ความตายของเหยื่อ ดังเช่นที่กรณีศึกษาที่ 6 เล่าว่าเมื่อผู้หญิงต้องการแจ้งความจากการถูกละเมิดทางเพศ สิ่งที่คุณชายเลือกก็คือการฆ่า ซึ่งก็คือการ “ทุบทำลายสิ่งของ” นั่นเอง ในขณะที่กรณีศึกษาที่ 3 นั้นกลับมองว่าการรุมโทรมนั้นไม่ผิด แต่กลับถือเอา “เป็นรางวัล” กล่าวคือ

เมื่อรู้มโนธรรมแล้ว แต่ตนเป็นคนสุดท้ายที่ช่วยเหยื่อออกมา ก็กลายเป็นว่าตนเองไม่มีความผิด แต่เหยื่อเป็นหนี้บุญคุณตนเองอีก สังคมไทยที่มีลักษณะเช่นนี้ถือว่าเป็นสังคมที่เจ็บป่วยอย่างยิ่ง

อันดับที่สามนั้นคือ มูลเหตุจูงใจที่มาจาก มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา และมูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ ซึ่งพบอย่างละ 1 กรณีศึกษา คิดเป็นร้อยละ 5.88 ซึ่งค่อนข้างจะแตกต่างจากในต่างประเทศค่อนข้างมาก เนื่องจากในต่างประเทศมูลเหตุจูงใจจากทั้งสองประเภทนี้ค่อนข้างสูงเป็นอันดับหนึ่งหรือสอง เนื่องจากสังคมไทยเดิมทีเป็นสังคมที่ผู้คนแต่ละภูมิภาคมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกัน (ยกเว้นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้) ส่วนเรื่องของเพศที่สามก็เปิดกว้างทางกฎหมายมากกว่า แต่อย่างไรก็ตามต้องพิจารณาถึงข้อจำกัดในการวิจัยว่าเป็นการเก็บข้อมูลเพียง 3 เรือนจำเท่านั้น ไม่สามารถนำไปสู่ข้อสรุปเชิงปริมาณที่ใช้อ้างอิงเป็นการทั่วไปได้

และอันดับที่สี่คือ มูลเหตุจูงใจที่มาจาก การเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ ซึ่งไม่พบกรณีศึกษาจากในเรือนจำ แต่ก็เช่นเดียวกับในข้ออื่นว่าข้อจำกัดของการศึกษานั้นคือการศึกษาเพียง 3 เรือนจำ ไม่อาจสรุปเป็นเชิงปริมาณได้ กับทั้งจากการทบทวนวรรณกรรมก็ปรากฏชัดว่าในหน้าหนังสือพิมพ์และสื่อต่าง ๆ มีอาชญากรรมในมูลเหตุจูงใจชนิดนี้จริง ในชั้นนี้จึงสรุปได้เพียงว่ามูลเหตุจูงใจประเภทนี้น่าจะมีจำนวนน้อยกว่ามูลเหตุจูงใจประเภทอื่นเท่านั้น

สำหรับเหตุผลที่อันดับของมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดออกมาในรูปแบบตามตารางนั้น จำต้องอธิบายด้วย “ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม” ของอัลเบิร์ต แบนดูรา ซึ่งเน้นที่การการเลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าว ของสิ่งที่เป็นต้นแบบ โดยให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งก็หมายความว่าในประเทศไทยหรือสังคมนั้น เต็มไปด้วยตัวแบบของอคติมากมาย แต่อคติที่กดทับจนและเกิดขึ้นมากจนเป็นแม่แบบในสังคมเป็นอันดับหนึ่งก็คือเรื่องของสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย

ตามมาด้วยเรื่องเพศ เชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา อัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ และการเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ

แต่หากจะมองด้วยทฤษฎีกดดัน หรือ GST ของแอกนิว ก็จะอธิบายได้ว่าเมื่อความกดดันในสังคมมีมากขึ้น ผู้คนก็จะแสวงหาทางเลือกอื่น หรือการยอมรับในทางอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียน นักศึกษาที่มีจำนวนมากที่ไม่สมหวังในการศึกษาหรือฐานะทางเศรษฐกิจที่เลือกที่จะได้กลับสังคมด้วยวิธีการที่ผิด นำไปสู่การใช้กำลังและความรุนแรง การที่เพศชายถูกบีบคั้นและกดดันให้จำยอมต่อการเจริญเติบโตของเมือง ของสถานะของเพศหญิง หรือคนข้ามเพศ ที่นำไปสู่การการเหยียดหยามและการพยายามกดสถานะของฝ่ายตรงข้ามให้ต่ำลงเพื่อเชิดชูตนเองให้สูงขึ้น การที่ไม่สามารถยอมรับความต่างของเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนา ที่เปลี่ยนแปลงไป หรือเพราะถูกดันจากเหตุร้ายแรงในอดีตก็ทำให้ต้องหันหน้าไปใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา ซึ่งระดับของความกดดันในแต่ละมูลเหตุจูงใจในสังคมก็อาจจะสะท้อนให้เห็นจากกลุ่มตัวอย่างที่เก็บได้ในปริมาณที่ต่างกัน

แต่กระนั้นเนื่องจากการวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพเท่านั้น จึงไม่อาจการันตีถึงปริมาณความกดดันในแต่ละกลุ่มตัวอย่างอย่างจำเพาะได้ เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงความถี่จากกลุ่มตัวอย่างที่พบในเรื่องจำ 3 แห่งเท่านั้น

2.4 แนวทางการป้องกันและแก้ไขอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย

จากข้อมูลจากผลการวิจัยนั้นแสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นมีอยู่ในสังคมไทยและมีอยู่ด้วยมูลเหตุจูงใจที่แตกต่างกันจำนวนมาก

คำถามคือเราจะสามารถสร้างมาตรการในการป้องกันไม่ให้อาชญากรรมประเภทนี้สร้างความเสียหายให้กับสังคม ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้สังคมเกิดความตื่นรู้ และตระหนักถึงภัยอันตรายที่ใกล้ตัวของมันได้ ตลอดจนหาทางแก้ไขปัญหาอาชญากรรมประเภทนี้ในระยะยาวได้อย่างไร เพื่อที่จะแก้ไขที่

รากเหง้าของปัญหาที่แท้จริง ซึ่งจากการรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะพบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแต่ละกรณีศึกษาไม่เข้าใจว่ารูปแบบการกระทำของตนเองนั้นเป็นอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง ไม่มีความเข้าใจภาวะสภาพจิตของตนเองหรือมาตรฐานทางจริยธรรมทางสังคม ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนั้นสะท้อนกลับในงานวิจัยชิ้นนี้ว่า มาตรการที่จะนำมาใช้ป้องกันและแก้ไขปัญหาจำเป็นต้องเริ่มต้นจากมาตรการพื้นฐานที่จะเปลี่ยนแปลงมุมมองความคิดของผู้กระทำความผิดได้ โดยผู้วิจัยศึกษารวบรวมมาตรการต่าง ๆ จากการทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2 นำมาสู่ข้อสรุปว่า การป้องกันและแก้ปัญหาสามารถแบ่งออกเป็นได้สองมิติ มิติแรกนั้นคือมิติการแก้ปัญหาในเชิงนิติบัญญัติซึ่งในประเด็นนี้สามารถที่จะประมวลกฎหมายอาญาซึ่งมีการเพิ่มเติมโทษที่เกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งเกิดจากความเกลียดชังได้โดยสามารถดัดแปลงมาจากกฎหมายของประเทศอื่นได้ไม่ยากนัก และสองคือ มาตรการทางสังคม

2.4.1 มาตรการทางกฎหมาย

มาตรการทางกฎหมายที่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติที่ง่ายที่สุดก็คือ การออกกฎหมายอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง โดยการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งอาจเพิ่มเป็นมาตราต่าง ๆ โดยดัดแปลงจากประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส โดยมีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาเพื่อเพิ่มบทลงโทษในลักษณะของการเพิ่มโทษเป็นบทหนักตามกฎหมาย ซึ่งหากจะพิจารณาเทียบเคียงกับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส

จากการศึกษาในงานวิจัยในประเทศไทยผู้วิจัยพบว่าวิทยานิพนธ์ของนางสาวกชกร วิชยาภัย บุนนาค เรื่อง “การกำหนดความรับผิดทางอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง” ของคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.คณพล จันทน์หอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ศาสตราจารย์วีระพงษ์ บุญโญภาส เป็นประธานกรรมการ และ

ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์ เป็นกรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้เชี่ยวชาญกฎหมายอาญาของประเทศไทย นั้น ได้เคยเสนอรูปแบบการกฎหมายแม่แบบที่น่าจะนำมาปรับแก้ไขในประมวลกฎหมายอาญาไว้แล้ว ในที่นี้จึงจะขอนำกฎหมายแม่แบบที่เสนอในวิทยานิพนธ์ฉบับดังกล่าวมาใช้ในงานวิจัย แต่อย่างไรก็ตาม งานดังกล่าวเป็นงานในปี 2556 ต่อมาในปี 2560 ได้มีการแก้ไขเพิ่มประมวลกฎหมายอาญา ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2560 มาตรา 4 ประกอบกับมีข้อเสนอบางส่วนที่ผู้วิจัยเห็นต่าง ผู้วิจัยจึงเห็นควรเสนอแม่แบบกฎหมาย โดยมีรายละเอียดแตกต่างดังนี้

2.4.1.1 การแก้ไขลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

เรื่องการกำหนดความรับผิดทางอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นให้เพิ่มโทษในมาตรา 218 ถึง 224 ซึ่งได้แก่ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ผู้อื่น และฐานกระทำให้เกิดระเบิดจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์ของผู้อื่น โดยเพิ่มเติมมาตราบทเพิ่มโทษความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ผู้อื่นเป็นมาตรา 217/1, 218/1 และแก้ไขมาตรา 219

“มาตรา 217/1 ผู้ใดกระทำความผิดดังกล่าวนในมาตรา 217 เพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคล ของผู้อื่นหรือทรัพย์ของผู้อื่น ไม่ว่าผู้อื่นหรือทรัพย์ของผู้อื่นนั้นจะมีลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท”

“มาตรา 218/1 ผู้ใดกระทำความผิดดังกล่าวนในมาตรา 218 เพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคล ของผู้อื่นหรือทรัพย์ของผู้อื่น ไม่ว่าผู้อื่นหรือ

ทรัพย์สินของผู้อื่นนั้นจะมีลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี”

“มาตรา 219 ผู้ใดเตรียมเพื่อกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา 217 มาตรา 217/1 มาตรา 218 หรือมาตรา 218/1 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับพยายามกระทำความผิดนั้นๆ”

“มาตรา 221/1 ผู้ใดกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา 221 เพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคล ของผู้อื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่ว่าผู้อื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่นนั้นจะมีลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท”

“มาตรา 222 ผู้ใดกระทำให้เกิดระเบิดจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ทรัพย์สินดังกล่าวในมาตรา 217 มาตรา 217/1 มาตรา 218 หรือมาตรา 218/1 ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ”

“มาตรา 223/1 ความผิดดังกล่าวในมาตรา 217/1 มาตรา 218/1 มาตรา 221/1 หรือมาตรา 222/1 นั้น ถ้าทรัพย์สินที่เป็นอันตราย หรือที่น่าจะเป็นอันตรายเป็นทรัพย์สินที่มีราคาน้อย และการกระทำนั้นไม่น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่น ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

“มาตรา 224/1 ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวใน มาตรา 217/1 มาตรา 218/1 มาตรา 221 มาตรา 221/1 หรือมาตรา 222/1 เป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต

ถ้าเป็นเหตุให้บุคคลอื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำได้ระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต”

2.4.1.2 แกไขลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ในที่นี้หมายถึงแก้ไขในส่วนของความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา ฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัส ซึ่งในงานวิทยานิพนธ์ของนางสาวกชกร เสนอให้เพิ่มเติมอนุมาตรา 3/1 ของมาตรา 289 แต่ในความเห็นของผู้วิจัยเห็นว่า ควรเพิ่มเป็นอนุมาตรา 8 ของมาตรา 289 เพื่อไม่ให้เกิดความสับสน

“มาตรา 289 ผู้ใด

(...)

(8) ฆ่าผู้อื่นเพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคล ไม่ว่าผู้อื่นหรือทรัพย์ของผู้อื่นนั้นจะมีลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม

ต้องระวางโทษประหารชีวิต”

ความผิดตามมาตรา 289 นั้นเป็นบทเพิ่มโทษของมาตรา 288 ฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ซึ่งความผิดมาตรานี้จะเป็นบทเพิ่มโทษของความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา ตามมาตรา 290 วรรคสอง ฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามมาตรา 296 และฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัส ตามมาตรา 298 อยู่แล้วดังที่บัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องเพิ่มเติมแก้ไขในมาตราอื่น

2.4.1.3 แกไขลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง

ในบทบัญญัตินี้เสนอให้แก้ไขวรรคสองของมาตรา 309 ดังนี้

“มาตรา 309 ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจ นั้นเอง หรือของผู้อื่น หรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้น หรือจำยอมต่อสิ่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีอาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกัน ตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป หรือได้กระทำเพื่อให้ผู้ถูกข่มขืนใจทำ ถอน ทำให้เสียหาย หรือทำลายเอกสารสิทธิอย่างใด หรือเพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคล ของผู้อื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่ว่าผู้ถูกข่มขืนใจนั้นจะมีลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้ากระทำโดยอ้างอำนาจอัยหรือช่องโง่ ไม่ว่าอัยหรือช่องโง่นั้นจะมีอยู่หรือไม่ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท”

2.4.1.4 แกไขลักษณะ 12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

เนื่องจากว่าความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้นมีหลายหมวดที่แตกต่างกันในเรื่องขององค์ประกอบความผิด ผู้วิจัยเสนอให้เพิ่มบทเพิ่มโทษในมาตราดังนี้

“มาตรา 335 ผู้ใดลักทรัพย์

(13) เพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคล ไม่ว่าจะเจ้าของทรัพย์สินนั้นจะมีลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท ถ้าความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ใน อนุมาตราดังกล่าวแล้ว ตั้งแต่สองอนุมาตราขึ้นไป ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท

ถ้าความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำต่อทรัพย์สินที่เป็นโค กระบือ เครื่องกลหรือ เครื่องจักร ที่มีอาชีวะกรรมมีไว้สำหรับประกอบกิจการ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปี ถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการทำความผิดดังกล่าวในมาตรานี้เป็นการกระทำด้วยความจำใจหรือความ ยากจน เหลือทนทาน และทรัพย์สินนั้นมีราคาเล็กน้อย ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดดังที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 334 ก็ได้

“มาตรา 337 ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ใน ลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญหรือของบุคคลที่สาม จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกรรโชก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท ถ้าความผิดฐานกรรโชกได้กระทำโดย

ถ้าความผิดฐานกรรโชกได้กระทำโดย

(1) ชูว่าจะฆ่า ชูว่าจะทำร้ายร่างกายให้ผู้ถูกข่มขืนใจ หรือผู้อื่นให้ได้รับอันตรายสาหัส หรือชูว่าจะทำให้เกิดเพลิงไหม้แก่ทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่น หรือ

(2) มีอาวุธติดตัวมาขู่เชิญ

(3) เพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคล ไม่ว่าจะเจ้าของทรัพย์สินนั้นจะมีลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม

ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท”

สำหรับความผิดฐานชิงทรัพย์นั้นตามมาตรา 339 วรรคสามได้เชื่อมโยงเหตุเพิ่มโทษไปยังมาตรา 335 แล้วกรณีจึงไม่จำเป็นต้องเพิ่มเติมมาตราดังกล่าว

“มาตรา 358/1 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 358 ได้กระทำเพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคลหรือทรัพย์สินนั้น ไม่ว่าจะผู้อื่นหรือทรัพย์สินนั้นมีลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

“มาตรา 359/1 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 358 ได้กระทำเพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคลหรือทรัพย์สินนั้น ไม่ว่าจะผู้อื่นหรือทรัพย์สินนั้นมี

ลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

“มาตรา 361 ความผิดตามมาตรา 358 มาตรา 358/1 มาตรา 359 และมาตรา 359/1 เป็นความผิดอันยอมความได้”

2.4.1.5 แก้ไขลักษณะ 13 ความผิดเกี่ยวกับศพ

เพิ่มเติมมาตรา 366/5 ดังนี้

“มาตรา 366/5 ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 366/1 มาตรา 366/2 มาตรา 366/3 และมาตรา 366/4 เพราะเหตุจากลักษณะทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศ ความโน้มเอียงทางเพศ การมีส่วนร่วมหรือความเชื่อทางการเมือง ลักษณะจำเพาะหรือสถานะของบุคคล ไม่ว่าจะมียุทธลักษณะเช่นว่าจริงหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆกึ่งหนึ่ง”

จากข้อเสนอข้างต้นนั้นผู้วิจัยไม่เสนอแนะให้แก้ไขความผิดลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ เนื่องจากความผิดเกี่ยวกับเพศนั้นโดยสภาพและองค์ประกอบความผิดแล้วเป็นฐานความผิดที่มีอคติเกี่ยวกับเพศอยู่ด้วยอยู่แล้ว ดังนั้นการที่จะเพิ่มมูลเหตุจูงใจอื่นเป็นเจตนาพิเศษในฐานความผิดจะกลับกลายเป็นการ “เลือกปฏิบัติ” กับเพศหญิงหรือเพศชายตามสรีระอยู่แล้ว แม้ว่าตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศสจะมีเหตุเพิ่มโทษกรณีกระทำต่อผู้มีความโน้มเอียงทางเพศ แต่ผู้วิจัยเห็นว่า การเพิ่มโทษในลักษณะดังกล่าวเป็นการเลือกปฏิบัติ อีกทั้งในประมวลกฎหมายอาญาในปัจจุบันนั้นก็ให้ความสำคัญคุ้มครองกับเด็กและบุคคลอย่างละเอียดโดยแบ่งช่วงอายุของเด็กเป็นอายุไม่เกินสิบสามปี ไม่เกินสิบห้าปี ไม่เกินสิบแปดปี ซึ่งมีระวางโทษที่แตกต่างกันตามอายุของเหยื่อ ในขณะที่ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 3 ให้เพิ่มเติมอนุมาตรา 18 ของ

มาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา คำว่ากระทำชำเราหมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้ อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น ซึ่งมีความหมายคุ้มครองทุกเพศสภาพ กับทั้งมาตรา 278 ที่แก้ไขใหม่นั้นเพิ่มเติม วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ให้ความคุ้มครองต่อเพศชายและหญิงในกรณีถูกข่มขืนด้วย ในความเห็นของผู้วิจัย เห็นว่าเหมาะสมและครอบคลุมดีแล้ว การที่จะเพิ่มบทบัญญัติความรับผิดอื่น ๆ จะเป็นการเพิ่มบทลงโทษในลักษณะทบทวีจึงไม่เหมาะสม

2.4.2 มาตรการทางสังคม

ในส่วนของมาตรการทางสังคมนั้นเป็นการเก็บข้อมูลและเรียบเรียงข้อมูลจากการวิจัยเอกสาร ซึ่งมีตัวอย่างมากมายในต่างประเทศ ที่สามารถนำมาสรุปได้เป็นหัวข้อดังนี้

2.4.2.1 ควรมีการจัดเก็บสถิติเหตุการณ์ที่เกิดจากสังคมไทยอย่างเป็นระบบระเบียบ

ดังจะเห็นได้ว่าไม่ว่าจะเป็นในประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักรหรือฝรั่งเศสล้วนให้ความสำคัญกับการเริ่มต้นการเก็บข้อมูลคดีซึ่งการเก็บข้อมูลนี้เป็นกระบวนการเริ่มต้นของการแก้ปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่ง กับการเก็บข้อมูล

ในประเทศไทยนั้นการจัดเก็บข้อมูลไม่ว่าจะเป็นของตำรวจ อัยการ หรือศาล จะเก็บข้อมูลเป็นลักษณะของประเภทคดีตามประมวลกฎหมายอาญาเช่น คดีฆ่า คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ คดีความผิดเกี่ยวกับร่างกาย แต่ไม่มีการเก็บข้อมูลในส่วนของมูลเหตุจูงใจหรือสาเหตุที่ทำให้คนประกอบอาชญากรรมขึ้น ทั้งที่ในความเป็นจริงนั้นในส่วนของมูลเหตุจูงใจเป็นสิ่งสำคัญมากในการแก้ปัญหา ยกตัวอย่างเช่น คดีความผิดเกี่ยวกับเพศแต่ละคดีล้วนมีความแตกต่างกัน การข่มขืนบุคคลใกล้ชิดในครอบครัว คนแปลกหน้า การข่มขืนผู้หญิง ข่มขืนทอม เลสเบี้ยน หรือกะเทย ล้วนมาจากมูลเหตุที่

แตกต่างกัน ในบางกรณีความผิดเกี่ยวกับเพศอาจเกิดจากการเมาขาดสติก่อให้เกิดการ แต่ในบางกรณี อาจสื่อแสดงให้เห็นถึงอคติต่อเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศบางประการ

เช่นเดียวกับการทำร้ายร่างกายนั้นแต่ละกรณีก็มีมูลเหตุจูงใจที่แตกต่างกัน จำเป็นที่จะต้อง ค้นหาและเก็บข้อมูลทางสถิติเพื่อจะนำมาวิเคราะห์ในเชิงการแก้ปัญหาได้ ดังนั้นการจัดเก็บข้อมูลของ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมมีความจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนอย่างจริงจัง ไม่อาจที่จะจำแนก ข้อมูลเป็นเพียงตามฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาโดยยึดติดอยู่กับตัวบท แต่จำเป็นต้องมี ผู้เชี่ยวชาญที่จะคัดกรองหรือหามูลเหตุที่แท้จริงเกี่ยวกับประเภทของผู้กระทำความผิดตามทฤษฎี มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด เพื่อนำไปสู่การจัดเก็บสถิติฐานข้อมูลอคติของประชาชนในชาติ และการจัดเก็บนี้เองที่จะนำไปสู่การพัฒนาแผนงานต่าง ๆ ของรัฐบาลและชุมชนต่อไป

หากจะมีกฎหมายใดที่สมควรออกมารองรับการดำเนินการนี้ก็คือกฎหมายที่ว่าด้วยการ จัดทำสถิติและการเก็บข้อมูลของเจ้าพนักงานตำรวจหรือพนักงานอัยการดังเช่นที่ปฏิบัติใน ต่างประเทศ

2.4.2.2 การสนับสนุนจากรัฐบาลที่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพและมีวิสัยทัศน์

อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องของเชื้อชาติศาสนาเท่านั้น แต่ อาชญากรรมประเภทนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องของชีวิตความเป็นอยู่ของคน จิตใจและวุฒิภาวะของคนใน ชาติ ถ้าจะแก้ไขปัญหาก็จะสร้างเสริมให้คนมีทัศนคติที่ดีไม่ว่าจะกับคนต่างเชื้อชาติ ต่างศาสนา ต่างเพศ ต่างสถาบัน ต่างความเชื่อทางการเมือง วิธีที่ดีที่สุดที่หลายประเทศทำก็คือการจัดทำแผนเพื่อ ลดทอนอคติ และสร้างความเข้าใจที่ยั่งยืน ไม่ใช่การบังคับหรือการพยายามยัดเยียด แต่เป็นการ ให้ความรู้ความเข้าใจ จากนั้นจึงมุ่งงบประมาณเผยแพร่โครงการที่จะนำไปสู่การเสริมสร้างความ เข้าใจอันดี โดยรัฐบาลนั้นต้องไม่นำตัวเองเป็นหลักโดยยึดถือกระทรวงศึกษาธิการ หรือกระทรวง

ความมั่นคงใด ๆ เป็นองค์ประกอบในลักษณะการจัด แต่ควรให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน และสิทธิเสรีภาพของประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับชุมชนกับท้องถิ่น ให้ความสำคัญกับสื่อต่าง ๆ

ที่สำคัญที่สุดก็คือ รัฐบาลต้องมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า ตนไม่ใช่ศูนย์กลางของการแก้ปัญหาเท่านั้นแต่ควรกระจายอำนาจ เพราะขึ้นชื่อว่าการลดทอนอคติ และส่งเสริมสิทธิมนุษยชนย่อมไม่ได้หมายถึงการยึดเยียด หรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวที่จะแบ่งแยกมิได้ แต่หมายถึงความแตกต่าง ความเคารพ และการสร้างสรรค์เอกลักษณ์เฉพาะตัว หากรัฐบาลไม่เข้าใจและมีมุมมองที่แคบกับเรื่องของสิทธิมนุษยชนและความแตกต่างของบุคคลแล้ว ก็จะไม่สามารถวางแผนหรือกระจายอำนาจให้กับหน่วยงานต่าง ๆ ได้

2.4.2.3 ความร่วมมือขององค์กรเอกชนและสื่อต่าง ๆ

มีคำกล่าวว่า “ละครไทยนั้นสะท้อนสังคม” คำถามก็คือว่านับตั้งแต่ประเทศไทยนั้นมีการสร้างละครหรือภาพยนตร์ขึ้นสะท้อนหรือนำเสนอลักษณะการของสังคมไทย สังคมไทยได้ประโยชน์อะไรจากการสะท้อนนี้หรือไม่ มันจรรโลงสังคมหรือทำให้สังคมเสื่อมทรามลงกันแน่ หากหลายสิบปีก่อนมองว่าสังคมไทยเป็นสังคมปิตาธิปไตย (Patriarchy) และเป็นสังคมที่ผู้หญิงจำต้องพึ่งพาผู้ชาย คำถามต่อมาก็คือแล้วละครไทยได้ทำอะไรเพื่อลบล้างภาพการพึ่งพา การใช้กำลังในครอบครัว การเหยียดผู้หญิงหรือเพศทางเลือก หรือกระทั่งสร้างสังคมที่โปร่งใส เป็นประชาธิปไตย และนิยมสิทธิมนุษยชนแล้วหรือไม่

ในขณะที่ประเทศไทยดูเหมือนจะวนเวียนอยู่กับที่สื่อพยายามจะทอนสังคมอย่างไม่ก้าวหน้า แต่ประเทศอื่น ๆ กลับไม่เป็นเช่นนั้น ในประเทศเกาหลีใต้เป็นประเทศที่มีอคติรุนแรงกับเพศหญิง และคนข้ามเพศ สิ่งที่มีผู้จัดละครในระยะหลังพยายามสื่อเพื่อชี้นำสังคมออกมาก็คือ การสร้างบุคลิก

ของตัวละครชายที่ให้เกียรติผู้อื่น สุภาพ ขยันขันแข็ง ส่วนเพศหญิงก็พยายามที่จะสร้างมุมมองของ ความเท่าเทียมและความเป็นธรรมในสังคม ในส่วนประเทศญี่ปุ่นนั้น มีการเหยียดผู้หญิงในการ ประกอบวิชาชีพ ละครของประเทศญี่ปุ่นจึงพยายามแสดงออกทางอ้อมถึงรูปแบบของสังคมที่ควรเป็น เช่นในอาชีพแพทย์ที่กีดกันผู้หญิงอย่างมาก ในละครกลับปรากฏตัวละครหญิงจำนวนมากที่ปฏิบัติ หน้าที่แพทย์อย่างขยันขันแข็ง ทัดเทียมผู้ชาย แม้แต่ในประเทศจีน ละครจีนยังส่งเสริมบทบาทของ นักแสดงหญิงหรือตัวละครหญิง แสดงให้เห็นถึงความเก่งกาจ มีความกล้าหาญ กล้าตัดสินใจ และสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาเพศชาย สิ่งเหล่านี้จะเห็นได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของ สังคมสังคมอย่างใหญ่หลวงจากละครหรือภาพยนตร์

ทว่า ในสังคมไทยปัจจุบันนั้น ผู้จัดละครหรือสื่อต่าง ๆ ยึดติดอยู่กับโครงสร้างในสังคม โบราณและเรื่องของเพศอย่างชัดเจน มีการแบ่งตัวละครหญิงชาย บทของตัวละครหญิงยังคงเป็นเช่น เดียวกว่าสมัยก่อน ที่จำเป็นต้องพึ่งพาเพศชาย จำเป็นต้องพึ่งพาสามี แยกผู้ชาย ให้ความสำคัญกับสามี และบ้านเป็นหลัก แต่กลับให้ความสำคัญกับเรื่องการพัฒนาตนเอง การปฏิรูปสังคม หรือการมีส่วนร่วม ร่วมกับการเมืองหรือการเป็นผู้นำชุมชนน้อย ดังนั้นการที่กล่าวว่าละครสะท้อนสังคมนั้นกลับ กลายเป็นคำพูดที่เป็นการดูหมิ่นและเป็นการฝังอคติลึกลงไป ซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดความดีงามใด ๆ ใน สังคมเลย

ดังนั้นสื่อต่าง ๆ ควรเลิกอัตลักษณ์พิเศษที่มีให้กับคนกลุ่มต่าง ๆ ต้องมีความเข้าใจว่าคนเป็น กะเทยไม่จำเป็นต้องเป็นตัวตลก คนเป็นทอมไม่จำเป็นต้องพ่ายแพ้เมื่อถูกเพศชายเข้ามาจีบหรือเข้ามา เปลี่ยนแปลงรสนิยมทางเพศ ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ชายหรือหาสามีที่ร่ำรวย ถึงขนาดก่อ อาชญากรรมเพื่อแย่งชิงสามี ทั้งหมดทั้งมวลนี้คือทัศนคติและค่านิยมที่บิดเบือนของสังคมไทย ที่หาก ไม่แก้ที่ต้นตอรากเหง้าของปัญหาก็ไม่อาจที่จะเริ่มปลูกฝังค่านิยมอื่น ๆ ได้

3. อภิปรายผลการศึกษา

ในประเด็นลักษณะเฉพาะของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย อาจแบ่งได้ดังนี้

3.1 ชื่อเรียกของอาชญากรรม

ผู้วิจัยค้นพบว่าอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทยนั้น แท้ที่จริงใกล้เคียงกับคำว่า “อคติ” มากกว่า “เกลียดชัง” หากจะพิจารณาให้เข้าใจอาชญากรรมประเภทนี้ให้ถ่องแท้ ผู้วิจัยแนะนำให้เปลี่ยนความเข้าใจและเรียกอาชญากรรมประเภทนี้ในประเทศไทยเสียใหม่ว่า “อาชญากรรมที่เกิดจากอคติ” (Biased Crime) ซึ่งก็เป็นศัพท์ทางวิชาการที่ใช้ในวงการของกฎหมายอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในต่างประเทศเช่นกัน แต่ไม่เป็นที่นิยมแพร่หลาย เหตุที่ควรสนับสนุนการเรียกชื่อนี้ เนื่องจากการก่อความผิดของกลุ่มตัวอย่าง อาทิ ในกลุ่มตัวอย่างที่มีมูลเหตุจูงใจจากเพศนั้น เป็นกลุ่มที่เห็นชัดเจนว่าไม่ได้ในความมุ่งร้ายโดยตรงต่อเหยื่อที่เป็นเพศหญิง แต่มีลักษณะของอคติคือการเห็นเหยื่อเป็น “วัตถุ” ซึ่งสามารถที่จะทุบทำลาย หรือใช้แก้มสุราอย่างไรก็ได้ โดยไม่ได้ขอความยินยอม หรือมีความเห็นอกเห็นใจให้เหยื่อ ซึ่งในประเด็นของข้อนี้เองที่ทำให้สังคมไทยหลงประเด็นมาตลอด สังคมไทยมักจะเข้าใจว่าอาชญากรรมประเภทนี้ต้องมีเพียง “ความเกลียด” แต่ข้อเท็จจริงก็คือ “อคติ” ก็มากเพียงพอที่จะสร้างแรงจูงใจก่ออาชญากรรมได้

ไม่เพียงแค่มูลเหตุจูงใจจากเพศ แม้กระทั่งในมูลเหตุจูงใจจากสถาบันชั่วคราวเอง รากเหง้าของความขัดแย้งก็มาจาก “ความไม่ชอบหน้า” ซึ่งก็เป็น “อคติ” ซึ่งมาก่อนความเกลียดชัง และอคตินี้เองที่บ่มเพาะเรื่อยมาให้เกิดอาชญากรรม ดังนั้นการที่จะเรียกชื่ออาชญากรรมประเภทนี้ในประเทศไทยหากใช้ว่า “อาชญากรรมที่เกิดจากอคติ” น่าจะสื่อความหมายได้ตรงประเด็นและช่วยให้ผู้คนนึกถึงความร้ายแรงของมันได้มากกว่า

3.2 มุลเหตุจูงใจที่มาจากสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย หรือสถาบันสมมติที่ถูกสร้างขึ้น

มุลเหตุจูงใจประเภทนี้นั้นมีความสำคัญและมีอิทธิพลสูงที่สุดในสังคมไทย ในขณะที่สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร เยอรมันนี หรือฝรั่งเศส และอีกหลาย ๆ ประเทศนั้น อาชญากรรมที่มีมูลเหตุจูงใจจากเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนาสูงที่สุด แต่ของประเทศไทย มุลเหตุจูงใจดังกล่าวอาจพบได้มากในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่ในเรื่องของสถาบันชั่วคราวกลับพบได้ทุกที่ในประเทศไทย และสามารถสุมเงื่อนงำในทุกเรือนจำ โดยสถาบันในลักษณะดังกล่าวนี้มีความพิเศษที่สามารถสร้างขึ้นได้ในทุกยุคทุกสมัยเมื่อเงื่อนไขต่าง ๆ ทางสังคมพร้อม

เนื่องจากสังคมไทยนั้นเป็นสังคมที่อ่อนไหว และผู้คนในสังคมมีลักษณะที่สามารถถูกชักจูงให้เกิดความเชื่อต่อบางสิ่งบางอย่างได้อย่างง่ายดายผ่านการโฆษณาชวนเชื่อ ไม่ว่าจะเป็นการโฆษณาชวนเชื่อให้ฆ่าคอมมิวนิสต์ โฆษณาชวนเชื่อของกลุ่มคนเสื้อสีเหลืองและสีแดงจนเกิดเป็นลัทธิที่มีศาสดาจำลอง ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นการสร้างสถาบันจำลองหรือสถาบันเทียมที่นำไปสู่การแบ่งฝักแบ่งฝ่ายอย่างรุนแรงของคนในสังคม ซึ่งความเสียหายนั้นชัดเจนอย่างยิ่งในกรณีของเหตุการณ์ 16 ตุลาคม 2519 เหตุการณ์ก่อการร้ายของชาวเสื้อเหลืองและเสื้อแดงที่เกื้อนำไปสู่การจลาจล หรือสงครามกลางเมือง แม้แต่ในปัจจุบันก็ยังมีการสร้างวาทกรรม “สลิม” กับ “ฝ่ายประชาธิปไตย” ก่อให้เกิดการเหยียดและความแตกแยกถึงขั้นสร้างความเกลียดชังขึ้น การสร้างสถาบันในลักษณะดังกล่าวเป็นการสร้างสถาบันเทียมในมหภาค

ส่วนที่ปรากฏในงานวิจัยฉบับนี้เป็นสถาบันเทียมในลักษณะจุลภาค คือระหว่างสถาบันการศึกษา ทั้งที่ในความเป็นจริงสถาบันการศึกษานั้นเป็นเพียงสถาบันชั่วคราวในชีวิตของบุคคล ซึ่งผ่านมาและผ่านไปในช่วงชีวิตหนึ่ง และโครงสร้างของสถาบันนี้ในประเทศไทยกลับแข็งแกร่ง

ไม่ต่างกับเรื่องของประเทศหรือเชื้อชาติ ทั้งยังมีการถ่ายทอดความเกลียดชังและอคติส่งผ่านต่อกันอย่างเป็นระบบ เป็นระเบียบแบบแผน รุ่นพี่สั่งการรุ่นน้อง เพื่อนส่งเสริมเพื่อน มีการเชื่อมโยงเครือข่ายการจัดหาอาวุธ มีหน่วยข่าวกรองที่จะรับข่าวสารว่าคู่อริจะมีการดักตักทำร้ายเมื่อใด ทั้งยังประสานความร่วมมือกันแม้ลาออกหรือจบการศึกษาไปแล้ว ที่ผ่านมาในประเทศไทยมองว่าการยกพวกตีกันนั้นเป็นความผิดสำหรับเยาวชน แต่ในความเป็นจริงการจัดเครือข่ายในลักษณะนี้ควรเป็นเรื่องของสถาบันชั่วคราวที่นำไปสู่การเพาะความเกลียดชังขึ้นในสังคม จากระดับจุลภาค เพิ่มพูนสู่ในระดับมหภาค จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าเหตุใดผลการวิจัยจึงออกมาว่ามูลเหตุจูงใจในประเพณีนี้เป็นอันดับหนึ่ง

ข้อสังเกตของสถาบันประเพณีก็คือ หากในอนาคตจะมีผู้ตั้งตัวเป็น “ศาสดาจำลอง” ขึ้นหรือสร้าง “สถาบันเทียม” ซึ่งมีลักษณะเป็นการชั่วคราวขึ้นย่อมสามารถกระทำได้ง่าย เพราะคนไทยนั้นมีความอ่อนไหวสูง และง่ายต่อการคล้อยตามผู้มีอำนาจหรือสถานะที่สูงกว่าตนเอง ไม่ว่าจะเป็นสถานะทางสังคม เศรษฐกิจ หรือการเมือง

3.3 ประเด็นการศึกษาและอายุของผู้กระทำความผิดกับสื่อในสังคมไทย

จากการศึกษาผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มีอายุน้อยและมีการศึกษาไม่สูงนัก ในประเด็นนี้ น่าเชื่อว่าทั้งระดับการศึกษาและอายุล้วนมีผลทำให้ผู้กระทำความผิดง่ายแก่การเชื่ออย่างฝังหัวในความเชื่อแบบใดแบบหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของอคติต่อเพศหญิงที่เพื่อนพ้องแสดงให้เห็นและรับไปปฏิบัติ หรือเป็นอคติที่สามารถรับได้จากสื่อเช่นละครโทรทัศน์ ซึ่งละครโทรทัศน์ในประเทศนั้นก็มิแนวนัยน์ที่จะสนับสนุนความรุนแรงต่อเพศหญิง การเหยียดเพศหญิงหรือเพศที่สาม การดูหมิ่นคนต่างเชื้อชาติ หรือคนต่างความเชื่อ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยคิดว่าคนในสังคมนั้นเข้าใจคุณลักษณะของสังคมไทยผิดไปโดยสิ้นเชิง และสื่อต่าง ๆ ก็เข้าใจบทบาทของตนเองผิดไปอย่างถนัด

ละครโทรทัศน์ในประเทศไทยนั้นมุ่งที่ความสนใจ และสนองความต้องการเรียกเรตติ้งของ
ผู้ชมมากจนไม่เคยเป็นละครสร้างสรรค์ที่ชี้้นำสังคมไปในทางที่ถูกเลย แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากละคร
ของประเทศญี่ปุ่น หรือเกาหลีใต้ ซึ่งก็เป็นประเทศที่ประสบกับปัญหาอคติทางเพศอย่างสูงเช่นกัน
ทว่า ละครในประเทศดังกล่าว ผู้จัดและดารานักแสดงมีความรับผิดชอบต่อสังคมมากพอที่จะผลิตสื่อ
ที่ชี้นำสังคมไปในทางที่ถูก และสร้างความเท่าเทียมของทุกเพศ ไม่มีบทบาทข่มขืนหญิงสาว การ
หัวเราะเยาะเพศที่สาม หรือการล้อเลียนทางเพศต่าง ๆ ในส่วนนี้นอกจากประเทศไทยยังขาดแล้ว
กลับยิ่งส่งเสริมการสร้างอคติ ซึ่งนี่ก็ไม่น่าแปลกใจเลยว่าเหตุใดเยาวชนที่อายุน้อย หรือการศึกษาต่ำลง
มาจะรับข่าวสารอย่างไม่ได้ไตร่ตรองและนำไปสู่การสร้างทัศนคติเชิงลบจำนวนมาก

บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ

1. สรุป

จากการที่ได้ศึกษางานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะเฉพาะของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) ในสังคมไทย โดยแสดงให้เห็นอย่างประจักษ์ว่าอาชญากรรมประเภทนี้มีอยู่จริง และมีอยู่จำนวนมาก จากผู้ต้องขัง 52 คน มีปรากฏถึง 17 กรณีศึกษา คิดเป็นร้อยละ 32.70 ของคดีทั้งหมดที่สัมภาษณ์ แต่ทั้งที่มีจำนวนมาก แต่กลับไม่เคยมีการจำแนกแยกแยะไว้ในสารบบของหน่วยงานใดในประเทศไทย เนื่องจากว่าประเทศไทยไม่มีการเก็บสถิติข้อมูลของผู้กระทำความผิดไว้ ปกติจะเก็บข้อมูลเฉพาะลักษณะคดีจำแนกอย่างกว้าง ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญา เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นต้น

ในส่วนของประเทศของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (Hate Crime) นั้นในประเทศไทยมีครบทั้ง 4 ประเภทตามที่ McDevitt และคณะได้จำแนกไว้ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีในทางสากล ในขณะที่ส่วนของมูลเหตุจูงใจนั้น ผลลัพธ์แตกต่างจากในต่างประเทศ จาก 17 กรณีศึกษา คิดเป็น

1. มูลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ร้อยละ 58.82
2. มูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ ร้อยละ 29.41
3. มูลเหตุจูงใจที่มาจากเชื้อชาติ สัญชาติ และศาสนา ร้อยละ 5.88
4. มูลเหตุจูงใจที่มาจากอัตลักษณ์หรือรสนิยมทางเพศ ร้อยละ 5.88
5. มูลเหตุจูงใจที่มาจาก การเจ็บป่วยทางจิตหรือความพิการ ร้อยละ 0

ซึ่งตัวเลขในงานวิจัยฉบับนี้นั้นเป็นการคำนวณเพื่อให้ง่ายแก่การอธิบายผล แต่ไม่สามารถนำไปอ้างอิงในวงกว้างในงานวิจัยชิ้นอื่น ๆ ได้ เนื่องจากไม่ใช่งานวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งใช้ระเบียบวิธีวิจัย

ที่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทยมีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ ในประเภท “มูลเหตุจูงใจที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย” เป็นรูปแบบที่ไม่มีหรือมีน้อยในต่างประเทศ ลักษณะเฉพาะของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทยสะท้อนออกมาค่อนข้างชัดเจนซึ่งแตกต่างจากที่ปรากฏในต่างประเทศ

ส่วนมูลเหตุจูงใจที่น่าวิตกกังวลในประเทศนั้นก็คือมูลเหตุจูงใจที่มาจากเพศ และสถาบันชั่วคราวและการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย เนื่องจากเป็นปรากฏการณ์ที่ชัดเจนในสังคมไทยว่า ภัยคุกคามทางเพศของประเทศไทยจากอคติทางเพศนั้นมีจำนวนมาก จำเป็นที่จะต้องแก้ไข เยียวยา และและสร้างจิตสำนึกในความเท่าเทียมทางเพศให้เกิดขึ้น ในขณะเดียวกัน นักเรียนหรือนักศึกษาที่มีการตั้งตัวเป็นศัตรูซึ่งกันและกันซึ่งเป็นผลจากการสร้างอัตลักษณ์ของสถาบันชั่วคราวขึ้น และใช้อัตลักษณ์ดังกล่าวครอบงำจนเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้กลับกลายเป็นอัตลักษณ์ของสังคมไทยในภาพรวมด้วย เนื่องจากเมื่อมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์ของประเทศ ประชาชนนั้นไม่เข้าใจถึงการแสดงออกซึ่งความเห็นที่แตกต่าง แต่พร้อมที่จะรวบรวมหรือตั้งตัวเป็นกลุ่มก้อนและหักล้างทำลายฝ่ายตรงข้าม โดยเปลี่ยนจากอคติเป็นความเกลียดชัง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า รูปแบบปรากฏการณ์ที่เกิดกับโรงเรียนอาชีวศึกษาหรือพาณิชย์ศึกษาในกรณีศึกษาตามงานวิจัยนี้นั้นเป็นรูปแบบขนาดย่อมที่สะท้อนปรากฏการณ์ในภาพรวมของความบิดเบี้ยวในเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ไทย

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ประกอบอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังนั้นเป็นไปตามทฤษฎีที่ได้พบทวนวรรณกรรมไว้คือ

1. บุคคลมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางถึงต่ำ
2. ไม่ประสบความสำเร็จทางการศึกษา

3. ขอบตุลละครที่มีทัศนคติเป็นลบ
4. คบเพื่อนฝูงที่ประกอบอาชญากรรม
5. ไม่สามารถควบคุมตนเองได้

ซึ่งสาเหตุทั้งห้าประการนั้นเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของเกเบรียล เทรด (Gabriel Tarde) ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน ของเอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory) ทฤษฎีการเสริมแรงที่แตกต่าง (Differential Reinforcement Theory) ของโรนัลด์ เอเคอร์ (Ronald Akers) ทฤษฎีการควบคุมตนเองต่ำ (Assessing Self-control Theory) ของ กอตเฟลสันกับเฮอร์ชี่ (Gottfredson and Hirschi) และทฤษฎีกดดัน (Strain Theory) ของโรเบิร์ต เค เมอร์ตัน (Robert K. Merton) ทฤษฎีกดดันของ โรเบิร์ต แอคนิว (Strain Theory (GST) ของ Robert Agnew) เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับที่พบในต่างประเทศตามทฤษฎีอาชญาวิทยาทั่วไป แต่มีข้อสังเกตว่าจากกรณีศึกษาทั้งสิบเจ็ดกรณีศึกษานั้น ทฤษฎีหลักที่ควรนำมาใช้อธิบายปรากฏการณ์ในประเทศไทยก็คือ ทฤษฎีความกดดันทั่วไป การคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน และการควบคุมตนเองต่ำ

ส่วนแนวทางการป้องกันและแก้ไขนั้นสามารถกระทำได้โดยใช้สองมาตรการ โดยมาตรการทางกฎหมายและมาตรการทางสังคม ในส่วนของผู้วิจัยนั้นสนับสนุนให้ใช้มาตรการทางสังคมนำ มาตรการทางกฎหมาย โดยเชื่อว่าการสร้างความเข้าใจและบรรทัดฐานทางคุณธรรมจรรยาบรรณใหม่จึงจะเป็นการแก้ปัญหาที่ยั่งยืน ในขณะที่มาตรการทางกฎหมายนั้นในหลายประเทศใช้เป็นมาตรการเด็ดขาดหรือมาตรการสูงสุด แต่ไม่ใช่มาตรการที่ใช้ได้ผลดีที่สุด

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 การเก็บรวบรวมสถิติอาชญากรรม เป็นเรื่องที่ต้องเร่งจัดทำโดยเร่งด่วนในประเทศไทย

จากประสบการณ์ในการทำงานวิจัยฉบับสิ่งที่เป็นอุปสรรคก็คือการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เนื่องจากในประเทศไทยนั้นไม่มีการเก็บสถิติของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังไว้ และไม่เคยมีหน่วยงานใดเก็บสถิติข้อมูลของมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด ซึ่งทำให้ยากแก่การเข้าถึงข้อมูล และผู้วิจัยจำเป็นต้องเข้าเรือนจำเพื่อคัดแยกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยอาศัยองค์ประกอบความผิดตามกฎหมายต่างประเทศ อย่างไรก็ตามการเก็บสถิติข้อมูลในเรื่องของมูลเหตุจูงใจเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้เห็นภาพของอาชญากรรมในประเทศไทย และแก้ไขได้ ยกตัวอย่างเช่น ในประเทศไทยนั้นการเก็บข้อมูลมักจะเก็บข้อมูลตามลักษณะคดี เช่น คดีเกี่ยวกับทรัพย์ คดีเกี่ยวกับเพศ คดีเกี่ยวกับความมั่นคง เป็นต้น แต่เราจะไม่มีทางทราบเลยว่า คดีความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น ผู้กระทำความผิดทำลงไปด้วยมูลเหตุจูงใจใด เป็นการข่มขืนบุคคลที่ไม่เคยรู้จักกันเลย เป็นการข่มขืนบุคคลในครอบครัว หรือเป็นการพยายามแบล็คเมล์ของฝ่ายผู้เสียหายเอง หรือกรณีความผิดเกี่ยวกับการชีวิตร่างกาย ก็ไม่มีการจำแนกว่า ผู้กระทำความผิดเป็นนักเรียนนักศึกษากระทำต่อกัน เป็นคนในครอบครัวที่สามีกระทำต่อภรรยา เป็นบุคคลภายนอกที่กระทำต่อคนชราหรือคนพิการ กล่าวได้ว่า “ผู้เสียหาย หรือ “เหยื่อ” หายออกไปจากการเก็บข้อมูลโดยสิ้นเชิง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในหลายประเทศที่ประสบกับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง เช่น สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร สาธารณรัฐฝรั่งเศส หรือสหพันธรัฐเยอรมันนี่ ก็เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่าต้องเริ่มต้นที่การเก็บข้อมูลเพื่อให้ได้ตัวเลขสถิติ จะได้ทราบระดับของความร้ายแรง ประเภท และลักษณะเฉพาะของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการเก็บสถิติอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังขึ้นมา มีการทำคู่มือสำหรับพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการทุกคน

ในประเทศไทยเองก็เช่นกัน ผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีกฎหมายว่าด้วยการเก็บสถิติอาชญากรรม โดยให้เป็นอำนาจของ “สำนักงานตำรวจแห่งชาติ” ให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้สอบถามเก็บข้อมูลเบื้องต้น เพื่อจำแนกมูลเหตุจูงใจและลักษณะของอาชญากรรม จากนั้นมีการคัดกรองโดย “พนักงานอัยการ” ท้ายที่สุดเมื่อคดีขึ้นสู่ศาลและศาลมีคำพิพากษา “ผู้พิพากษาเจ้าของสำนวน” ก็ควรมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลทางสถิติดังกล่าว โดยแต่ละศาลทั่วประเทศรวบรวม จากนั้น “สำนักงานศาลยุติธรรม” เผยแพร่สถิติของคดี ในลักษณะนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมก็จะสามารถมองเห็นภาพรวมของอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทยได้ และนำไปสู่การอำนวยความสะดวกในการวิจัยต่าง ๆ นักวิจัยที่ประสงค์จะศึกษาเรื่องของอาชญากรรมประเภทนี้ในอนาคตย่อมสามารถเข้าถึงข้อมูลจากหน่วยงาน และพัฒนาต่อยอดได้เช่นเดียวกับในต่างประเทศ

2.2 การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความเท่าเทียมทางเพศ การแตกต่างทางเพศ หรือความพิการจำเป็นที่จะต้องเริ่มต้นสังคายนากันใหม่อย่างแท้จริง

ในประเทศไทยเห็นชัดเจนว่าสื่อ่นั้นมีความสำคัญต่อพฤติกรรมเลียนแบบและการสร้างทัศนคติ ที่ว่าทัศนคตินี้ไม่ใช่หมายถึงเรื่องฉาบฉวยเพียงแค่เลียนแบบพฤติกรรมภายนอก แต่เป็นการปลูกฝังความนึกคิดของผู้คน ให้คิดและเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ ว่าเป็นบรรทัดฐานของสังคม ยกตัวอย่างเช่น การสร้างละครที่มีรูปแบบซ้ำ ๆ ของผู้หญิงที่ต้องเรียบริ้อย เชื่อฟังบิดามารดา เชื่อฟังสามี มีสถานะทางสังคมและหน้าที่การงานเป็นรองเพศชาย ต้องพึ่งพาเพศชายสูง และตบตีขัดแย้งกันเพื่อแย่งผู้ชายเป็นสามี ในขณะที่เดียวกันก็สร้างลักษณะผู้ชายว่าต้องเหนือกว่า เข้มแข็งห้ามร้องไห้ ชอบใช้ความรุนแรง ใช้กำลังข่มเหงผู้หญิง ร่ำรวยฟุ้งเฟ้อ ดื่มสุรา และมุ่งปกป้องผู้หญิงในฐานะสมบัติส่วนตัวมากกว่าในฐานะบุคคล ลักษณะเช่นนี้เป็นภาพจำที่ละครในประเทศไทยสร้างขึ้นและผลิตซ้ำ ผลก็คือกลับกลายเป็นคุณค่าบรรทัดฐานในสังคม ผู้ที่เสพละครลักษณะดังกล่าวก็นำไปเป็นภาพจำในจิตใต้

สำนึก หากมีบุตรสาวหรือบุตรชายก็จะสั่งสอนในทำนองเดียวกัน และแพร่กระจายสืบทอดภาพจำที่บิดเบี้ยวนั้นต่อไป ในขณะที่ผู้จัดละครก็จะมีภาพจำอีกแบบว่า “ผู้ดูชอบ” ทั้งที่ความชอบดังกล่าวเป็น “ภาพจำ” ที่ต่างฝ่ายต่างสร้างขึ้นแล้วไม่สามารถหลุดออกไปได้

ในต่างประเทศนั้น มีหลายประเทศที่ผู้วิจัยเห็นความพยายามของรัฐบาลและภาคเอกชนที่พยายามขับเคลื่อนผู้คนให้ออกจากภาพจำดังกล่าว เกาหลีใต้และญี่ปุ่นเป็นสองประเทศที่มีประวัติศาสตร์กดขี่ข่มเหงผู้หญิงมาอย่างยาวนาน แต่ในระยะสิบปีที่ผ่านมา ทั้งสองประเทศมีความพยายามที่จะสร้างภาพใหม่ ๆ และทัศนคติใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นผ่านอุตสาหกรรมบันเทิง โดยการกำหนดให้ตัวละครหญิง มีบทบาทในฐานะตัวละครเอกของละครหรือภาพยนตร์ สร้างบุคลิกลักษณะที่เข้มแข็ง เอาการเอางาน ชาญฉลาด และแก้ไขปัญหาในชีวิตทั้งของตนเองและผู้อื่นได้ กับทั้งมีบทบาทในการช่วยผลักดันประเทศในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะในฐานะผู้นำองค์กร ผู้นำประเทศ ผู้นำธุรกิจ ในขณะเดียวกัน บุคลิกลักษณะของตัวละครเพศชายนั้นถูกสร้างให้มีความอบอุ่นอ่อนโยน มีความรับผิดชอบ ให้เกียรติผู้หญิง เด็ก หรือคนข้ามเพศ สร้างลักษณะที่ผู้ชายพึงมีต่อสังคม นี่ก็คือลักษณะของ “สื่อที่รับผิดชอบต่อสังคม” และ “ชี้นำสังคมอย่างถูกต้อง” เพราะผู้ที่เสพละครและสื่อบันเทิงดังกล่าวย่อมจะค่อย ๆ ซึมซับ แม้ว่า “อำนาจอ่อน” (soft power) เช่นนี้จะไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของคนในชั่วข้ามคืน แต่ก็ค่อย ๆ กลายเป็น “ภาพจำ” ที่ผู้คนยึดถือเมื่อเวลาผ่านไป

ในขณะเดียวกัน “คนข้ามเพศ” และ “คนพิการ” ก็เป็นอีกสองบทบาทที่ soft power ของประเทศไทยมองข้าม ละครไทยนั้นมักวางบทคนข้ามเพศไว้เป็นตัวตลก หรือเป็นตัวละครที่น่าสงสาร หากเป็นกะเทย หรือเกย์ ก็จะเล่นบทตลกเสริมให้ละครสนุกสนาน ทำให้ผู้ชมเข้าใจไปว่าคนกลุ่มนี้ต้องตลก สนุกสนาน และเป็นตัวตลกตามความเห็นในละคร ส่วน ทอม เลสเบี้ยน หรือชายข้ามเพศ ก็คือผู้หญิงที่ไม่เคยมีใครรักเป็นผู้ชาย สร้างภาพให้เข้าใจไปว่าหากมีใครรักเป็นผู้ชายแล้วก็จะกลับมาเป็น

ผู้หญิงที่ชอบผู้ชายปกติได้ ซึ่งแสดงให้เห็นชัดว่า ผู้จัดละครทั้งหลายไม่มีความเข้าใจในเรื่องรสนิยมทางเพศ เพศสภาพ หรืออัตลักษณ์ทางเพศเลยแม้แต่น้อย ซ้ำยังกลายเป็นการช่วยสร้างปัญหาสังคมอีกด้วย ในขณะที่คนพิการนั้นถูกตัดออกจากสารบบของความเข้าใจของสังคม น้อยมากที่สื่อจะตีแผ่หรือช่วยให้คนในสังคมเข้าใจคนกลุ่มนี้ และมักนำเสนอในลักษณะที่คนกลุ่มนี้น่าสงสารและเป็น “กรรมเก่า” กลับกลายเป็นว่าใช้บริบททางศาสนา กดทับให้คนพิการไม่มีจุดยืนในสังคม นี่ย่อมเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงในการพัฒนา

ในความเห็นของผู้วิจัย อุตสาหกรรมสื่อต้องมีการเปลี่ยนแปลงผลักดัน โดยดูจากประเทศที่ประสบความสำเร็จ และผู้จัดละครทั้งหลายต้องมีจิตสำนึกที่จะร่วมมือกันเปลี่ยนแปลง หน่วยงานรัฐ เช่น “กระทรวงวัฒนธรรม” ควรเข้ามาดูแล เพื่อสร้างค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ถูกต้อง ทั้งนี้ ผู้บริหารกระทรวงต้องมีวิสัยทัศน์ และเข้าใจว่า คำว่า “วัฒนธรรม” หาได้หมายถึง “ของเก่าที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง” แต่หมายถึง “การทุบทิ้งและสร้างใหม่ให้ดีกว่าเดิม” ผู้บริหารต้องใช้วิสัยทัศน์สูงในการสร้างนโยบายระดับชาติ ผลักดันสื่อ soft power ทั้งละคร ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ อนิเมชัน ทั้งหลาย ให้เป็นไปในลักษณะการผลักดันสร้างความเท่าเทียมให้เกิดขึ้นสังคม กระทรวงวัฒนธรรมไม่ควรถูกจัดเป็นกระทรวงนอกสายตา แต่ควรเป็นกระทรวงที่คนรุ่นใหม่มีวิสัยทัศน์จะได้เข้าไปสร้าง “ภาพจำ” ขึ้นใหม่ในสังคมไทย นอกจากนี้ ควรร่วมมือกับ “กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์” ซึ่งเดิมทีก็มีหน้าที่เกี่ยวกับการพัฒนาสังคมและเท่าเทียมกันอยู่แล้ว ดังนั้นเจ้าหน้าที่ของกระทรวงย่อมจะต้องมีข้อมูลและแง่มุมที่น่าสนใจต่อปรากฏการณ์ทางสังคมในประเทศไทย หากนำมาหลอมรวมกัน ย่อมจะได้เป็นแนวทางการพัฒนาที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

2.3 การสร้างหลักสูตรในสถานศึกษา

ในประเด็นนี้ก็เช่นเดียวกับที่ประเทศอื่นได้วางแนวทางไว้แล้ว หลังจากที่ใช้มาตรการทางกฎหมายก็กลับกลายเป็นได้ผลว่า มาตรการทางสังคมนั้นจะเป็นประโยชน์กว่ามาก เพราะการแก้ไขทางกฎหมายนั้นเป็นเพียงการแก้ที่ปลายเหตุ ไม่อาจดีไปกว่าการป้องกันที่ต้นเหตุได้ ดังนั้นในหลายประเทศจึงริเริ่มที่จะแก้ไขกันที่ระบบการศึกษา โดยการวางโครงสร้างหลักสูตร ซึ่งหลักสูตรที่ว่านี้ไม่ใช่เพียงการสร้างวิชาเพิ่มและยึดยึดให้นักเรียนต้องเรียนเพิ่มแต่อย่างใด แต่เป็นการปลูกฝังค่านิยมผ่านกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมของสถานศึกษา สร้างหลักสูตรที่มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนยอมรับความแตกต่างระหว่างกัน อาทิ การเลิกยึดยึดอัตลักษณ์ทางเพศให้เด็ก ตำราเรียนที่ควรสร้างความรู้ความเข้าใจในความแตกต่างของสมาชิกในสังคม ทั้งเด็ก วัยรุ่น คนแก่ คนพิการ คนป่วย เป็นต้น ที่สำคัญครู ต้องมีบทบาทที่ชัดเจนในการเป็นสัญลักษณ์ของเสรีภาพในการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง และปราศจากอคติ แน่แน่นอนว่ายังคงเป็นเรื่องที่ “กระทรวงศึกษาธิการ” ต้องเป็นแม่งานร่วมกับกระทรวงอื่น แต่บทบาทในการพัฒนาหลักสูตรยังต้องเป็นกระทรวงศึกษาธิการในฐานะผู้เชี่ยวชาญ

นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการโดยมีหัวแรงหลักคือ “สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” ควรร่วมมือกับ “กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์” และ “กระทรวงยุติธรรม” ในการพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษา และเปลี่ยนแปลงรูปแบบกิจกรรมในโรงเรียนอาชีวศึกษา สร้างความร่วมมือ มุ่งเน้นการแลกเปลี่ยนนวัตกรรม และสร้างการแข่งขันในทางนวัตกรรมความคิดสร้างสรรค์ ให้คุณค่าแก่ผู้เรียนสายอาชีพ ไม่สร้างแรงกดดัน หรือตีตราให้ผู้เรียนในสายอาชีพเป็นผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต สร้างค่านิยมยกย่องนักเรียนหรือศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จเป็นตัวอย่างที่น่าชื่นชม ดึงดูดให้ผู้เรียนมุ่งมั่นพัฒนาศักยภาพของตนเอง

ในขณะเดียวกัน “กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม” ก็เป็นอีกกระทรวงที่ต้องบริหารจัดการสนับสนุนหลักสูตรของอุดมศึกษา สร้างความหลากหลายทางงานวิจัย และนวัตกรรมในการพัฒนาสังคม ให้ความเท่าเทียมเสมอภาคกันถ้วนหน้า เป็นเช่นนี้จึงจะเป็นการพัฒนาต่อยอดมาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สู่วิทยาลัย อุดมศึกษา เพื่อผลิตบัณฑิต และสร้างทรัพยากรบุคคลที่หลุดพ้นจากแนวทางดั้งเดิม

จากทั้งสามแนวทางที่ได้กล่าวไว้ ผู้วิจัยเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมจะต้องอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วน ที่กล่าวไปนั้นเป็นเพียงหน่วยงานที่จะต้องเป็นหัวเรือใหญ่หรือแม่ข่ายเท่านั้น แต่การที่จะสร้างให้สังคมมีความเท่าเทียม ปราศจากอคติ และลดความเกลียดชังลงนั้น เป็นความรับผิดชอบของทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งระบบมหภาคและจุลภาคที่ต้องร่วมมือกัน และต้องยอมรับว่าทุกสิ่งนั้นจะมีความเปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ แต่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าท้ายที่สุดผลลัพธ์ที่ดีย่อมบังเกิดแก่สังคมของประเทศไทยอย่างแน่นอน

บรรณานุกรม

- Chakraborti. N and Garland. J. (2012). Hate Crime. In DeKeseredy. W and Dragiewicz. M (Ed.), *Routledge Handbook of Critical Criminology*. New York.
- Chakraborti. N and Garland. J. (2015). *Hate Crime Impact, Causes & Responses* (2 ed.). London: SAGE.
- Department of Justice (Producer). (2017, 14 November 2017). HATE CRIME LAWS, (Online). Retrieved from <https://www.justice.gov/crt/hate-crime-laws>
- Erik B. (2007). Hate Crime Policy in Western Europe Responding to Racist Violence in Britain, Germany, and France. *American Behavioral Scientist*, 51 No.2, 149-165.
- FBI (Producer). (2016, 14 November 2017). Hate Crime Statistics 2016 (online). Retrieved from <https://ucr.fbi.gov/hate-crime/2016/topic-pages/incidentsandoffenses>
- Gerstenfeld. P. (2018). *HATE CRIMES Causes, Controls, and Controversies* (4 ed.). California: SAGE Publication.
- Home Office. (2016). *Action Against Hate The UK Government's plan for tackling hate crime*. London.
- Iganski. P and Levin. J. (2015). *HATE CRIME A Global Perspective*. New York: Taylor and Francis Group an informa business.
- McDevitt. J Levin. J and Bennett. S. (2002). Hate Crime Offenders: An Expanded Typology. *Journal of Social* (58 No.2), 303-317.
- OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights (ODIHR). (2014). *Hate Crime Data-Collection and Monitoring Mechanisms A Practical Guide*. Warsaw: OSCE/ODIHR.
- Robert. L Francis. C and Richard. B. (2011). *Criminology Theory Context and Consequences* (5 ed.). California: Sage Publications.
- Siegel. L. (2017). *Criminology the Core* (6 ed.). Boston: Cengage Learning.
- The International Movement against all form of Discrimination and Racism (Producer). (2018, 28 November 2018). Japan: Joint NGO statement against shooting at Headquarters of General Association of Korean Residents , (Online). Retrieved from <https://imadr.org/japan-joint-ngo-statement-against-shooting-at->

[headquarters-of-general-association-of-korean-residents/](#)

The Japan Times (Producer). (2015). Aso says Japan is nation of 'one race'. Retrieved from <https://www.japantimes.co.jp/news/2005/10/18/national/aso-says-japan-is-nation-of-one-race/#.XqZPcWgzY2w>

The Standard (Producer). (2560, 28 พฤศจิกายน 2561). ‘เพราะบ้าน...ไม่ใช่เวทิมวย’ แคมเปญยุติความรุนแรงสตรี เผยทัศนคติ ‘ชายเป็นใหญ่’ (ออนไลน์). Retrieved from <https://thestandard.co/stop-violence-against-women/>

This Week in Asia (Producer). (2017, 28 November 2018). WHY IS RACISM SO BIG IN JAPAN? (Online). Retrieved from <https://www.scmp.com/week-asia/politics/article/2123539/no-chinese-why-anti-china-racism-so-big-japan>

Walters. M Brown. R and Wiedlotzka. S. (2016). *Causes and motivations of hate crime*. Sussex: University of Sussex.

Xinhua (Producer). (2018, 28 November 2018). Spotlight: Anti-Korean resident posts on Japan gov't site stokes xenophobic embers, (Online). Retrieved from http://www.xinhuanet.com/english/2018-05/02/c_137151538.htm

กชกร วิชยาภย์ บุนนาค. (2556). การกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2551). คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1 (10 ed.). กรุงเทพมหานคร: พลสยาม พรินต์ติ้ง (ประเทศไทย).

ข่าวสด (Producer). (2560, 22 พฤศจิกายน 2560). ขาสั้น ปะทะ ขายาว นักเรียนอาวูครบมีรอยกวดกั้นสนั่นถนน ศานิตย์ ฮีโร่แรงแก้ปัญหา (ออนไลน์). Retrieved from https://www.khaosod.co.th/special-stories/news_453420

ข่าวสด (Producer). (2561, 28 พฤศจิกายน 2561). แก๊งทรชนเปิดปาก ตั้งใจฆ่า นศ.อุเทนถวาย ต่อหน้าแม่ ล้างแค้นให้สาสมแทนรุ่นพี่ (ออนไลน์). Retrieved from https://www.khaosod.co.th/breaking-news/news_1851886

จรัญ มะลูลีม. (2559). เร็ยรู้ ลบเลือนความหวาดระแวง การแบ่งแยกระหว่าง “พวกเขา” และ “พวกเรา” ด้วย “ความกลัว” ที่ก่อกลายเป็น “ความเกลียดชัง”. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน.

จิตราภรณ์ วนัสพงศ์. (2537). ผู้หญิงในครอบครัวต้นไม้ได้ร่มเงา. In ผู้หญิงกับอำนาจที่จะแปรเปลี่ยน. (pp. 30-52). กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.

จุฑารัตน์ เอื้ออานวย. (2551). จิตวิทยาสังคม (3 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2553). เอส-อี-เอ็กซ์ กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสร้างสุขภาวะผู้หญิง.

- ชัยวัฒน์ สถาอานันท์. (2548). ประชาธิปไตยอำนาจนิยมผลการใช้ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้. In อุทัย ดุลยเกษม และ เลิศชาย ศิริชัย (Ed.), ความรู้กับการแก้ปัญหาความขัดแย้งกรณีวิกฤติการณ์ชายแดนภาคใต้ (pp. 221-270). กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- ชาญชัย ชัยสุขโกศล. (2554). *Hate Speech* และข้อมูลอันตราย: ทางเลือกวิธีตอบโต้ทางการเมือง. ศูนย์ศึกษาและพัฒนาสันติวิธี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชิตชนก ราธิมมูลา. (2548). วิกฤติชายแดนใต้. In อุทัย ดุลยเกษม และ เลิศชาย ศิริชัย (Ed.), ความรู้กับการแก้ปัญหาความขัดแย้งกรณีวิกฤติการณ์ชายแดนใต้ (pp. 1-64). กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- เดลินิวส์ (Producer). (2559, 22 พฤศจิกายน 2560). “จับหนุ่มหล่อฆ่า ‘กระเทย’ ยัดศพใส่กระเป๋าทิ้ง” (ออนไลน์). Retrieved from <https://www.dailynews.co.th/crime/500722>
- ธีระพร อูรรณโณ. (2529). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ ธีระเวคิน. (2534). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2556). บทนำ “ลูกผสม” ของวัฒนธรรมทางเพศในสังคมไทย. In เพศ หลากเฉดสี : พหุวัฒนธรรมทางเพศในสังคมไทย (pp. 28-59). กรุงเทพมหานคร: โครงการเอกสารทางวิชาการ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).
- นัทธี จิตสว่าง. (2559). ความแตกต่างของการก่อการร้ายกับอาชญากรรมจากความเกลียดชัง (Hate crime) (ออนไลน์). Retrieved 27 ตุลาคม 2560 <https://www.gotoknow.org/posts/609456>
- บีบีซี ไทย (Producer). (2561a, 28 พฤศจิกายน 2561). เกิดอะไรขึ้นกับผู้หญิงที่ถูกฆาตกรรมในแค่ละวันจากทั่วโลก? (ออนไลน์). Retrieved from https://www.bbc.com/thai/features-46347062?ocid=socialflow_facebook
- บีบีซี ไทย (Producer). (2561b, 28 พฤศจิกายน 2561). ประสบการณ์ที่เลวร้ายในห้องเรียนของคนข้ามเพศ (ออนไลน์). Retrieved from <https://www.bbc.com/thLGBT> :ประสบการณ์ที่เลวร้ายในห้องเรียนของคนข้ามเพศ
- บีบีซี ไทย (Producer). (2561c, 28 พฤศจิกายน 2561). เวียดนามอพยพ: อนาคตมืดมนของ มงตาดนญาด ชนกลุ่มน้อยนับถือคริสต์หนีตายมาอยู่อย่างไรสถานะในไทย (ออนไลน์). Retrieved from <https://www.bbc.com/thai/thailand-46217977>
- บีแอลที (Producer). (2561, 28 พฤศจิกายน 2561). สถิติ 'ความรุนแรงทางเพศ' ของไทยยังน่าห่วง (ออนไลน์). Retrieved from <https://www.bltbangkok.com/CoverStory/เปิดสถิติความรุนแรงทางเพศของสังคมไทยยังน่าเป็นห่วง>
- ประจักษ์ ก้องกีรติ. (2553). กำเนิดและพัฒนาการขององค์ความรู้ทางวิชาการว่าด้วยความรุนแรงทางการเมือง : บทสำรวจงานวิชาการในโลกตะวันตก. In ความรุนแรงซ่อน/หาสังคมไทย (pp. 31-100). กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์มติชน.

พรชัย ชันดี กฤษณพงศ์ พุทธระกูล และจอมเดช ตริเมฆ. (2558). ทฤษฎีอาชญาวิทยา: หลักการ งานวิจัย และนโยบาย
ประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: สาขาวิชาอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต.

ภูวดล ทรงประเสริฐ. (2548). ความขัดแย้งเรื้อรังใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้. In อุทัย ดุลยเกษม และ เลิศชาย ศิริชัย
(Ed.), ความรู้กับการแก้ปัญหาความขัดแย้งกรณีวิกฤตการณ์ชายแดนภาคใต้ (pp. 131-210).

กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.

มติชนออนไลน์ (Producer). (2560, 22 พฤศจิกายน 2560). ยอมรับความหลากหลาย ยุติ “Hate Crime:

อาชญากรรมจากความเกลียดชัง” (ออนไลน์). Retrieved from

<https://www.matichon.co.th/news/440162>

มูลนิธิหญิงชายก้าวไกล (Producer). (2559, 28 พฤศจิกายน 2561). ชายเป็นใหญ่ (ออนไลน์). Retrieved from

http://www.wmp.or.th/contents/view/145#.W_1P_dszbIU

โยธิน ศันสนยุทธ และ จุมพล พูลภัทรชีวิน. (2529). จิตวิทยาสังคม (2 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์
ส่งเสริมวิชาการ.

วีระชัย โชคมุกดา. (2554). สงครามโลก 1,2 (ฉบับสมบูรณ์) *WORLD WAR I,II* ประวัติศาสตร์การชนฆ่าที่โลกต้อง
เรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: ยิปซี.

ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ (Producer). (2560, 28 พฤศจิกายน 2561). ความขัดแย้งชายแดนใต้ในรอบ 13 ปี:

ความซับซ้อนของสนามความรุนแรงและพลังของบทสนทนาสันติภาพปาตานี (ออนไลน์). Retrieved

from <https://deepsouthwatch.org/th/node/11053>

สัญชัย สุวัจน์. (2556). นาซีเยอรมนี ค.ศ.1933-1945. กรุงเทพมหานคร: ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.

สัญชัย สุวัจน์. (2551). นาซีในสมัยไวมาร์. กรุงเทพมหานคร: ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.

สุเทพ สุนทรเกษม. (2540). มานุษยวิทยากับประวัติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: เมืองโบราณ.

อัมณฑ พูบำรุง และอุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2555). อาชญากรรมและอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์
และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทรศัพท์ 0 2218 3210

ที่ อว 64.2.2 (จว.2)/884/2562

วันที่ 3 ธันวาคม 2562

เรื่อง แจ้งผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน

เรียน นางสาวดาวัลย์ โยมนี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. ใบรับรองโครงการวิจัย
 2. เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่าง/ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
 3. หนังสือยินยอมเข้าร่วมในการวิจัย
 4. แบบสัมภาษณ์

ตามที่คุณวิจัยได้เสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน จากคณะกรรมการพิจารณา
จริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยนั้น ในการนี้คณะกรรมการฯ เห็นสมควรให้โครงการวิจัยของท่านได้รับการพิจารณาแบบเต็มขั้นตอน
(Full Board Review) ผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย มีดังนี้

โครงการวิจัยที่ 093/62 เรื่อง การกระทำความผิดทางอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (HATE
CRIME) ในประเทศไทย (CRIMINAL OFFENCE AND HATE CRIME IN THAILAND) ของ นางสาวดาวัลย์ โยมนี
ผ่านการพิจารณารับรอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงนิตย์ แรงผลสัมฤทธิ์)

กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 2
 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 1 ห้อง 114 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330
 โทรศัพท์ : 0 2218 3210-11 E-mail: curec2.ch1@chula.ac.th

COA No. 119/2562

ใบรับรองโครงการวิจัย

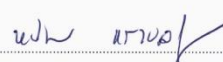
โครงการวิจัยที่ 093/62 การกระทำความผิดทางอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง (HATE CRIME)
 ในประเทศไทย

ผู้วิจัยหลัก นางสาวดาวัลย์ ไยเมณี

หน่วยงาน คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และ
 ศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิจารณาจริยธรรมการวิจัยโดยยึดหลัก ของ Declaration of Helsinki,
 the Belmont report, CIOMS guidelines และ The international conference on harmonization – Good
 clinical practice (ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม
 (ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ)
 ประธานคณะกรรมการ

ลงนาม
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงนิตย์ แรงผลสัมฤทธิ์)
 กรรมการและเลขานุการ

รูปแบบการพิจารณาทบทวน: แบบเต็มขั้นตอน

วันที่รับรอง: 3 ธันวาคม 2562

วันหมดอายุ: 2 ธันวาคม 2563

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

1. ข้อเสนอโครงการวิจัย
2. ประวัติและผลงานของผู้วิจัย
3. เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่าง/ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
4. หนังสือยินยอมเข้าร่วมในการวิจัย
5. แบบสัมภาษณ์

เลขที่โครงการ... 093/62
 วันที่รับรอง... 3 ธ.ค. 2562
 วันหมดอายุ... 2 ธ.ค. 2563

เงื่อนไข

1. ผู้วิจัยรับรองว่าเป็นการผิดจริยธรรม หากดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยก่อนได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่าง/ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งแบบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-13) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักฐานในการปิดโครงการ
8. โครงการวิจัยที่ได้รับการอนุมัติโครงการโดยการพิจารณาทบทวนแบบกรณียกเว้น (Exemption review) ปฏิบัติตามเงื่อนไข ข้อ 1.6 และ 7 เท่านั้น

Office of the Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Subjects:
The Second Allied Academic Group in Social Sciences, Humanities and Fine and Applied Arts
Chamchuri 1 Building, Room 114, Phayathai Road, Wang Mai Sub-district,
Pathum Wan District, Bangkok 10330
Telephone number 0 2218 3210-11 E-mail curec2.ch1@chula.ac.th

COA No. 119/2562

Certificate of Research Approval

Research Project Number 093/62 CRIMINAL OFFENCE AND HATE CRIME IN THAILAND

Principal Researcher Miss Laddawan Yaimanee

Office Faculty of Political Science, Chulalongkorn University

The Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Subjects: The Second Allied Academic Group in Social Sciences, Humanities and Fine and Applied Arts at Chulalongkorn University, based on Declaration of Helsinki, the Belmont report, CIOMS guidelines and the Principle of the international conference on harmonization – Good clinical practice (ICH-GCP) has approved the execution of the aforementioned research project.

Signature Theraphan Luangthongkum Signature ว.ล. น.ร.ว.ล.
(Emeritus Prof. Theraphan Luangthongkum, PhD.) (Asst. Prof. Nunghatai Rangponsumrit, PhD.)
Chairman Secretary

Research Project Review Categories: Full Board Review

Date of approval: 3 December 2019

Expiry date: 2 December 2020

Documents approved by the Committee

1. The research proposal
2. The researcher CV
3. The information sheets for research participants
4. The informed consent form
5. The guide questions for interviews

Protocol No.	093/62
Date of Approval	- 3 DEC 2019
Approval Expiry Date	- 2 DEC 2020

Conditions

1. The researcher has acknowledged that it is unethical if he/she collects information for the research before the application for an ethics review has been approved by the Research Ethics Review Committee.
2. If the certificate of the research project expires, the research execution must come to a halt. If the researcher wishes to reapply for approval, he/she has to submit an application for a new certificate at least one month in advance, together with a research progress report.
3. The researcher must conduct the research strictly in accordance with what is specified in the research project.
4. The researcher must **only** use documents that provide information for the research sampling population/participants, their letters of consent and the letters inviting them to take part in the research (if any) **that have been endorsed with the seal of the Committee.**
5. If any seriously untoward incident happens to the place where the research information, which has requested the approval of the Committee, is kept, the researcher must report this to the Committee within five working days.
6. If there is any change in the research procedure, the researcher must submit the change for review by the Committee before he/she can continue with his/her research.
7. For a research project of less than one year the researcher must submit a report of research termination (AF 03-13) and an abstract of the research outcome within thirty days of the research being completed. For a research project which is a thesis, the researcher must submit an abstract of the research outcome within thirty days of the research being completed. This is to be used as evidence of the termination of the project.
8. A research project which has passed the Exemption Review, must observe only the conditions in 1, 6 and 7.

AF 04-07

เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
ผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อสัมภาษณ์เชิงลึก

ชื่อโครงการ การกระทำความผิดทางอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง
(Hate Crime) ในประเทศไทย

ชื่อผู้วิจัยหลัก นางสาวดาวัลย์ โยมนี ตำแหน่ง นิสิต
หน่วยงาน/สถาบันที่สังกัด คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
โทรศัพท์ 089-894-7461 มือถือ 065-517-0482 E-mail Address : ruk21us@yahoo.com

1. ขอเรียนเชิญคุณเข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่คุณจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่คุณควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร นอกจากข้อความในเอกสารข้อมูลนี้ผู้วิจัยจะอธิบายเรื่องต่างๆ ให้คุณได้ทราบอย่างละเอียดด้วย คุณสามารถสอบถามได้หากถ้อยความหรือเรื่องใดไม่ชัดเจน หรือขอคำอธิบายเพิ่มเติมได้

2. โครงการวิจัยนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษา ประเภทของอาชญากรรม สาเหตุและแรงจูงใจของผู้กระทำความผิดทางอาญาที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทย และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในสังคมไทยเพื่อประโยชน์สาธารณะต่อไป ระยะเวลาที่จะทำวิจัยทั้งสิ้น 1 ปี จากเดือนกุมภาพันธ์ 2562 ถึง กุมภาพันธ์ 2563

3. คุณได้รับเชิญให้เข้าร่วมการวิจัยนี้เนื่องจากคุณเป็นหนึ่งในผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมตัวในเรือนจำที่มีกำหนดโทษสูงในเขตกรุงเทพและปริมณฑล คือ เรือนจำกลางบางขวาง เรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำพิเศษธนบุรี และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จำนวน 4 เรือนจำ นอกจากนี้คุณแล้วยังมีผู้ให้ข้อมูลคนอื่นอีก 9 คน รวมเป็น 10 คน

4. ก่อนที่คุณตัดสินใจเข้าร่วมการวิจัย คุณได้รับสิทธิในความคุ้มครองต่างๆ ดังนี้ คุณจะได้รับสิทธิในความเป็นส่วนตัว คือ ผู้วิจัยจะนำเสนองานในภาพรวม คุณจะได้รับสิทธิคุ้มครอง ผู้วิจัยจะไม่ระบุชื่อ-สกุล ข้อมูลจากการสัมภาษณ์จะมีการรักษาความลับจะใช้รหัสเข้าถึงไฟล์เอกสาร คุณจะได้รับความปลอดภัย ไม่มีผลกระทบต่อการดำเนินคดี คุณจะไม่ถูกคุกคามจากผู้คุมหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คุณจะได้รับความปลอดภัยในการใช้ชีวิตในเรือนจำ

หากคุณตัดสินใจเข้าร่วมการวิจัยโดยสมัครใจแล้ว ผู้วิจัยจะขอสัมภาษณ์โดยให้คุณตอบคำถาม 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับตัวคุณ สภาพแวดล้อมรอบตัวของคุณ ลักษณะการกระทำความผิด สาเหตุ และแรงจูงใจในการกระทำความผิด ความรู้ที่ได้จากคุณจะเป็นประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาในสังคมไทย คุณจะใช้เวลาในการตอบคำถามประมาณ 30 นาที คำถามมีทั้งหมด 12 ข้อ

5. ข้อมูลที่ได้จากการตอบคำถามระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะขออนุญาตบันทึกลงในสมุดบันทึก และจะนำมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ รวมทั้งสรุปผลการวิจัยในภาพรวม ผู้วิจัยจะทำลายสมุดบันทึกภายหลังเสร็จสิ้นการวิจัย ในระยะเวลา 1 เดือน ในช่วงเดือนธันวาคม 2562 ถึง มกราคม 2563

6. หากคุณรู้สึกอึดอัด หรือรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้างกับบางคำถาม คุณมีสิทธิที่จะไม่ตอบคำถามเหล่านั้นได้ รวมถึงคุณมีสิทธิถอนตัวออกจากการให้สัมภาษณ์เมื่อใดก็ได้ โดยไม่ต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบล่วงหน้า และการไม่เข้าร่วมวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยนี้ การตัดสินใจถอนตัวจะไม่ผลกระทบทางลบต่อคุณแต่อย่างใด และ/หรือต่อ

เลขที่โครงการ..... 093/62.....
วันที่รับรอง..... 3 ธ.ค. 2562.....
วันหมดอายุ..... 2 ธ.ค. 2563.....

AF 04-07

รูปคดีการพิจารณาพิพากษา การพิจารณาการขอภัยโทษ ชีวิตความเป็นอยู่ในเรือนจำ และชีวิตความเป็นอยู่หลังจากพ้นโทษ

7. ข้อมูลส่วนตัวของคุณจะถูกเก็บรักษาไว้ ไม่เปิดเผยต่อสาธารณะ ผู้วิจัยรายงานผลการวิจัยเป็นภาพรวม ผู้ที่มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลของคุณจะมีเฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ และคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคนเท่านั้น

8. การวิจัยครั้งนี้คุณจะไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ผู้วิจัยจะบริจาคหนังสือต่างๆ เช่น หนังสือธรรมะ หนังสืออาชญาวิทยา หนังสือเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมแก่ห้องสมุดเรือนจำ ซึ่งมีมูลค่าประมาณ 1,000 บาท และบริจาคเงินเข้าบัญชีภายในเรือนจำของคุณ เป็นเงิน 100 บาท เพื่อเป็นการขอบคุณคุณที่สละเวลาให้ข้อมูลและยินดีเข้าร่วมในการวิจัย

9. หากคุณไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวข้างต้น คุณสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารจามจุรี 1 ห้อง 114 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0 2218 3210-11 อีเมล curec2.ch1@chula.ac.th

ลงชื่อ

(.....)

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ.....

(.....)

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เลขที่โครงการ..... 093 / 62

วันที่รับรอง..... - 3 ธ.ค. 2562

วันหมดอายุ..... - 2 ธ.ค. 2563

AF 05-07

หนังสือยินยอมเข้าร่วมในการวิจัย

สถานที่

วันที่ เดือน พ.ศ.

เลขที่ ตัวอย่าง/ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามทำหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

ชื่อโครงการ การกระทำความผิดทางอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

(Hate Crime) ในประเทศไทย

ชื่อผู้วิจัยหลัก นางสาวดาวัลย์ โยมนี ตำแหน่ง นิสิต

หน่วยงาน/สถาบันที่สังกัด คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โทรศัพท์ 089-894-7461 มือถือ 065-517-0482 E-mail Address : ruk21us@yahoo.com

ข้าพเจ้า **ได้รับทราบ**รายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่าง ๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยง/อันตราย และประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการวิจัยเรื่องนี้ โดยได้อ่านรายละเอียดในเอกสารข้อมูลชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และ**ได้รับคำอธิบาย**จากผู้วิจัย **จนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว**

ข้าพเจ้า**จึงสมัครใจ**เข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ตามที่ระบุไว้ในเอกสารข้อมูลชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยข้าพเจ้ายินยอมให้ข้อมูลในลักษณะส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิด สภาพแวดล้อมของผู้กระทำความผิด ลักษณะการกระทำความผิด และสาเหตุและแรงจูงใจในการกระทำความผิด เพื่อเป็นประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาในสังคมไทย และให้ข้อเสนอแนะอื่นๆ โดยใช้เวลาในการตอบคำถามระหว่างการสัมภาษณ์ 30 นาที มีคำถามทั้งหมด 12 ข้อ

ข้าพเจ้า**มีสิทธิถอนตัว**ออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ **โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล** ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยจะไม่มีผลกระทบต่อข้าพเจ้าทั้งสิ้น จะไม่มีผลกระทบต่อชีวิตการทำงาน การประเมินผลงาน รวมถึงการใช้ชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้า**ได้รับคำรับรอง**และคำยืนยันว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าตามเอกสารข้อมูลที่เป็นคำชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะ**เก็บรักษาเป็นความลับ** โดยจะนำเสนอผลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า ยกเว้นในกรณีที่ข้าพเจ้ายินยอมด้วยความเต็มใจ

หากข้าพเจ้า**ไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตาม**ที่ได้ระบุไว้ในเอกสารข้อมูลชี้แจงผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์

เลขที่โครงการ.....	093.62
วันที่รับรอง.....	- 3.5.ค. 2562
วันหมดอายุ.....	- 2.5.ค. 2563

มนุษยศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารจามจุรี 1 ชั้น 1 ห้อง 114 แขวงวังใหม่ เขต
ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0 2218 3210-11 อีเมล curec2.ch1@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน นอกจากนี้ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารข้อมูลซึ่งเป็น
คำชี้แจงผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และสำเนาหนังสือยินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ

(.....)

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ลงชื่อ

(.....)

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(.....)

พยาน

เลขที่โครงการ..... 093/62.....

วันที่รับรอง..... - 3 ธ.ค. 2562.....

วันหมดอายุ..... - 2 ธ.ค. 2563.....

แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ต้องขังในเรือนจำ

การกระทำความผิดทางอาญากับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง

(Hate Crime) ในประเทศไทย

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. 2562 สถานที่.....

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์ชุดนี้ประกอบไปด้วยคำถามทั้งหมด 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคล มีคำถาม 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 : สภาพแวดล้อมรอบตัว มีคำถาม 3 ข้อ

ส่วนที่ 3 : ลักษณะการกระทำความผิดและสาเหตุและแรงจูงใจในการกระทำความผิด มีคำถาม 4 ข้อ

รวมทั้งหมด 12 ข้อ กลุ่มตัวอย่าง 10 คน ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 30 นาที

ส่วนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 อายุ.....

1.2 สมาชิกในครอบครัวมีใครบ้าง ครอบครัวมีฐานะอย่างไร

.....

1.3 การศึกษาสูงสุดที่ได้รับ.....

1.4 ชีวิตวัยเด็ก วัยรุ่น ความผูกพันกับสมาชิกในครอบครัวแต่ละคน ชื่นชอบใคร และไม่ชื่นชอบใคร

.....

1.5 ชอบดูหนัง ละคร รับฟังข่าวสารประเภทใด

.....

เลขที่โครงการ..... 093/62

วันที่รับรอง..... - 3.5.ค. 2562

วันหมดอายุ..... - 2.5.ค. 2563

ส่วนที่ 2 : สภาพแวดล้อมรอบตัว

2.1 ชุมชนที่อยู่อาศัยมีลักษณะเช่นใด

.....

2.2 กลุ่มเพื่อนที่คบหาส่วนใหญ่มีปัญหาอาชญากรรมหรือไม่ เป็นกลุ่มคนประเภทใด

.....

2.3 ก่อนกระทำความผิดเคยถูกกระทำอันตรายหรือเป็นผู้เสียหายในคดีอาญาหรือไม่

.....

ส่วนที่ 3 : ลักษณะการกระทำความผิดและสาเหตุและแรงจูงใจในการกระทำความผิด

3.1 ข้อหาในการกระทำความผิด

.....

3.2 เหตุใดจึงก่อคดีขึ้น มีเหตุโกรธเคืองหรือไม่ ถูกใครชักชวนหรือไม่ มีแรงจูงใจอะไรในการกระทำความผิด

.....

3.3 เหตุใดจึงเลือกผู้เสียหายเป็นเป้าหมายในการกระทำความผิด

.....

เลขที่โครงการ	093/62
วันที่รับรอง	- 3 ธ.ค. 2562
วันหมดอายุ	- 2 ธ.ค. 2563

.....

3.4 ความรู้สึกหลังจากการกระทำความผิด รู้สึกอย่างไรกับผู้เสียหายหรือผู้ตาย

.....

.....

เลขที่โครงการ.....	093/62
วันที่รับรอง.....	- 3 ธ.ค. 2562
วันหมดอายุ.....	- 2 ธ.ค. 2563

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ลดาวัลย์ ไยมณี
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) ปริญญาตรี สาขาทฤษฎีทางรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยโซโซทัยธรรมธราช ปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) สอบไล่ได้ความรู้ชั้นเนติบัณฑิต สมัยที่ 59 ปริญญาโท สาขากฎหมายสหภาพยุโรป มหาวิทยาลัย Cergy-Pontoise ประเทศฝรั่งเศส ปริญญาโทสาขากฎหมายการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัย Dundee สหราชอาณาจักร ประกาศนียบัตร Mini LLM. จากมหาวิทยาลัยควีน ประเทศญี่ปุ่น
ผลงานตีพิมพ์	วารสารสถาบันวิชาการป้องกันประเทศ ปีที่ 11 ฉบับที่ 3 ประจำเดือน กันยายน ถึง ธันวาคม 2563 เรื่อง แนวนโยบายและการบังคับใช้กฎหมายอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังในประเทศไทย (Hate Crime: A Public Policy and Law Enforcement in Thailand)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY